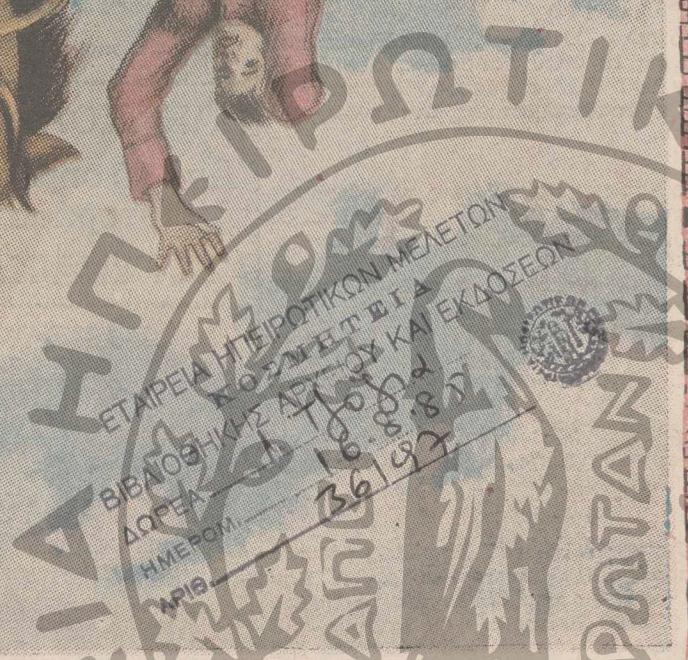


ΕΥΡΩΠΑΙΗ



2
ΔΡΑΧΜ.



ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ

...Η πάλι ήταν τρομερή, άγρια, και για μία στιγμή, πάνω στην όρμη, το άλογο του Ραντίσκου γλύστρησε από το ύψος του γκρεμού...
(Ίδε σελίδα 8).

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Οι Ύψηλοι νεόνυμφοι μετά τον γάμον των άπευρθεσαν εις την έπαυλιν Σερπιέρη. Από της επόμενης δε ήρχισαν εκδράμοντες εις τα διάφορα προάστεια, γινόμενοι αντικείμενον ένθουςιων εκδηλώσεων παρά του λαού των.

Τόν μήνα του μέλους θα διέλθουν εις την Αυστρίαν.

Κατά την παρελθούσαν εβδομάδα άνεχώρησαν διά της πατρίδας των οι διά τους γάμους του Διαδόχου άφικθέντες ξένοι πρίγκιπες.

Ο Έλληνικός λαός έπεφύλαξε δι' άλλους εξαιρετικούς εκδηλώσεις, άλλος δε ιδιαίτερος εις την Α. Β. γ. τον Βοεδόβαν Μιχαήλ και την Α. Β. Υ. τον Αντίβασιλέα Παύλον της Σερβίας.

Κατά την τελευταίαν συνεδρίασιν του Συμβουλίου της Τραπεζής της Ελλάδος, ο διοικητής αυτής κ. Ε. Τσουδερός και ο διευθυντής του Γ. Λογιστηρίου κύριος Έξωρχακίς, άνακοίνωσαν ότι η συναλλαγματική και δημοσιονομική κατάσταση της χώρας είναι άπολύτως ύγιης στριζομένη επί έδραν άδσεων.

Το ένδονον νόμισμα είναι σταθερότητα η οποία είναι συνέπεια του έργου της συνεχιζόμενης αυστηράς περιουλλογής.

Ο έν Άμφιλοχία έμπορος κ. Π. Κοσμετάτος άπέστειλε εις τον κ. Πρωθυπουργόν φυλίδιον άλλης ύγροϋ, έχοντος όμοιον πετρελάου, όπερ προέρχεται εκ των πηγών του χωρίου Τρίφια, της περιφέρειας Ξηρομέρου.

Ο κ. Πρωθυπουργός άπέστειλε το ύγρον εις την άρμόδιον ύπηρεσίαν προς εξέτασιν των συστατικών του.

Έντός του Φεβρουαρίου θα γίνουν εις το Βέρμιον οι έφετεινολι πανελλήνιοι άγώνες χιονοδρομίων.

Εις τους νικητάς των άγώνων θ' άπονεμηθούν πολύτιμα κύπελλα και άλλα βραβεία.

Δι' άστυνομικής διατάξεως παρετάθη μέχρι της 14ης Νοεμβρίου 1939 η άπαγόρευσις κατοχής άλλων, χειροδομίδων και έρκητικών άλλων υπό πολιτών.

Υπό του Αντιβασιλείου της Γιουγκοσλαβίας Α. Β. Υ. Πρίγκιπος Παύλου άπενεμήθη εις τον ύπουργόν Τύπου και Τουρισμού κ. Θ. Νικολαΐδην ο Μεγαλόσταυρος του Αγιού Σάββα.

Το αυτό παράσημον άπενεμήθη και εις τον κ. Κ. Κοτζιά.

Εις την Καβάλλαν ο κ. Ν. Παυλίδης έδωλσεν δι' τα διέθετε 4 άκατομύρια δραχμών διά την ίδρυσιν γυμνασίου εις Καβάλλαν. Διά την λειτουργίαν του ίδρυματος διέθετε ποσόν έξ 100 χιλιάδων δραχμών κατ' έτος.

Εις το χωρίον Νισελοΐδι της περιφέρειας Γιδά ολόκληρος οικογένεια Μουσουλμάνων, άποτελούμενη από τους δύο συζύγους και τα τέκνα των, ήσπάθησαν τον Χριστιανισμόν και έδαπώθησαν. Το χωρίον ολόκληρον παρενέθη εις το μυστήριον της βαπτίσσεως.

Το κακουργιοδίκειον Χαλκίδος κατεδίκασε τον Κωστόν. Ξενάκην εις 12 έτών πρόσκαιρα δεσμά, διότι τον Άπρίλιον του 1937 έφόνευσεν εις την Κηφισίαν διά λόγους επαγγελματικής αντίληψης τον Ίωάν. Πετρούτσιν.

Ο εϋζωνος φούντας ύπηρετών εις το σύνταγμα Μεσολογγίου, άπήγαγεν εκ Ναυπάκτου την 16ήν Δεκεμβρίου Καλή, της οποίας οι γονεΐς δεν έστεργον εις τον γάμον.

Οι δύο άλληλοσπαχθέντες μετά πεζοπορίαν 12 ώρών διά μέσον δυσόδων και χιονοσκεπών άτραπών έφθασαν εις το Μεσολόγγιον και έπέλεσαν τους γάμους των με τας εύχάς άλλων των εϋζώνων του συντάγματος, όπτινες παρέστησαν... ως παράνυμφοι.

Άπέθανεν εκ συγκοπής της καρδίας ο πρώην ύπουργός Παν. Δ. Πετρίδης.

Κατόπιν έντολής της Α. Μ. του Βασιλέως και της Α. Β. Υ. του Διαδόχου Πρίγκιπος Παύλου, η Έπιμελτεία των Άνακτόρων κατέβαλεν εις το Πατριωτικόν Ίδρυμα 200.000 δραχμών εκ μέρους του Άνακτορος και 100.00 εκ μέρους του Διαδόχου διά τους πτωχούς της πόλεως Αθηνών. Ο Άντιβασιλεύς της Γιουγκοσλαβίας πρίγκιπ Παύλος διέθεσε το ποσόν των 100 χιλιάδων δραχμών ίνα τοϋτο διανεμηθί εις τους πτωχούς της Πρωτεύουσας.

Η ένδίκη μας όμως άγωνισθείσα την Κυριακήν εις Αλμπανίον, έπεδλήθη της μικτής Άλεξανδρείας με 1-0.

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΠ. ΜΕΛΑ

Ο καιρός υποχρεώνει επί τέλους τον Άθηναιο ν' ανακαλύψη το σπίτι του.

Προχθές ακόμα με τη Γενναριάτικη φεγγαράδα, τα ζευγαράκια τυλιγμένα στα πανωφόρια τους γλύστρυσαν στο ύπαιθρο σ' άνοιξιτικούς περιπάτους. Ο χιονιάς προστάζει άγρια τώρα.

Κάθες κατεργάρας στον πάγκο του!

Ο χειμώνας στην Ελλάδα μοιάζει πολύ με σκηνική έκπληξη. Τι άπότομη άλλαγή σκηνογραφίας! Από το πιο μακρύιο χαμόγελο της λακάδας θριαμβώστε άδρανα στην πιο σκανδιναβική συνωφελισή. Ο Ίμνιος, που κάθε μέρα το μάτι μας καίθευει τη σταχτοχάλαξη ράκη του — τυλιγμένος σήμερα με κατανίκες προσποιείται τα Καρπάθια. Και ο χιονιάς ζυριζει χωρίς έλεος.

Πρό πάντων μη ρεκαμάρτε τη γλυκύτητα του κλιματός σας — έγραφεν ένας ξένος κάποτε στις τουριστικές έντυπίσεις του: Είνε καθαρός θρύλος, Ξεπάνιασα. Και πάω να ζεσταθώ κομμάτι στο Βορρά. Το κρύο είναι λεπτό τοουχτερό, διαπεραστικό, σαν την άθηναική έξυπνάδα. Και η αθηνιαστική επιδρομή του τοουχτερού.

Παίζι, δόσε μου και τό... έπινώτο!...

Πολλές φορές ο θάνατος εκ φύσεως του άστυνερμικού δελτίου είνε το συμπέρασμα αυτών των έσωτερικών επανωφορίων. Ο χιονιάς είνε είδος πολυτελείας, που δεν ταιριάζει διόλου στην εϋφυλλιακή λιτότητα της φτωχολογίας. Ο άνθρωπός, με τις νέες τιμές, είνε αντικείμενο τηλεοπτικής έπισκοπής.

Και μελονότι τα καμμένα δάση έχουν γίνει έλκεα, η τιμή δεν έννοει να κατέβη. Η μόνη σωτηρία είνε ο ήλιος, ο μέγας και αιώνας ήλιος μας: — Σαν άδνα, να χαρής τα χρυσά σου φρόνι: Έλα να λύσης αυτό το δράμα, να μην άκούς αυτούς, που νοσισαλγούν Άλπεις και σκι και χειμωνιάτικα σπόρ. Άνοιξε παράθυρο στα σύννεφα και χαμογέλασε μας, σαν άγαθος και τίμιος μεσημέριος ήλιος, που εισαί. Κι αν δεν λυθώσι δεν κοσμάκι. λυθήσου αυτό τον φοικάρη το σπουρίτη που τοουτπουρίζει με το κανελλι φανταζι γελαζακι του, μασημένος να ζή κίτς από τη γλυκερά θαλπωρή σου. Γένιοτι!

Αυτό ο χιονιάς αναλαμβάνει. ΣΠ. ΜΕΛΑΣ

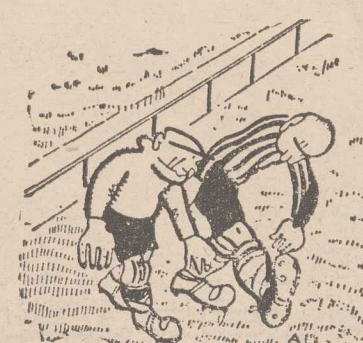
ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ

Από το σημερινό φύλλο την άρχή του μυστορημάτος του κ. Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΒΟΡΒΟΡΟ

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΑΤΣ



—Τι έπιθυμείτε να σάς παίζω. Προτιμάτε μία θαρκαρόλα. —Α θαυμάσια... Πάει... άσπρη με την φορόσουνα που τρώω.

Ο ΞΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ο Πρωθυπουργός της Γαλλίας κ. Σπιτάν θέσας ζήτημα έμποσιούνης ένόπιον της Γαλλικής Βουλής και μολονότι επέτυχε ταύτην, ήναγκάσθη να παραιτηθί κατόπιν της άποχωρήσεως των Σοσιαλιστών ύπουργών.

Εις την Ίσπανίαν συνεχίζονται αι περί το Τερουέλ μάχαι με ακαθόριστα άποτελέσματα.

Η σύνοδος της Κοινωνίας των Έθνών άνεβλήθη διά την 26ην τρέχοντος μηνός.

Εις το Παρίσι διαδίδεται ότι οι ΚΣΑΡ ένέχονται εις την άπαγωγήν του λευκορρώσου στρατηγού Μύλερ και την δολοφονίαν των δύο Ίταλων δημοσιογράφων Ροσσέλι.

Εις την Ούγγαρίαν έξερράγησαν εκ νέου αντισομητικά εκδηλώσεις. Έξήκοντα έτραυματίσθησαν.

Η Πολωνία θα συνεχίση την πολιτικήν των διμερών συμφωνιών με όλα τα Κράτη.

Αλλά το άκροατήριο έχει άλλες ιδέες. Ο θάλατος λαϊκός, που άκούει με τα χέρια σ' τις τοσέες, προτίμη να διευθενή στην άντικρινή ταβέρνα: — Κάπνισ! Ένα παλτό... έσωτερικά! Και όταν ρουφιζή το πρώτο κατοστάράκι προχωρεί στο δεύτερο: — Παίζι, δόσε μου και τό... έπινώτο!...

Κατά πληροφωρίαν των (Νέων Χρονικών) του Λονδίνου, τον προεχχ Μάϊον πιθανώς να διεξαχθούν γενικά εκλογαί έν Άγγλν.

Η Βασίλισσα της Δανίας ύπέστη έπιτυχή χειρουργικήν επέμβασιν. Η κατάσταση της είναι καλή.

Στρατιωτικόν άεροπλάνον της Άργεντινής, έχον ως πιλότον τον άντισυνταγματάρχην Μπεργκαμίνι, κατέπεσε πλησίον του Γκομπεσόρρο. Το άεροπλάνον κατεστράφη, άγνοείται δε η τύχη των επιβαινόντων.

Εις την Βουλν της πολιτείας της Νέας Υόρκης υπεδλήθησαν δύο νομοσχέδια, διά των οποίων υποχρεούνται οι πολίται εις εξέτασιν και εις ανάλυσιν αίματος πρό της συνάψεως γάμου.

Υπό της Έθνικής Ίσπανικής Κυβερνήσεως συνελήθη ο Γάλλος πρόξενος του Ίρουν διότι ένήργη λαθρεμπόριον ισπανικών πετοετών.

Η προκρυμχθείσα υπό της Πολιτείας της Νέας Υερσέης άμοιβή έξ 25.000 δολλαρίων διά την σύλληψιν των άπαγωγών του θρέφους Λιντμπεργκ διεμοιράσθη εις πλέον των 100 ατόμων. Την μεγαλύτεραν μερίδα έξ 7.500 δολλαρίων έλαθεν ο Γουάιτερ Άιλ, όστις άνεκάλυψε χαρτονόμισμα προερχόμενον εκ των λύτρων. Η άνάκάλυψις αύτη ώδηγησεν, ως γνωστόν, εις την σύλληψιν του Χάουπμαν. Πέντε χιλιάδες δολλάρια έδόθησαν εις τον Μαύσον όδηγον λεωφορείου Ουίλλιαμ Άλλεν, ο όποιος άνεκάλυψε το πτώμα του θρέφους.

Εις την Όλλανδίαν άναμένεται έντός της προσεχούς έβδομάδος ο τοκετός της πριγκίπισσας Τζουλιάνας.

Εις τον ύπόγειον σιδηρόδρομον Μαδρίτης έσπαιώθη έκρηξις, άποτελέσασα της οποίας ύπήρξε να τραυματισθούν πολλοί. Ο σαρμός ήτο υπερπλήρης. Η έρυθρά Κυβέρνησις άπηγόρευσε να μεταδοθούν περισσότερα λεπτομέρειαι.

Άνεκαλύφθη μέθοδος διά της οποίας κατασκευάζονται διάφορες ποιότητες χάρτου, ως και χάρτης έφημερίδων, καθώς και συνθετικός δάμβας από άχυρον και άλλα γεωργικά είδη μη χρήσιμα. Η νέα μέθοδος άνεκαλύφθη υπό τινος καθηγητού εις Πιτοδούργον, πρόκειται δε να επιφέρη μεγάλην άναστάσιον εις την βιομηχανίαν του χάρτου.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

ΕΝΕΡΓΗ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

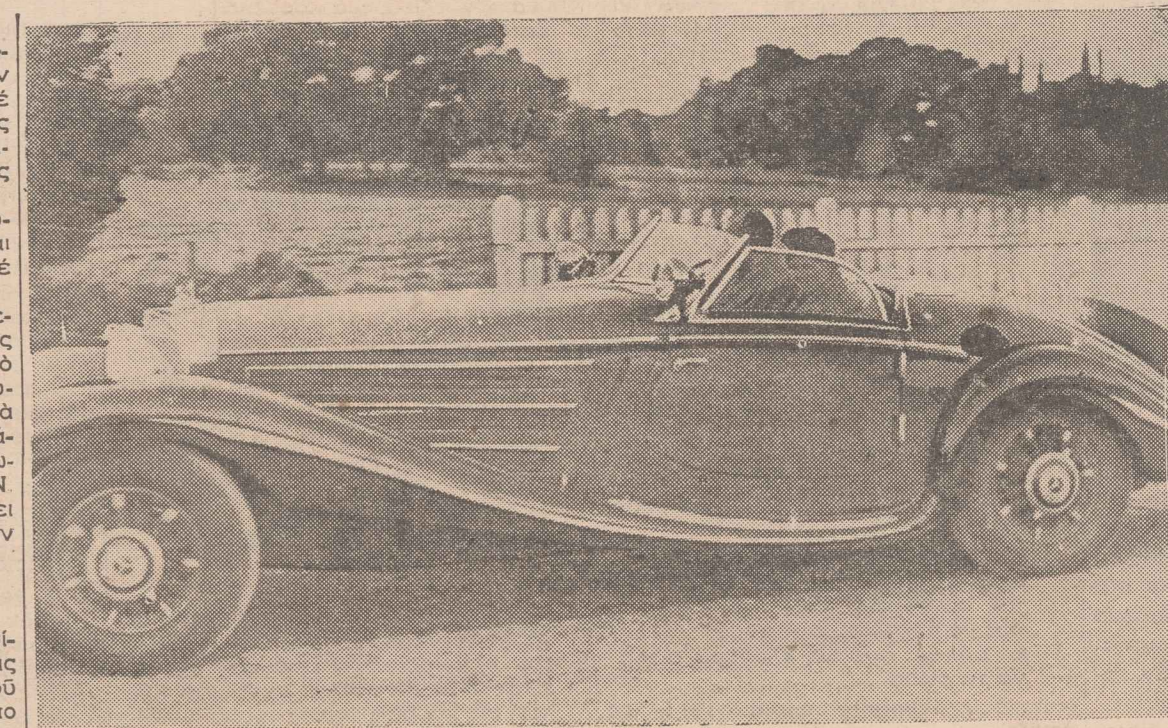
Ίδρυτής: Μ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ Διευθυντής: Ν. ΚΑΡΕΛΛΑΣ Άρχισυντάκτης: Μ. ΚΕΛΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ 43

ΑΘΗΝΑΙ 20 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1938

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑ. ΨΥΡ.

Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΟΥ ΜΑΣ



Οι Ύψηλοι νεόνυμφοι από της επομένης των γάμων ήρχισαν εκδράμοντες εις τας έξωκας της Πρωτεύουσας. Ο Έλληνικός λαός τους έπευρημει παντού ένθουςιωδώς



(Άνω) Ο άρχηγος της Νοτίου Στρατιάς της Έθνικής Ίσπανίας, στρατηγός Άρράντα. (Κάτω) Η ώρα-οτάπη δις Καρολίνα Μπολένι εξέλεγη εις το Μαιμ της Φλωρίδος ως η Σύγχρονος Άφροδίτης.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

Το αυτοκίνητο του Διαδόχου μας με τους δύο ύψηλους νεόνυμφους περνούσε την περασμένην εβδομάδα από την κεντρική πλατεία του Χαλανδρίου. Η Α. Β. Υ. έλασαν να γυρίσει η λατρεμένη του Σύζυγος όλες τις όμορφες της καινούργιας της πατρίδας. Την ώ-δνηούσε στην Πεντέλη.

Το κομψό αυτοκίνητο πέρασε σαν αϊφονας την πλατεία του γραφικού προάστειου, αλλά οι Χαλανδριώτες που κείνη την στιγμήν ήσαν στη πλατεία τους άντελθήθησαν. Τρέξανε λίγα μέτρα πίσω απ' τ' αυτοκίνητο χαϊρετώντας το ταιριασμένο ζευγαύρι με την έλληνικώτατη φράσι: «Να μάς ζήσετε, να μάς ζήσετε!»

Και μία γρηούλα, πολύ γρηούλα, συνειληρώσε:

— Καί με το καλό, τον Κωνσταντίνου!

Έννοούσε φυσικά τον Έπίδοξο Διάδοχο...

Έξ άφορμής της συζητουμένης νέας όνομασείας των άλλων των Άθηνων, πολλοί Άθηναιοι που δεν μένουν εύχαριστιμένοι από το όνομα της όδου που κλονάται ήρχισαν να προσέρχονται στη Δημαρεία για να έπιπουν την άλλαγή του όνοματός της.

— Σαλιβουρή, έλεγε ένας έξω από το γραφείο του κ. Δημάρχου, ποιά ήταν αύτη η Σαλιβουρή παρακαλώ; Όποια έγ κυκλοπαίδια κι' αν άνοιξα δεν την βρήκα. Θα πω στον κ. Δημάρχο να αλλάξη τ' όνομα του δρόμου μου.

— Αμ! ο δικός μου, επενέβη ένας άλλος, που λέγεταί όδός Άτρώπιδος, δηλαδή της μοίρας που κόβει τη ζωή των ανθρώπων!... Γι' αυτό δεν μούκει ζήσει παιδί, για παιδί...

Και ένας τρίτος: — Γιατί τόνον προληπτικός, κύριέ μου; Εγώ κάθωμαι στην όδον... Α γ α μ ι δ ο ο κ α ι έ-χω κυριοτε... τρεις φορές!

Ο κύριος της όδου Άτρώπιδος... κατάπιε τη γλώσσα του.

Το «Α-μπε-σε-ντέ» στη γαλλική είναι, ως γνωστόν, το δικό μας («Άλφα-βήτα» και στην ελληνική είναι θεατρικό έργο του Μωραΐτην που από δεκαπέντε ήμερών παίζεται με κάλεις εισπράξεις από τον θύσο Κοτοπούλη.

Το έργο αυτό —έλληνικό έργο δεν ήτανε — έπεκρίθη από ένα κριτικό άπογευματινής συναδέλφους που έχει την άτυχία να ήταν κάποτε άλλοτε... θλητικός συντάκτης!

Ο κ. Μωραΐτης που βέλησε να παίζη λίγο μας, του έγραψε για άπάντη ένα πνευματώδες χρονόγραφο, που διαδόθηκε με πολύ κέφι.

Στον άγώνα αυτόν ύστερα από συνεχή φασοκία των άκρων κυνηγών της όμάδος Κοτοπούλη και από άστοχον έμπεσιν του δεξιού μπάκ έσπαιώθη υπό του άσπιτού πέντα αλφάβητο, το όποιον θα μετεβάλετο άσφαλός εις γκαζόν έάν ό γκαζόν έπείρε της όμματος δεν είχε την έπείρε... μ ό τ η τ α μίας έγκαίρου έμπεβάσεως ή ένα εξαιρετικό... γ λ ο ν.

Προχθές το «Βασιλικόν θέατρον εξέδωθη η μεγαλοεπέντα των Διοικητών της Έθν. Τραπεζής κ. Ι. Δροσόπουλου.

Μεταξύ των έπιστημών αρχών του θεάτρου, ήτο και το καλλιτεχνικόν προσωπικόν.

Και ένας μικρός ήθοποιος βλέπων την άπλοπία του κ. Διοικητού:

— Είναί έξω από το ρόλο του, είνε. Ποτέ έγώ δεν θα ένεφάνιζα έτσι ένα Διοικητή Τραπεζής!

Δεν είκεν άδικο.

Ο κ. Δροσόπουλος μέσα στο «Βασιλικόν θέατρον» ήταν έξω από τον ρόλο του!

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΟ ΓΙΑΤΡΙΚΟ ΤΟΥΣ

Το πουλί που αναπαριστάει η εικόνα μας, είναι ένα πουλί της Αφρικής, που συνήθως ζει κοντά στον Λευκό Νείλο. Απ' αυτά τα πουλιά υπάρχουν και στον Ζωολογικό Κήπο του Λονδίνου.

Κατά των χειμάνων όμως που το κλίμα της Αγγλίας είναι πολύ ψυχρό, τα πουλιά



αυτά υποφέρουν κι' επομένως ο διευθυντής του κήπου παρέτάραξε ότι αρρωσταίνουν, και μερικά πέθαναν.

Συνεπώς έλασαν ένα κτηνίατρο, ο οποίος εξήτασε τα πουλιά και απέφανε ότι θα ήτο σκόπιμον να δίδεται στα πουλιά αυτά κάθε πρωί ένα ωρίσιμον γιαιρικό, το οποίο να περιέχει συστατικά τέτοια που να προσδίδουν στον οργανισμό τους θερμότητα και δύναμη.

Δηλαδή το γιατρικό αυτό είναι δυναμωτικό και γλυκό.

Τα δέ πουλιά το συνήθισαν τόσο πολύ και τους άρεσε τόσο που έρχονται κάθε πρωί μπροστά στον φύλακα, ο οποίος μ' ένα κουτάλι τους ρίχνει την κανονισμένη δόσι μέσα στα μεγάλα στόματά τους.

Όποτε όπως βλέπουμε, δεν ζούν μονάχα οι άνθρωποι με δυναμωτικά, αλλά και τα ζώα.

ΕΝΑ ΠΙΑΤΟ ΜΑΓΕΡΙΚΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

Σε όλη την έκταση της Κεντρικής Αφρικής, κάθε χρόνο οι Ιθαγενείς γλεντούν όταν πλησιάζει η εποχή των οπαρτών.

Είνε η εποχή που ξεπερνούνται μέσα στο ταυτό τους οι ακρίδες!

Οι ακρίδες ανατίνανται, παίρνουν το σκίημα τους και κατ' ομοίαν ομοίαν άποψή τους, δολοφονούν συνηθισμένα και προχωρούν προς το μέρος που τις σπρώχνει ο αέρας.

Με λίαν λοιπόν άντρυχούν πρασινάδα περπατούν τότε πενσιαιμένες και άλλωμο-



νον στα οπαρτά, τα κόβουν λίγο πάνω από την επιφάνεια της γης και τρέφονται μ' αυτά.

Επειτα συνεχίζουν πάλι το ταξίδι τους με περισσότερη δύναμη για άλλο λιβάδι.

Όταν θα περάσει το άπειρο αυτό κοπάδι στη γη, τρέχουν με κοφίδια και πανεράκια και μαζεύουν τις ακρίδες τις οποίες φέρνουν έπειτα στη καλύβη τους.

Εκεί ανάδουν φωτιά και πάνω στη φωτιά βάζουν σιδήρεα ταψία, τα οποία πυρώνουν.

Τότε ρίχνουν τις ακρίδες και τις ανακατεύουν, οι οποίες πνιγνόνται, καβουρνίζονται και αποτελούν ένα εξαιρετικό πιάτο για την κουζίνα των μαύρων της Ουγκάνδης και της Αθιοπίας.

ΣΤΙΣ ΘΥΡΙΔΕΣ ΤΟΥ ΠΟΣΤ ΡΕΣΤΑΝΤ

Ο ΕΡΩΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ

ΕΝΑ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Στη ζωή, πρέπει να τα προσέχει κανείς όλα. Από εκείνα που σωθούν από ζωή, ως εκείνα που... πάλανται από καθαρές ιδεολογικών πνεύμα. Μόνον έτσι δεν θα τον πούν ως όντα εκτός της πραγματικότητας και χωρίς... πρακτικόν πνεύμα. Την τακτική αυτήν, λοιπόν, ακολουθώντας κι' έμεις αντελήφθημε ότι κοντά στους... Έρωτες που περνούν οπαρτίστοι και σφριγόντες από ζωή και νεύρα πλάι μας, υπάρχουν και έρωτες που... μαγεύονται από το τρεμοσβήνουν φως ενός... σπερματόζωου ή μιας κανδήλας...

Έρωτες δειλοί κατά τους πολλούς και... ιδεολογικοί κατά τους άλλους. Έρωτες που γεννούνται εις την ζωήν φαντασίων ενός ατομίου Ριζαρίου και εξελίσσονται εις το κελίον του, Έρωτες που αναπτύσσονται εις την φλεγόμενη από πόθους... αλλά μη καιμένην από αόριστον καρδιά της θελκτικής άρσκειαδούλας, όσον και του εύτραφους, κεντού και τσουπρωτού σαν κροβαλόκανον ή φιλού και λιγνού σαν μπιλιαρδόστον δουλικού της Γκασονιεράκης...

Έρωτες που δεν τολμούν να εκδηλωθούν... προσκομίζονται και να ικανοποιηθούν με ένα ορταχάλασμα εις την σκίερν γυναιάν άπομυροδρόμου ή ειδικής γκαρσονιέρας και εύρισκουν εις την δια του Πόστ - Ρεστάντ αλληλογραφικήν διέξοδον.

Όσοι και αν το πράγμα φαίνεται εκ πρώτης όψεως άπλοον για την εποχή μας, Κόμης βραδάκι στις έννυπς σε μίαν άπομυρο γυναιά την συναντάει την κουτουπιμένη στα γερό κι' αρχίζει άμέσως φλογερά να τη φιλάει...

Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν άλλες άρχες. Για τους ανθρώπους αυτούς, που ανή-

κουν και στα δύο φύλα, το να ύψωσουν βλέμματα φανερά, πόθου και επιθυμίας βλέμματα, κατ' άτομον αντίβητου του ίδιου των γένους, είναι έγκλημα καθόλου άσφαδες, το δε πείραγμα κατά κορισιότι από νέον και νέον από κορίτσι αποτελεί βεβήλων του ώριωτέρου ανθρώπινου είδους: της αγάπης. Γι' αυτούς:

Μόνον ο έρω των ψυχών είναι θελήτων πλήρης μέχρι μυελών άντικων καρδιάς τρυφεράς.

Και μόνον ούτως αν έρως ή άνθρωπε έγειρείς τον νουν και την καρδίαν σου προς σφαίρας λαμπεράς.

Το ότι δεν θα εύρετε τους στίχους... καλούς, το σφάλμα δεν είναι δικόμου, αλλά του ποιησαντος, όστις έχει τα εκτεθείας αντίληψεις, που δεν έχουν καμμία σχέση με την λογικήν και την... πειθην πραγματικότητα.

Οι άνθρωποι, λοιπόν, αυτοί, που θέλουν τόν έρωτα, έρωτα ψυχών... εξάυλωμένον και εξιδανικευμένον, μη μπορώντας να τόν πραγματοποιήσουν εις τάς όδους και με τάς κοινάς... όφθαλμοδοκίας και προσφορικής συνεννόησης, άπεφάναν να τον ζητήσουν διά της πνευματικής μεταξύ των διαιδεστών των έπικοινωνίας και να τον συνδέσουν... ταχυδρομικός διά του Πόστ - Ρεστάντ, που παίζει δι' αυτούς τον ρόλον της...

ΠΕΤΡΑΖ το κεφαλάου «καρδιά από πέτραν» των «Αθλίων» του Βίκτωρος Ουγκώ. Άδυνατοντες οι ταλαίπωροι να εξασφαλίσουν άλλως τόν συνδετικόν των καρδιών των ταχυδρόμου, που μάταια πρό της συστάσεως των... ταχυδρόμων και της ορεκτικής θυρίδος έπικαλούνται

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και δεν γνωρίζουν μόνον έκεινη έκδοχή. Γνωρίζουν όμως ότι όχι όλην Ελλάδα έπληκχοναν έτσι, άσχετον αν κατέλθαν εις την αύλειαν τών άνευροκίμων κατ' ήμεραν έκθετων ή εις εύτυχη συνέντευξιν. Άλλ' έμμεσα φέρεται ότι και έκα λίγες άλληνγορμίες διεκρίπτον εύθως έκ συνήσεσιν ή διεξάγοντες αυτές να συναντηθούν τυχαίως εις το Πόστ Ρεστάντ. Διότι άλλωμον. Πολλά Φιλέριοι Άποδόντες άριθμούν άντι 16 τής τόσου Μαίους και έινε ασιτές κορακάπδους, όχι όλην έκείνη έινε... Τομάρια του διαόλου.

Γράφε μου, χρυσή μου «Ψυχορραγία» από έρωτα μαυρόσκυλον» Π. Ρ.

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Έρωτες, βρόντες κεκρανότες και λέγοντες:

Νάχα έναν ταχυδρόμο να τόν εικά... βοηθ να μαθαίνα ότι το πουλί μου πώς περνάει μοναχό

κατέφυγαν εις την μέση του Πόστ - Ρεστάντ αλληλογραφίαν. Έπε δ' όμως διά να υπάρξη ή αλληλογραφία έπρεπε να ευρεθί και ή ψυχή αβελή της ψυχής των, κατέφυγαν στας μικράς άγγελίας των περιοδικών ου μην άλλα και τών έφημεριδών.

Και έτσι βλέπετε κατ' έκδοσιν τάς κατωθί επικαρίτους δημοσιεύσεις:

«Νέος ευγενής, συμποθητικός, με



Ιδέας και άρχας πλατωνικές, μη δυνάμενος να έρωτευθί μίαν γυναίκα τών... τριδών και έπιθυμών να πληρώ το κενόν των... τεσσάρων φύλων της καρδιάς του, ζητεί να συνάψη φίλον με κόρην εύ ήμενην, ώριάν, σφαιρική και διατεθειμένη να προδίδει εις πάσαν ύποκώρησιν αν έπακολουθή... συμποθητική αντίληψιν. Γράψατε... Ιεζεκιήλ Μανουαλίον, Πόστ - Ρεστάντ».

Τούτο εάν έννοείται πρόκειται περί νέου μορφωμένου, αλλά δειλού εις το έπακρον.

Εάν όμως πρόκειται περί νέας δειλής και όχι άπολύτης... εύ ήμενης, το δημοσίευμα άλλάσσει ως ακολούθως:

«Νεορά καρδιά που πλήττει στή μοναξιά της κουζίνας ζητεί αλληλογραφία με πυροσβεστή ικανόν να σβύσει τα μεράκια της και να τη βοηθήσει στο... τριψίμο των τετρεδών αν ταίριασουν τα άντρά τους. Γνωστική Κατακόρυφα» Π. Ρ.

Μία μαθητριάδα εξ άλλου της σχολής Καλογραίων ή της Άσκητικής Σχολής, θα δώρη το έξης δημοσίευμα:

«Χαριτωμένη μικρά, μόλις άριθμούσα 16 Μαίους, ίνα διασκεδάση την μονοτονίαν των σκελικών της φροντίδων, ζητεί αλληλογραφίαν με νέους σφριγούδς, δυνάμενος να την βοηθήσουν εις το λύσιον... των άλγεbrικών προβλημάτων της. Προτιμούνται οι γνωρίζοντες τόν τετραγωνισμόν του κύκλου ή τήν... Ισοσκελίαν τών τριγώνων. Γράψατε: Μελαγχολικήν Άνδρόνα, Π. Ρ.

Ετσι αρχίζει ή έννοια των... μοναζέντων και ο συνδυασμός των εις δύσδας, αλλά και το πνίξιμο από εργασία των υπαλλήλων του Πόστ - Ρεστάντ. Διότι -έδω που τα λέμε- ή συνήθεια αυτή των δειλάν να μεταχειρίζονται την... διοκτεύειν των έρωτικόν πόθων των διά φλογερώντων έπιστολών διαδιδασκόμενών μέσω του Πόστ Ρεστάντ, έχει μεταδοθί και εις τους ταχυδρόμους που συνδέονται άπ' εύθείας διά προσφορικής συνεννόησης και τών / χρησιμοποιούν προς διακανονισμόν των ραντεβού των.

Ο γρηναίος ταλαντοχός ραμολί που έξινάξει με την προσοχήν ενός ζευγών μεταδιδών καλώς την πτυχή μικροπαινετικήν κυρίαν Παρδαλοπούλου, τή ρωτάει σε λίγο:

Και πότε θα σε ξαναδώ, περδικούλα μου;

Μά θα σε είδοποιήσω άμα εύκαιρία, μπουλιντοκαμικά μου, άρκει να μου δώσης τή διευθύνσιν σου.

Και έπειδή έινε και έκείνος ύπανδρος, και φοβάται τή συμεία, τρέμει, δε και το σκάνδαλον αν δώρη το αληθινόν όνομά του, άπαντά άμέσως:

Γράφε μου, χρυσή μου «Ψυχορραγία» από έρωτα μαυρόσκυλον» Π. Ρ.

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Άλλά και ή τοληυρή άρσκειαδούλα, μοδιστρούλα και όποιαδήποτε εις ούλα έρωτοπαθής τούτο και τ'απερδονούλα, έρωτωμένη από τόν σφριγώνον χορευτήν που έννύρισεν εις τή ντανσίγκι μπορεί να τήν ξαναβρί, παίρνει τήν άπάντησι:

Γράφε μου καλέ πότε θα εύκαιρής ώριωμένους στί διευθύνσι: «Συνακωμένο Ποντικάκι» Π. Ρ. Τόχα, ξέρεις, από τή «Διάπλασι», γιατί ένώ διαδίδω μόνον... σεμνά περιοδικά.

Για τόν λόγο λοιπόν αυτόν, από βαθείας πρύας, μέχρι μέσης νυκτός, θα όπτε τους πτωχούς υπαλλήλους του Πόστ - Ρεστάντ σκυμένους πάνω σε σωρούς φακέλων που έχουν όλα τα κρήματα της τριδός και άπονεύουν όλα τα άρώματα του ρωματισμού και της ύλιστικότητας και περικυκλωμένους από ήλθους άδημονύτων άτόμων όλων τών φύλων και τών ηλικιών να κυττάζουν πώς να εξυπηρετήσουν τήν «Τίτικαν» που αγνώστ αν της έγραψεν ο Μάριος και τήν «Φιλέριον Άποδόν» αν της έγραψεν ο Ίσπουργίτης»...

Και ούχι και άλλωμον αν άπομονήσουν ότι ή άπόζουσα όλα τα άρώματα της μπουγάδας, ός λέγεται «Άστρον της Άυγής» ή ή άπονεύουσα το πλεον ομνιγική άρωμα ξανθή σολής λέγεται «Χλωμός Άγγελος της Έλπίδος», θα τόν κεραυνοδολήσουν μ' ένα:

«Έκω έρθει ως τώρα 6072 φορές! Έπρεπε να με ξέρεις. Αυτό άπαιτεί ή ύπνρεσία σου!»

Τα ψευδύμνη βλέπει είναι άπαράιτητα όχι μόνον διά τήν άπομυρήν του σκανδάλου, αλλά και διά να μη έκτίθενται οι αλληλογραφούντες μεταξύ των μέχρι τής διαπιστώσεως της ταυτότητας των άντιλήψεων των, όπότε ή γνωριμία των από... αλληλογραφία ή θα μεταβληθί... εις συμπεριπατητικήν, διδόμενου του πρώτου ραντεβού...

Διότι κατά παράδοξον τρόπον όλοι αυτοί... ιδεολογικοί, οι μη άπολυτώντες να άπευθύνουν ούτε βλέμμα εις άτομον που τους άρέσει όταν τόν έχουν ένάντιόν των, δια του Πόστ - Ρεστάντ άποτολύνουν να τόν γράψουν, ό τι δεν φαντάζεσθε.

Περιεργαζόμενοι τα τεκταινόμενα εις το ταχυδρομείον, έκαμε τόν... εύτυχημα να βρούμε έπιστολήν στελλομένην προς τήν άγνωστήν μας «Πεταχτήν Νεραϊδόλαν». Ίδου τί έγραφε:

«Ο, ώραία μου δεσποινίς, Δεν έχω βέβαια την τιμήν να σας γνωρίζω. Από τόν γραφικό σας χαρακτήρα όμως σας φαντάζεμαι ως άγγελον χωρίς φτερά. Και ως τοισιτών θα ήθελα να σας φιλέω στήν άγκαλιά μου με πάθος, με φλόγα, μέχρι τής συνεννώσεως μας σε ένα άδίστητον σύνολον... Εάν έχετε τόν πόθον τούτον

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

Και έτσι, έλγτε αύριο στις 8 ή στις 9 οδο του Ζαππαίου. Διά να σας γνωρίω να κρατάτε την «Ευρώπη».

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΜΑΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΣΤΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ

ΜΙΑ ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ

Θυμάσαστε πώς... παρεπονούντο οι Αθηναίοι πρό όλίγων χρόνων; Με καυγάδκια που κάποτε-κάποτε είχαν και τραγικές συνέπειες. Πότε έσπαζαν το χέρι τους, πότε το κεφάλι τους, κάποτε έθγαζαν και κανένα φιλότιμο, που τόσο συχνά μας φανερεύεται... βρωμένο στο αίμα.

Τώρα, μπορεί βέβαια να γίνωνται καυγάδες, να σπάζουν κεφάλια σ' άπομυρες συνοικίες, να πίνωνται νεαροί έρωτευμένοι για τήν καρδιά της Κικής ή της Μαρίας, αλλά σ' αυτοκίνητα συγκοινωνίας, που άλλοτε έμπνεύνοντο τόσα τοκάσματα, τώρα ο καυγός καταλήγει, όχι σε αίματα, αλλά στο... «Βιβλίο παραπόνων». Είνε κάτι κι' αυτό. Πρόδος άσφαλώς για τήν Έλλάδα, τή χώρα του καυγού.

Οι φωνές, οι φοβέρες δεν έχουν πιά συγγένεια με τήν Ισθμία ή με τήν έπίδειξιν... ιδανικής πάλης. Φωνάζει ο ρωμικός πάλι-πάντα θα φωνάζη-θυμώνει, σπώνεται άπειλητικός, άλλ' άντί να κατεβάρη το ύψωμένο χέρι στο δύστηνο εισπρακτοράκι, που σαν ρωμιάκι κι' αυτό παρεφάρθηκε κι' ήταν έτοιμο για καυγά, κατεβαίνει στί... μούρο βιβλίο, με τήν άσπρη έτικέτα που γράφει: «Βιβλίο Παραπόνων Έπ' Ισθμίου».

Στάσου να σου δείξω ενών...

Και ο θερμάσιμος έπιτάξις του «Βιβλίου»... γράφοντας στί σωτήριον βιβλίο, ενώ το εισπρακτοράκι, που άλλοτε θα είχε γίνε άσπρη, μετρί πονηρία-γιατί άρα γε-και σιωπά.

Ετσι ικανοποιούνται και οι δύο. Ο ένας που γέμισε δύο σελίδες του βιβλίου παραπόνων κι' ο άλλος που γλυτώσε...

Μά για να όπτε το ειρωνικό πνεύμα του Αθηναίου, και για να αντίληφθε τόν πολλανόλο ρόλο που παίζει το βιβλίο-ρακι αυτό, σάς παρουσιάζουμε μερικά από τα περιεχόμενά του. Τα πιο κοινά και τα πιο έξυπνα που κατορθώσαμε να διαβάσουμε...

Άλλ' άς άρχίσουμε...

Κάποιος σ' ένα από τα κυκλοφορούντα στην γραμμή Ίπποκράτους-Άκροπόλεως λεωφορεία, είχε γράψει κάτι που μας θυμίζει ζέσση.

Ο εισπρακτωρ, ενώ το εισιτήριό έχει δραχμές δύο και μισή, για τρία εισιτήρια μου έπήρε έπτά και πενήντα.

Ισως ο συμπολιτής να έννομει ότι γίνεται σκόνη στί έπιτάξι που θα πάρη πολλά εισιτήρια. Και με το δικό του... Μήπως δεν... έβλινος ήμικοντρικός, ο άνθρωπος; Σκέφθηκε φαίνεται ότι το κέρδος εν τή καταστάσει... Άλλά όταν έκυττασε τήν ήμερομηνία του παραπόνου κι' έβρεξε μία ιατρία στί θερμότητα της ήμερας έκείνης που ήταν 39 και, τότε πίστευα άπολύτως ότι ο άνωστός διαμαρτυρούμενος, άσφαλώς λόγω τής άποσφορικής έπιδράσεως είχε κά-

Πίρε το βιβλίο ο διαμαρτυρούμενος και σκάλισε λίγα λόγια ενώ οι έπιτάξι ξεσπασαν σε γέλοιο.

Ξέρετε τί έγραψε: Άσφαλώς όχι. Διαβάστε λοιπόν να σας λυθί ή άπορία: «Μαίνα και το σκύλλο μου το Μούργιο, δεν μάς πήρε ο Ισπρακτωρ».

Και κατέδωκε βέβαιος για τήν καταδίκη τής... Πάουερ. Ισως νάδλεπε και τή διάλυσι της κιάλας συνεπεία του παραπόνου του. Ποιος ξέρει...

Άλλά τα έπεισόδια που έχουν άσφρη ένα σκόλο είναι συχνάτα μέσα στί αυτοκίνητα. Ίδιως όταν συνοδεύουν καψά-μοντέρνας δεσποινίδας. Και πολύ περισσότερο όταν ή δεσποινίς έχει διελθί προ πολλού τήν δευτέραν άνοιξιν, γεννητοκόρη, να ούμει.

Ειλικ-άκτω-χ (τό π δεν το προσέφυρον χάρην ή... άριστοκρατία) να ένοσχερ. Έκω και το σκύλλο μου που έινε γλυμμένο. Κλείσε τήν πό-τνη.

Μά, κυρία, λέει ο εισπρακτωρ, ή πόρτα πρέπει να μένη ανοικτή για τους έπιτάδες.

Τι ήταν αυτό να τήν ήη κυρία...

Είμαι δεσποινίς, ησύσθηκε. Ποιος σούπε παλάνθηγαν πώς είμαι κυρία; Για ποιά με πέγσας;... Θα φωνάξω τήν άστυνομία!

Και σπώνεται προς έκτέλεισιν τής άπειλής. Το βιβλίο όμως των Παραπόνων τής κόβει τή φόρα. Το παίρνει στί τρέμοντα σκελετωμένα δακτυλά της και χαράζει λίγες γραμμές μ' ύμφορα γράμματα που τα στολίζουν ούστως λέει και πρόκειται περί τοπογραφικού χάρτου.

Μόλις κατέβηκε, άνοιγουμε το βιβλίο και διαβάσουμε... το κατηγορητήριον του άθώου εισπρακτορος:

«Ο εισπρακτωρ με άπεκάλεσε δις δις μισίας κυρία. Πρέπει άσφαλώς να τιμηθί για τήν άγνείαν του. Δεν έινε συμπεριφορά αυτή προς μίαν δεσποινίδα!».

Και πάλι ή διευθύνσι: Δις Τ... Έκλεισε το βιβλίο και σπώνεται τή μάτι συνήντησα το ειρωνικό βλέμμα τών έπιτάδων. Μ' άμέσως θυμήθηκα πως έπρεπε να οόσωσε τόν φτωχόν εισπρακτορά που διέπρωξε τόν... Έγκλημα να κτορα πού διέπρωξε τόν... 40 Μαίον κυρία, ή μίαν δεσποινίδα... Μά είκα μία άμωβόλη. Μά ή δύο φορές τήν έινε κυρία; Έγώ θυμάμαι μία. Η κυρία γράφει δύο. Ζήτημα ούσιώδης για τή δική. Για να λύσω λοιπόν τήν άπορίαν μου, ρωτώ τους συνεπιτάδες που μόλις παραπάνω.

Δεν μου λέτε, μία ή δύο φορές

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΖΩΗ

ΤΟΥ Κ. Μ. ΚΕΛΛΑ

ΕΝΑ ΦΤΩΧΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Κείνο το βράδυ στ' απόμερο καφενοδάκι του Μονπαρνάζ, κι παρέα τών ρωμικών τώκε ρίξει ο σε συζήτηση.

Θες το θέμα έπαιρνε νερό, θες η πολυλογία μας, θες ότι το καφενείο ήταν πιο ζεστό από τις κρύες κιαμαρές μας, μάς είχαν βρή τα μεσάνυχτα. Κι' όμως η συζήτηση δεν φαινόταν πως θα παύει γρήγορα τέλος.

Το θέμα της κουβέντας μας τώκε φέρε ο γιατρός ο Κίντος απ' άφορη μιάς έρωτικής του περιπέτειας. Ήταν ο άνθρωπος που η άτυχία του παράσχεκε ο κάθε του έρωτικό διάστημα. Κι' όμως ενώ δεν παρέλειπε εύκαιρία που να μη καταφέρω γιά τη γυναίκα, πάντα με γυναίκες βρίσκονταν!

Ετσι κείνο το βράδυ από κουβέντα σε κουβέντα ήλθε η συζήτηση στο αν μια γυναίκα που κυλιέται στο βούρκο, το κάνει από ανάγκη, γιά η φύσι της τη σπρώχνει ο αυτό!

Μά ενώ ώρες ολόκληρες κουβεντιάσαμε δεν κατορθώναμε να καταστιάσουμε οε κανένα συμπέρασμα θετικό.

Ο ένας είπε πως είχε γνωρίσει μια γυναίκα που πουλούσε το κορμί της γιά να δώσει ψωμί στα όρφανα της τ' αδελφία, άλλος άνδρες κάποιον άλλον που βγίκε πόρνη γιά να... έκλεινε θη τον φίλο της που την άπαράσχεκε κ' ένας άλλος μάς διηγήθη την ιστορία μιάς μεγαλοκυρίας που άλλαζε τους έραστές της σαν τα πουκίμια από βίτσιο! Κι' αναφέρθηκαν ακόμα μερικάς άλλες που δίνονταν από φιλοχρηματία, άλλες γιά να επαρκέσουν στις άπαιτήσεις της μόδας και μιά άλλη-ρωμιά αυτή και γνωστή ο' άλλους μας-γιά να μακραίνει τη ζωή του άντρα της που έλυνε οε κάποιο σανατόριο!...

Το ρολόι του καφενείου σήμαινε δυο το πρωί και το γκαρόνι, ξεσηκώνοντας τις καρέκλες, μάς έδωσε να καταλάθουμε πως ήταν η ώρα να το άδειάσουμε τη νυχτιά.

Και συνεκίζοντας την ίδια συζήτηση κι' έδω από το καφενείο, πήραμε το πολυδάρο Ξάν-Μι-οέα, που κατά διαστήματα καθέννας μας άποχωρούσε γιά το σπίτι του.

Κείνη την εποχή καθόμουν κατά το Σατελέ. Στην πλατεία του Άγιου Μιχαήλ χώρια από τους δυο τελεσταίους της συντροφιάς και διεκόμισα τη μεγάλη γέφυρα γιά το σπίτι μου.

Δεν θάνα κάνει πενήντα ροήματα, σαν αντίληφθηκαν μιά κοινή γυναίκα/όλα να περπατήσουν απέναντι πεζοδρόμιο. Βάδιζε άργα μέσα στο χιονιά πού λές κι' έκανε εύχαριστο περίπατο μέσ' στη λακιάδα. Αυτό όμως δεν μ' εξέπληξε διόλου.

Ίδιες γυναίκοι έσανε αυτές κανείς κάθε δυο βήματα στις γέφυρες και στα 'καί' του Σκουάνα. Είπε οι καλόδοξες κοκοτοβίλες που γιά πολύ λίγα χρήματα δεν ο' άρνούνταν καμιά, μά κομμούν άδων!

Η γυναίκα/όλα αυτή καθός μ' αντιλήφθηκε διεκόμισα το πολυδάρο και στη γυνιά μ' έπλησασα τόσο, πού λές κι' ήθελε να μου φέρει το δρόμο... Χωρίς ίσως να δέλω την πρόεξια. Κάτω από το μελίκρο φως ενός μικέ ντε γκαζ, είδα ένα συμπαθητικό μου τρακί, άδαφο, κλωμό, περισσότερο ασμύ, άκρυστικό!...

Ή γυναίκα/όλα αυτή καθός μ' αντιλήφθηκε διεκόμισα το πολυδάρο και στη γυνιά μ' έπλησασα τόσο, πού λές κι' ήθελε να μου φέρει το δρόμο... Χωρίς ίσως να δέλω την πρόεξια. Κάτω από το μελίκρο φως ενός μικέ ντε γκαζ, είδα ένα συμπαθητικό μου τρακί, άδαφο, κλωμό, περισσότερο ασμύ, άκρυστικό!...

Ή γυναίκα/όλα αυτή καθός μ' αντιλήφθηκε διεκόμισα το πολυδάρο και στη γυνιά μ' έπλησασα τόσο, πού λές κι' ήθελε να μου φέρει το δρόμο... Χωρίς ίσως να δέλω την πρόεξια. Κάτω από το μελίκρο φως ενός μικέ ντε γκαζ, είδα ένα συμπαθητικό μου τρακί, άδαφο, κλωμό, περισσότερο ασμύ, άκρυστικό!...

Μου χαμογέλασε κι' άνοιξε το στοματάκι του κάτι να μου πη... Μά μου μίλησε τόσο σιγανά, τόσο, μάλλον, ντροπαλά, πού απ' τις δυο-τρεις λέξεις π' άφησε να της ξεφύγουν, δεν ξεχώρισα παρά ένα άδονικό «Με-οιέ!»...

Ενα λοζό βήμα και τών δυο μας, μάς έφερε πολύ κοντά τον ένα στον άλλον...

Ύστερα απ' όλίγο μου μιλούσε πιο θαρρετά:

«Έχω από προχθές να βάλω

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

δυστυχισμένο εκείνο πλάσμα ού ρισκα πώς θάταν μιά βεβήλωση της φιλοξενίας μου.

Μά αυτό η Ζοζέτ δεν το άντε-λήφθηκε.

Τό πήρε γιά προσβολή.

Και φέρνοντας τα δυο χεράκια της στα μάτια, άρπασε να της ξεφύγη ένας λυγμός.

—Μά Ζοζέτ, παιδί μου, δεν ήθελα να σε προσβάλω, νά, πως λένε, δεν ήθελα, δεν ήθελα, διαμαρτυρήθηκα.

Τότε, σαν να κατάλαβε, με

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

«Έκανα την άνοιξη! Μά σαν τέλειωσε ο πίνακάς του αυτός βρέθηκε κλωσά δουλειά. Τότε κάποιος με συν-

—Τήν ξέρεις; τη ρώτησα.

—Ναι, την γνώρισα την περασμένη εβδομάδα στο ίδιο άτελιέ που ποζάρια κι' εγώ. Είπε κι' αυτή ένα δυστυχισμένο πλάσμα σαν κι' έμένα!

—Όστε...

—Ναι, είμαι μοντέλλο. Ός τ'ά τώρα ποζάρια ο' ένα ζωγραφο πού τοίμαζε ένα ταμπλό γιά το «σολόν ντ'ιόν».

Άνδρες κι' Άνδρες

«Υπάρχουν άνδρες-άντρακλοι κι' άντράκια δέκα πόντων άλλοι καλοί κι' άλλοι κακοί και άλλοι πλήρεις μένους είν' άντρες που γινήκανε άντρες εκ των ενώντων, μά άς επικειρήσουμε περιγραφή του γένους.

Υπάρχουν άνδρες έξυπνοι άντρες διαδόλου κάλτσα που παίρνουνε φωτιά στών άλλωνών τ'ά φάτσα είν' άντρες που στού λιμανιού έμειναν την προάλιτσα

Είν' άνδρες άρχαίοφίλοι που ζούν οε όλα τ'ά κράτη είν' άντρες που θαυμάζουνε πάντα την Κλεοπάτρα είν' άντρες που ακολουθούν τον πάνσοφο Σωκράτη είν' άντρες που γεννήθηκαν στην Πάτρα.

Είν' άνδρες πάλι με μονόκλ και με κορσά είν' άντρες που οι φωνές τους ξεπερνούν οε γλύκα τις γαλιάντρες είν' άντρες-άντρακλοι οωστοί με μύστακι άρειμάνιο φαρδύ ζουνάρι κόκκινο και λαδωμένη άφέλεια είν' άντρες που τ'οσούζουμε άκόμην και διάδια και που κοιμούνται κάτω απ' τ'ά θαρέλια.

Είν' άνδρες που σπουδάζανε μέσ' τη Παλιά Στρατώννα και που πτυχίο στού Συγγρού έπήρανε με άριστα είν' άντρες που στο στήθος τους χάραξαν μιά γοργόνα και που κοιμώτρυνες γραμμή άνοιγουν άπρόδωστα.

Είν' άνδρες-άντρες άρκετοί ποδ' ύποψια άντρών τρέ-αίς, κομφοί και παρφουμέ με περμανάν τριζάτοι

που άρέσκονται ζαχαρωτά ένίστε να τρώη είν' άντρες υπέρφανοι που σού γυρνούν την πλάτη

Είν' άντρες που ως ούζυγοι-πατέρες ή προοτάτες άλλαζανε επάγγελμα γινήκαν φανοστάτες είν' άντρες άρκετά δειλοί που πάσανε σκουνοτύφλα άντρες που παντρευτήκανε κι' άνοιζανε και σπιτί άντρες που ή συμβία τους διαθέτει και παντούφλα και που τούς σέρνει από τη μύτη.

Είν' άντρες-άντρες δόν Ζουάν άντρες μεστοί και άρμιοι που δάζουνε να παντρευτή την καθεμιά τους γνώριμη κι' ως φίλοι της προτείνουν με γλύκα και με χάρη να γίνουνε κομπάρσοι.

Είν' άντρες που γιά μιά ματιά και δυο χειλάκια σλικά άς πείαι και το παλιόμπελο φωνάζουν με μεράκι και έβουλουύν γιά χάρη τους φούρνουν με και μπακάλικα κι' όταν δεν φτάσουνε αυτά τούς παίρνουν το σακκάκι. Είν' άντρες που στο διάδα τους σκορπούν κοίματα ψυχούς είμαστε οι άντρες οι σοφοί... που γράφουμε όλοι στίχους.

Υπάρχουν άνδρες-άντρακλοι κι' άντράκια δέκα πόντων άλλοι καλοί άλλοι κακοί κι' άλλοι πλήρεις μένους. Κι' άν ρίξετε μιά διαστηκή ματιά επί τών παρόντων θά όπτε πως έπέτυχ' ή περιγραφή του γένους.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΕΡΩΝΟΙΑ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τ'ά χρυσά όνειρα της νεότητος μοιάζουν με τ'ά λουλούδια της άμυγδαλιάς. Άνθίζουν πρώιμα ένθ' γύρω τους είνε άκόμην χειμάνας, και στόν πρώτο άνεμο σπριζόνται νεκρά.

Οί γυναίκες είνε τ'ά πιο έξελύπητα μά και τ'ά πιο εύτυχιόμνα πλάσματα. Άξιο-λύπητα γιατί είνε γυναίκες και εύτυχιόμνα γιατί δεν είνε άνδρες.

Τ. ΛΟΜΠΡΟΖΟ

Ο καλύτερος παρηγορητής είνε εκείνος που άκούει σιωπηλά όταν ό θάσαν-ομένος του μιλή γιά τ'ά θάσανά του. Οί θεοί ξέρουν καλά αυτή τη σιωπή. Κι' ή σιωπή τους δεν σημαίνει άδιαφορία μά παρηγορία.

ΜΟΑΜΕΘ

Μερικοί άνδρες άνεστέναζαν διά την άπαρηγόνη της συζύγου των, ενώ οι περισσότεροι άναστενάζονταν γιάτ κανείς δεν σκέφθηκε να τούς άπαγήνη την δικήν των.

ΝΙΤΣΕ

Ο Γάμος είνε ένα περίεργο άγκιστρι που μπορεί και άρπάζει ό,τι θηή και κακό.

ΟΥΓΚΟ

ΤΑ ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΔΕΜΑΤΑΚΙΑ

Η συμβουλή του δικηγόρου

Τόν είχαν παρακαλέσει να περάσει το βράδυ εκείνο από το σπίτι για να ζητήσουν τη συμβουλή του, για κάποια οπουδία υπόθεσης.

Ο Μελής Καρανάσος φημιζόταν για τήν προσοχή που έδινε στις υποθέσεις που τον ανάθεταν και για τόν τρόπο που διεζηγίαν τις δίκες του.

Ο Γιάννης ο Μινιδόρος, όπως τον έλεγαν, δεν ήταν φίλος του Μελή, αλλά απλώς πατριώτης του και πελάτης του.



Της έδωσε μια γραθιά και τήν ξάπλωσε χαμώ

Ήξερε ότι ανεκατεβόταν με διάφορες ύποπτες δουλειές, αυτό όμως δεν τον ενδιέφερε.

Αρνούτο λοιπόν ο Ένα δικηγόρος της Όμοιοις, τράβηξε για το σπίτι του πελάτη του.

Τόν περιμέναν!

Και βέβαια μέσα στο σαλόνι αυτό του Μινιδόρου τόν περιμέναν πέντε άτομα από τα οποία μόνον τα δύο γνώριζε ο Μελής.

Εκδόθηκε!

Από τα μάτια τους όμως κατάλαβε ότι κάτι το πολύ σοβαρό θα συνέβαινε, γιατί κανείς δεν τολμούσε να μιλήσει και να μην στο θέμα, να του ηρτ την αψία για τόν εκάλεσαν εκεί μέσα.

Κι' άποφάσισε αυτός να τους δώσει θάρρος και να λύσει το δικαστικό μυστήριο.

— Λοιπόν, παιδιά, τι σας συμβαίνει; Καμμία δική θάκομε;

— Τα πράγματα είναι αλλιώτικα, κύριε Μελή.

— Για λέγε, Μινιδόρε.

Σηκώθηκε και άνοιξε μια πόρτα.

— Πέρασε μέσα, κύριε Μελή.

Ο Μελής, ενόμιε στην αρχή πως κάτι το ιδιαίτερο θα ήθελε να του ηρτ ο Μινιδόρος και ήθελε να τόν υπακούσει ο Έκείνο το δωμάτιο, όταν όμως έμπηκε και ο Μινιδόρος του κλείσε πίσω την πόρτα, έμεινε κατάπληκτος και δεν τολμούσε να κάνει βήμα παραπέρα.

— Βρε, κακούργοι, τι είναι αυτό που κάνουν;

— Τοιμωδιά, μί βράζει, κύριε Μελή, γιατί το μάτι μας είναι ακόμα θαλωμένο...

— Πάνω ο Ένα τράπεζι βρισκόμενος δέκα με δώδεκα κομμάτια...

Το κεφάλι άντικε σε γυναίκα.

Ένα κεφάλι με ώρια ξανθά μαλλιά. Το πρόσωπό της όμως είχε ένα μορφοσώμ άπασιον. Τό μορφοσώμ της φρίκης και τού θανάτου.

— Βρε, Μινιδόρε, τι πράγματα είναι αυτά;

— Έτσι τάφερε ή κατάρα. Μας υπέρεψε σε μια πολύ άσχημη δουλειά. Μας πρόδυνε στην άστυνομία κι' έπειτα είχε και το βάρος νάρθη εδώ στο σπίτι μου.

— Ήξερα ότι ο διάβολος θα μ' έσπρωχνε να κάνω κανένα κακό, και της είπα να φύγει.

— Έκείνη όμως που τόχε με κάποιον από τα παιδιά απέξω, έπεμνε να μάς τόν πάρει και να φύγουν.

— Έκείνος δεν ήθελε να πάει μαζί της, αυτή τόν έφτυσε, έ- κείνος της έδωσε μια γραθιά και τήν ξάπλωσε χαμώ.

— Ο διάβολος τάφερε, κύριε Μελή, να κτυπήσει το κεφάλι της στην κόχη 'τού τραπέζιού και να μείνει στον τόπο.

— Μωρέ ποιά σακκί, βρε Μελή; Τι να κάνουμε; Πού να τήν πάμε;

— Κανείς μας δεν τολμούσε να μιλήσει, κύριε Μελή, κι' ήρθε και ο Έκείνος.

— Δεν πιστεύω να θέλετε να τήν πάρω σπίτι μου...

— Άς τ' άοτεία, κύριε Μελή, συμβουλεύε με εδω, πως θα ξεφορτωθούμε από τo κομμάτι της.

— Έπρεπε να ξεμπερδέψω μια ώρα αρχύτερα μέσα από κεί και πρόφερε:

— Πόσο είσαστε έξω;

— Πέντε και ο καμπούρης έ- ζη...

— Αγρόστε καρτιά, διπλώστε από δύο κομμάτια σε κάθε χαρτί και μοιράστε στον καθένα ένα από ένα δεματάκι. Ο καθένας θα πάρει από ένα τρώει και ο Έκείνος θα ρίξει στα σκοτεινά το πακέτακι του. Με θέλετε τίποτ' άλλο;

— Όχι, ο ευχαριστώ, Μελή μου, πάντοτε ήσουν ο καλύτερος φίλος και σύμβουλος.

— Όταν έφυγε μέσα από κείνο το σπίτι δεν το πίστευε ακόμα ο Μελής.

— Έμπηκε ο Ένα καμπαρέ και καθώς έκωνε το χέρι του στην τσέπη του παλτού του, βρήκε δέκα χαρτιά!

— Ήταν ή άεία της συμβουλής που είχε δώσει!

— ΑΘΑΝΑΣ ΠΟΛΙΚΟΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑ

Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

— Όσοι περνούν τις νύχτες από τo καφενείο της Όμοιοις, τόν ξέρουν καλά. Αξίριστος, άτη- μέλτος, με μια έκφραση σκατενισμένη, που προκαλεί τo φόβο, περιγν από καφενείο σε καφενείο και καταλαμβάνοντας μια γωνιά πίνει σιωπηλός και θάουρος τόν καφέ του, δίνοντας τήν παραγγελία με μια λέξη.

— Ύστερα, σκύβει το κεφάλι στον ώμο και θυβίζεται σε σκέψεις για ώρες πολλές. Ποιος είναι, από πού έρχεται, πώς τόν λένε; Δεν τo ξέρει σχεδόν κανένας.

Γιατί ποτέ δεν άπαντεί, όταν πελάσουν να τού πιάσουν κουδέντα. Τά γκαρσόνια τόν άποκαλοΰν «Κουκουβάγια», γιατί γυρίζει πάντα τις νύχτες κι' εξαφανίζεται τήν ημέρα, με τo αληθινό όνομά του είναι άλλο. Λέγεται Πέτρος Κυπριώτης.

Γεννημένος στη Σμύρνη, είχε φύγει μικρός για τήν Άμερική, όπου χάρις στην εργατικότητα του απέκτησε μια αρκετά σεβαστή περιουσία, ώστε να θεωρηθεί ο πλουσιώτερος Έλληνας τού Μπίρμιγχαμ της Άλ- αμα.

— Για τo λόγο αυτό, ά- μα ζήτησε σε γάμο τήν ώραία-τάτη Θραγκολεβαντίνα συμπατριώτισσά του Άντελίνα Φρασάρη, τ' αδέρφια της δεν έφεραν αντίρρηση. Οι άρραβώνες γίνανε με πολλή μεγαλοπρέπεια.

Δεν πέρασαν όμως δύο μήνες κι' ο Κυπριώτης φάνηκε να παραμελή τήν άμορφη μνηστή του, που άρχισε να μελαγχολά και να μαρμαρίζει. Διεδίδετο πως ο Κυπριώτης είχαν έρωτευθεί μιά άλλη, Έλληνοπούλα. Η διάδο- σις έφτανε ως τ' αυτά τών Λεβαντινών, που έλεγονται και τήν άδελφή τους που υπερασπιό- σαν να μαρμαρίζουν, έπισσαν τόν Κυπριώτη και τού έπαιαν τί ά- κουσαν.

— Ψέμματα! διεμαρτυρήθηκαν έκείνοι. Είχα μεγάλες ζημιές με τo τελευταίο κράχ τών Τραπεζών κι' είμαι στενοχωρημένος.

— Άν και ο Κυπριώτης είχαν έ- λες τις οικονομίες του τοποθετή- ση στην Έλλάδα, τ' αδέρφια της κόρης τόν πίστεψαν και τού έπαιαν:

— Δεν υπάρχει λόγος να στενοχωριέσαι για φιλά. Όποτε λάθεις άνάγκη έμεις είμαστε έ- δω. Και κατέληξαν:

— Για να μη στενοχωριέται το κορίτσι μόνο, να ώρίσουμε τo γάμο συντομότερα.

— Εύχαριστώ... έλεπε ο Πέ- τρος. Μπορείτε να αναγγείλετε ότι θα γίνη μετά δύο μήνες.

— Σύμφωνα, τού είπαν. Πρό- σσε μόνο μί μας γελάσεις. Και τότε μόνον άν άνοιξη ή γής και σε καταπεινί, θα σε γλυτώσει από τήν έκδική μου που θάβανι τρομερή!

Ο Κυπριώτης τούς καθυσάχα- σε. Έλάττωσε να έχη σκοπό να έκτελέσει τήν υπόσχεση πούχε δώσει. Ο έρωτάς του για τή νέα του γνώριμη ήταν παράφορος. Έτσι το ίδιο βράδυ τήν άνήγ- γεilde ότι θα εξαφανιζόταν με τρόπο και τής όριζε ραντεβού μετά ένα εξάμηνο στην Άθήνα, όπου θα τήν περίμενε να παντρευτούν. Τής τακτοποίησε τα κομμάτια, τής έδωσε χρήματα και κρυφά, μυστικά έπούλησε ότι είχε και ή εξαφανίσθη.

Τρεις μέρες άργότερα τo α- τoκίνητο έρρισκόταν άναποδογυ- ρισμένο σ' ένα άποτομο κρη- μύ. Η άστυνομία άνεστατάθη, έγιναν έρευνες, αλλά δεν έγνώ- σθη τίποτε για τήν τύχη τού Κυ- πριώτη. Έπιστεύθη έτσι πως θα τούτυχε δυστύχημα ή θα έπεσε θύμα κακοποιών που έπίτηδες άνέτρεψαν τo ατoκίνητό του στο σημείο έκείνο. Και όλοι δεχθή- κανε τις έκδοχές αυτές ως πιθα- νές. Όσο για τήν μνηστή του, έντύθηκε στα μαύρα, μελαγχό- λησε τρομερά και σε λίγους μή- νες πέθανε φυματική σ' ένα σα- νατόριο.

— Έτσι σιγά-σιγά ή υπόθεσις εξέχασθη και τίποτε δεν έμνε πού να θυμίζει ότι κάποτε ήπι- ρε...

Ο πονηρός όμως έρωτευμέ- νος και τραγικός ήρωας μας, ά- φοι έσκηνοθέτησεν έντεχνα τήν εξαφάνισή του, κατάρθωσε να προμηθευθή ένα διασάφηριο με άλλο όνομα και κατάφερε έ- ται να μπαρκάρη για τήν Έλ- λάδα. Έδω άδούρβη κι' άνεπι- σημα παντρεύτηκε με τή γυναί- κα που είχαν αγαπήσει, άγδρα- σε ένα σπίτι κι' άρχισε να κάνει έμπορία τού ποδαριού, άπ' τo ποία κέρδιζεν αρκετά.

Δυό χρόνια πέρασαν έτσι κι' άργότερα ένα κοριτσάκι ήρθε να συμπληρώσει τήν εύτυχία τους. Και ο καιρός περνούσεν ά ανέλφως, χωρίς καμιά ένδει- ξι τής τραγωδίας που θα ξε- σπούσε σε λίγο.

— Ένα χειμωνιάτικο παγερό κι' άναστρο θράδυ, πριν αρκετά χρόνια, εξέσπασε ή τραγωδία που έκανε τόν Κυπριώτη τρελ- λό, μισάνθρωπο, νυχτοπούλι. Έ- νας Ρωμηός τού Μπίρμιγχαμ πούχε έρθη στην Άθήνα να παν- τρευθή, συνάντησε τόν Κυπριώ- τη με τή γυναίκα και τo κορι- τσάκι του. Σάν ξαναγύρισε στην Άμερική, διηγήθηκε στους γνωστούς του πως είδε τόν Κυ- πριώτη στην Άθήνα. Όπως ή- ταν έπόμενο τo πράγμα έφτασε σ' αυτά τών Θραγκολεβαντι- νών. Έκείνοι όταν τώσθαν φρένιασαν άπ' τo κακό τους.

— Τόν άτιμο! Πήρε τήν Άδελί- να μας στο λαμό του!

— Μας τήν έφαγε. Πρέπει να έκδικηθούμε! μούγκρισε ο άλ- λος.

— Θά πάω στην Άθήνα να τόν βρω κι' αλλοιμονό του...

— Θάρρω μαζί. Μπορεί να άπο- τύχη, να συλληφθής. Πρέπει ναμια κοντά σου.

— Έστω!... άπάντησε ο άλ- λος.

Καί με τo μίσος στην καρδιά και φλογερή τόν πόθο τής έκδι- κήσεως, οι δύο άνθρωποι αυτοί έφτασαν στην Άθήνα. Κι' όταν έμαθαν τo σπίτι τού ατό άνθρώπου που μισούσαν φανατικά, κατέ- στρωσαν τo σχέδιό τους. Θάθα- ναν φωτιά να τόν κάψουν κι' αυ- τόν και τήν οικογένεια του.

Και μία σκοτεινή νύχτα, μ' ε- να ντενεκέ δεινξίνα στα χέρια, δρέθηκαν στη στέγη τού σπιτιού τού Κυπριώτη. «Άδεισαν τόν ντενεκέ τής δεινξίνας στο δωμά- τιο πούχαν έπισημάνει κι' όπου ήταν δ' έλα στην κα- τoικία... γυ- τερο ά σ' άσαν μιά στριμμένη έφημ... δ' α ε ρ ε μ ε τ, με δεινξίνα, και τήν έροσαν κά- τω. Ένα πάφ άκούστηκε σε λίγο, κι' ύστε- ρα οι φλόγες, τεράστιες φιδί- σιες πυλώσεις, ξεπήδησαν ψη- λά πυρπολών- τες παραπετά- σματα, τραπέ- ζια πατώματα πόρτες... Χαμο- γελώντας ά- παίσια οι

μες πέθανε φυματική σ' ένα σα- νατόριο.

— Έτσι σιγά-σιγά ή υπόθεσις εξέχασθη και τίποτε δεν έμνε πού να θυμίζει ότι κάποτε ήπι- ρε...

Ο πονηρός όμως έρωτευμέ- νος και τραγικός ήρωας μας, ά- φοι έσκηνοθέτησεν έντεχνα τήν εξαφάνισή του, κατάρθωσε να προμηθευθή ένα διασάφηριο με άλλο όνομα και κατάφερε έ- ται να μπαρκάρη για τήν Έλ- λάδα. Έδω άδούρβη κι' άνεπι- σημα παντρεύτηκε με τή γυναί- κα που είχαν αγαπήσει, άγδρα- σε ένα σπίτι κι' άρχισε να κάνει έμπορία τού ποδαριού, άπ' τo ποία κέρδιζεν αρκετά.

Δυό χρόνια πέρασαν έτσι κι' άργότερα ένα κοριτσάκι ήρθε να συμπληρώσει τήν εύτυχία τους. Και ο καιρός περνούσεν ά ανέλφως, χωρίς καμιά ένδει- ξι τής τραγωδίας που θα ξε- σπούσε σε λίγο.

— Ένα χειμωνιάτικο παγερό κι' άναστρο θράδυ, πριν αρκετά χρόνια, εξέσπασε ή τραγωδία που έκανε τόν Κυπριώτη τρελ- λό, μισάνθρωπο, νυχτοπούλι. Έ- νας Ρωμηός τού Μπίρμιγχαμ πούχε έρθη στην Άθήνα να παν- τρευθή, συνάντησε τόν Κυπριώ- τη με τή γυναίκα και τo κορι- τσάκι του. Σάν ξαναγύρισε στην Άμερική, διηγήθηκε στους γνωστούς του πως είδε τόν Κυ- πριώτη στην Άθήνα. Όπως ή- ταν έπόμενο τo πράγμα έφτασε σ' αυτά τών Θραγκολεβαντι- νών. Έκείνοι όταν τώσθαν φρένιασαν άπ' τo κακό τους.

— Τόν άτιμο! Πήρε τήν Άδελί- να μας στο λαμό του!

— Μας τήν έφαγε. Πρέπει να έκδικηθούμε! μούγκρισε ο άλ- λος.

— Θά πάω στην Άθήνα να τόν βρω κι' αλλοιμονό του...

— Θάρρω μαζί. Μπορεί να άπο- τύχη, να συλληφθής. Πρέπει ναμια κοντά σου.

— Έστω!... άπάντησε ο άλ- λος.

Καί με τo μίσος στην καρδιά και φλογερή τόν πόθο τής έκδι- κήσεως, οι δύο άνθρωποι αυτοί έφτασαν στην Άθήνα. Κι' όταν έμαθαν τo σπίτι τού ατό άνθρώπου που μισούσαν φανατικά, κατέ- στρωσαν τo σχέδιό τους. Θάθα- ναν φωτιά να τόν κάψουν κι' αυ- τόν και τήν οικογένεια του.

Και μία σκοτεινή νύχτα, μ' ε- να ντενεκέ δεινξίνα στα χέρια, δρέθηκαν στη στέγη τού σπιτιού τού Κυπριώτη. «Άδεισαν τόν ντενεκέ τής δεινξίνας στο δωμά- τιο πούχαν έπισημάνει κι' όπου ήταν δ' έλα στην κα- τoικία... γυ- τερο ά σ' άσαν μιά στριμμένη έφημ... δ' α ε ρ ε μ ε τ, με δεινξίνα, και τήν έροσαν κά- τω. Ένα πάφ άκούστηκε σε λίγο, κι' ύστε- ρα οι φλόγες, τεράστιες φιδί- σιες πυλώσεις, ξεπήδησαν ψη- λά πυρπολών- τες παραπετά- σματα, τραπέ- ζια πατώματα πόρτες... Χαμο- γελώντας ά- παίσια οι

μες πέθανε φυματική σ' ένα σα- νατόριο.

— Έτσι σιγά-σιγά ή υπόθεσις εξέχασθη και τίποτε δεν έμνε πού να θυμίζει ότι κάποτε ήπι- ρε...

Ο πονηρός όμως έρωτευμέ- νος και τραγικός ήρωας μας, ά- φοι έσκηνοθέτησεν έντεχνα τήν εξαφάνισή του, κατάρθωσε να προμηθευθή ένα διασάφηριο με άλλο όνομα και κατάφερε έ- ται να μπαρκάρη για τήν Έλ- λάδα. Έδω άδούρβη κι' άνεπι- σημα παντρεύτηκε με τή γυναί- κα που είχαν αγαπήσει, άγδρα- σε ένα σπίτι κι' άρχισε να κάνει έμπορία τού ποδαριού, άπ' τo ποία κέρδιζεν αρκετά.

Δυό χρόνια πέρασαν έτσι κι' άργότερα ένα κοριτσάκι ήρθε να συμπληρώσει τήν εύτυχία τους. Και ο καιρός περνούσεν ά ανέλφως, χωρίς καμιά ένδει- ξι τής τραγωδίας που θα ξε- σπούσε σε λίγο.

— Ένα χειμωνιάτικο παγερό κι' άναστρο θράδυ, πριν αρκετά χρόνια, εξέσπασε ή τραγωδία που έκανε τόν Κυπριώτη τρελ- λό, μισάνθρωπο, νυχτοπούλι. Έ- νας Ρωμηός τού Μπίρμιγχαμ πούχε έρθη στην Άθήνα να παν- τρευθή, συνάντησε τόν Κυπριώ- τη με τή γυναίκα και τo κορι- τσάκι του. Σάν ξαναγύρισε στην Άμερική, διηγήθηκε στους γνωστούς του πως είδε τόν Κυ- πριώτη στην Άθήνα. Όπως ή- ταν έπόμενο τo πράγμα έφτασε σ' αυτά τών Θραγκολεβαντι- νών. Έκείνοι όταν τώσθαν φρένιασαν άπ' τo κακό τους.

— Τόν άτιμο! Πήρε τήν Άδελί- να μας στο λαμό του!

— Μας τήν έφαγε. Πρέπει να έκδικηθούμε! μούγκρισε ο άλ- λος.

— Θά πάω στην Άθήνα να τόν βρω κι' αλλοιμονό του...

— Θάρρω μαζί. Μπορεί να άπο- τύχη, να συλληφθής. Πρέπει ναμια κοντά σου.

— Έστω!... άπάντησε ο άλ- λος.

Καί με τo μίσος στην καρδιά και φλογερή τόν πόθο τής έκδι- κήσεως, οι δύο άνθρωποι αυτοί έφτασαν στην Άθήνα. Κι' όταν έμαθαν τo σπίτι τού ατό άνθρώπου που μισούσαν φανατικά, κατέ- στρωσαν τo σχέδιό τους. Θάθα- ναν φωτιά να τόν κάψουν κι' αυ- τόν και τήν οικογένεια του.

Και μία σκοτεινή νύχτα, μ' ε- να ντενεκέ δεινξίνα στα χέρια, δρέθηκαν στη στέγη τού σπιτιού τού Κυπριώτη. «Άδεισαν τόν ντενεκέ τής δεινξίνας στο δωμά- τιο πούχαν έπισημάνει κι' όπου ήταν δ' έλα στην κα- τoικία... γυ- τερο ά σ' άσαν μιά στριμμένη έφημ... δ' α ε ρ ε μ ε τ, με δεινξίνα, και τήν έροσαν κά- τω. Ένα πάφ άκούστηκε σε λίγο, κι' ύστε- ρα οι φλόγες, τεράστιες φιδί- σιες πυλώσεις, ξεπήδησαν ψη- λά πυρπολών- τες παραπετά- σματα, τραπέ- ζια πατώματα πόρτες... Χαμο- γελώντας ά- παίσια οι

μες πέθανε φυματική σ' ένα σα- νατόριο.

— Έτσι σιγά-σιγά ή υπόθεσις εξέχασθη και τίποτε δεν έμνε πού να θυμίζει ότι κάποτε ήπι- ρε...

Ο πονηρός όμως έρωτευμέ- νος και τραγικός ήρωας μας, ά- φοι έσκηνοθέτησεν έντεχνα τήν εξαφάνισή του, κατάρθωσε να προμηθευθή ένα διασάφηριο με άλλο όνομα και κατάφερε έ- ται να μπαρκάρη για τήν Έλ- λάδα. Έδω άδούρβη κι' άνεπι- σημα παντρεύτηκε με τή γυναί- κα που είχαν αγαπήσει, άγδρα- σε ένα σπίτι κι' άρχισε να κάνει έμπορία τού ποδαριού, άπ' τo ποία κέρδιζεν αρκετά.

Δυό χρόνια πέρασαν έτσι κι' άργότερα ένα κοριτσάκι ήρθε να συμπληρώσει τήν εύτυχία τους. Και ο καιρός περνούσεν ά ανέλφως, χωρίς καμιά ένδει- ξι τής τραγωδίας που θα ξε- σπούσε σε λίγο.

— Ένα χειμωνιάτικο παγερό κι' άναστρο θράδυ, πριν αρκετά χρόνια, εξέσπασε ή τραγωδία που έκανε τόν Κυπριώτη τρελ- λό, μισάνθρωπο, νυχτοπούλι. Έ- νας Ρωμηός τού Μπίρμιγχαμ πούχε έρθη στην Άθήνα να παν- τρευθή, συνάντησε τόν Κυπριώ- τη με τή γυναίκα και τo κορι- τσάκι του. Σάν ξαναγύρισε στην Άμερική, διηγήθηκε στους γνωστούς του πως είδε τόν Κυ- πριώτη στην Άθήνα. Όπως ή- ταν έπόμενο τo πράγμα έφτασε σ' αυτά τών Θραγκολεβαντι- νών. Έκείνοι όταν τώσθαν φρένιασαν άπ' τo κακό τους.

— Τόν άτιμο! Πήρε τήν Άδελί- να μας στο λαμό του!

— Μας τήν έφαγε. Πρέπει να έκδικηθούμε! μούγκρισε ο άλ- λος.

— Θά πάω στην Άθήνα να τόν βρω κι' αλλοιμονό του...

— Θάρρω μαζί. Μπορεί να άπο- τύχη, να συλληφθής. Πρέπει ναμια κοντά σου.

— Έστω!... άπάντησε ο άλ- λος.

Καί με τo μίσος στην καρδιά και φλογερή τόν πόθο τής έκδι- κήσεως, οι δύο άνθρωποι αυτοί έφτασαν στην Άθήνα. Κι' όταν έμαθαν τo σπίτι τού ατό άνθρώπου που μισούσαν φανατικά, κατέ- στρωσαν τo σχέδιό τους. Θάθα- ναν φωτιά να τόν κάψουν κι' αυ- τόν και τήν οικογένεια του.

Και μία σκοτεινή νύχτα, μ' ε- να ντενεκέ δεινξίνα στα χέρια, δρέθηκαν στη στέγη τού σπιτιού τού Κυπριώτη. «Άδεισαν τόν ντενεκέ τής δεινξίνας στο δωμά- τιο πούχαν έπισημάνει κι' όπου ήταν δ' έλα στην κα- τoικία... γυ- τερο ά σ' άσαν μιά στριμμένη έφημ... δ' α ε ρ ε μ ε τ, με δεινξίνα, και τήν έροσαν κά- τω. Ένα πάφ άκούστηκε σε λίγο, κι' ύστε- ρα οι φλόγες, τεράστιες φιδί- σιες πυλώσεις, ξεπήδησαν ψη- λά πυρπολών- τες παραπετά- σματα, τραπέ- ζια πατώματα πόρτες... Χαμο- γελώντας ά- παίσια οι

μες πέθανε φυματική σ' ένα σα- νατόριο.

— Έτσι σιγά-σιγά ή υπόθεσις εξέχασθη και τίποτε δεν έμνε πού να θυμίζει ότι κάποτε ήπι- ρε...

Ο πονηρός όμως έρωτευμέ- νος και τραγικός ήρωας μας, ά- φοι έσκηνοθέτησεν έντεχνα τήν εξαφάνισή του, κατάρθωσε να προμηθευθή ένα διασάφηριο με άλλο όνομα και κατάφερε έ- ται να μπαρκάρη για τήν Έλ- λάδα. Έδω άδούρβη κι' άνεπι- σημα παντρεύτηκε με τή γυναί- κα που είχαν αγαπήσει, άγδρα- σε ένα σπίτι κι' άρχισε να κάνει έμπορία τού ποδαριού, άπ' τo ποία κέρδιζεν αρκετά.

Δυό χρόνια πέρασαν έτσι κι' άργότερα ένα κοριτσάκι ήρθε να συμπληρώσει τήν εύτυχία τους. Και ο καιρός περνούσεν ά ανέλφως, χωρίς καμιά ένδει- ξι τής τραγωδίας που θα ξε- σπούσε σε λίγο.

— Ένα χειμωνιάτικο παγερό κι' άναστρο θράδυ, πριν αρκετά χρόνια, εξέσπασε ή τραγωδία που έκανε τόν Κυπριώτη τρελ- λό, μισάνθρωπο, νυχτοπούλι. Έ- νας Ρωμηός τού Μπίρμιγχαμ πούχε έρθη στην Άθήνα να παν- τρευθή, συνάντησε τόν Κυπριώ- τη με τή γυναίκα και τo κορι- τσάκι του. Σάν ξαναγύρισε στην Άμερική, διηγήθηκε στους γνωστούς του πως είδε τόν Κυ- πριώτη στην Άθήνα. Όπως ή- ταν έπόμενο τo πράγμα έφτασε σ' αυτά τών Θραγκολεβαντι- νών. Έκείνοι όταν τώσθαν φρένιασαν άπ' τo κακό τους.

— Τόν άτιμο! Πήρε τήν Άδελί- να μας στο λαμό του!

— Μας τήν έφαγε. Πρέπει να έκδικηθούμε! μούγκρισε ο άλ- λος.

— Θά πάω στην Άθήνα να τόν βρω κι' αλλοιμονό του...

— Θάρρω μαζί. Μπορεί να άπο- τύχη, να συλληφθής. Πρέπει ναμια κοντά σου.

— Έστω!... άπάντησε ο άλ- λος.

Καί με τo μίσος στην καρδιά και φλογερή τόν πόθο τής έκδι- κήσεως, οι δύο άνθρωποι αυτοί έφτασαν στην Άθήνα. Κι' όταν έμαθαν τo σπίτι τού ατό άνθρώπου που μισούσαν φανατικά, κατέ- στρωσαν τo σχέδιό τους. Θάθα- ναν φωτιά να τόν κάψουν κι' αυ- τόν και τήν οικογένεια του.

Και μία σκοτεινή νύχτα, μ' ε- να ντενεκέ δεινξίνα στα χέρια, δρέθηκαν στη στέγη τού σπιτιού τού Κυπριώτη. «Άδεισαν τόν ντενεκέ τής δεινξίνας στο δωμά- τιο πούχαν έπισημάνει κι' όπου ήταν δ' έλα στην κα- τoικία... γυ- τερο ά σ' άσαν μιά στριμμένη έφημ... δ' α ε ρ ε μ ε τ, με δεινξίνα, και τήν έροσαν κά- τω. Ένα πάφ άκούστηκε σε λίγο, κι' ύστε- ρα οι φλόγες, τεράστιες φιδί- σιες πυλώσεις, ξεπήδησαν ψη- λά πυρπολών- τες παραπετά- σματα, τραπέ- ζια πατώματα πόρτες... Χαμο- γελώντας ά- παίσια οι

μες πέθανε φυματική σ' ένα σα- νατόριο.

— Έτσι σιγά-σιγά ή υπόθεσις εξέχασθη και τίποτε δεν έμνε πού να θυμίζει ότι κάποτε ήπι- ρε...

Ο πονηρός όμως έρωτευμέ- νος και τραγικός ήρωας μας, ά- φοι έσκηνοθέτησεν έντεχνα τήν εξαφάνισή του, κατάρθωσε να προμηθευθή ένα διασάφηριο με άλλο όνομα και κατάφερε έ- ται να μπαρκάρη για τήν Έλ- λάδα. Έδω άδούρβη κι' άνεπι- σημα παντρεύτηκε με τή γυναί- κα που είχαν αγαπήσει, άγδρα- σε ένα σπίτι κι' άρχισε να κάνει έ



ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΣ

ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΣΙΓΚ-ΣΙΓΚ

Ο Κάρλ Μαννόνερ υπερησιπσε καλά τον έαυτό του στο Κακούργιοδικείο του Σικάγου.

Εν τούτοις ο Δημόσιος κατηγορος έρωτούσε με όλη τη σοβαρή και ξερή σκληρότητά του:

«Ποιος άλλος θέλετε να είναι ο ένοχος, αν δεν είναι ο Κάρλ Μαννόνερ;»

«Έχωμε δύο κύρια και σπουδαία στοιχεία της ένοχής του: Τα μετωπία ρούχα του, από τα οποία η μικροβιολογική άστυνομική εξέταση και χημική ανάλυση επισημοποίησε ότι το αίμα από το οποίο είναι λερωμένα τα ρούχα του είναι ίδιο με το αίμα του θύματος.»

«Δευτερον, ανερυθρίαστο το όργανον του έγκληματος. Το τεσκερι με το όποιον ο Μαννόνερ έσκότωσε το θύμα του.»

«Γιατί εσκότωσε;»

«Γι'α να πάρη τα χρήματά του. Άνοιξε το χρηματοκιβώτιό του και πήρε όλα τα χρήματα, περίπου δύο εκατομμύρια δολάρια σε χαρτονομίσματα. Πέντε άπ' αυτά τα χαρτονομίσματα ανερυθρίαναν στο σπίτι του κατηγορουμένου. Οι άρρωστοι τους είνε από εκείνον που το θύμα είχε σημειώσει: στις ιδιαίτερες σημειώσεις του.»

«Σεις, κύριοι Ένοχοι, αν νομίζετε ότι έπειτα από όλ' αυτά δεν είναι ο Μαννόνερ, μην τον κατιδακάσετε.»

«Μάντω, εγώ πιστεύω ότι ο Κάρλ Μαννόνερ είναι ένοχος και ζητώ δι' αυτόν την εσχάτην των ποινών.»

«Όχι, δεν είμαι ένοχος! Δεν εσκότωσα εγώ! Δέν έκλεμα εγώ! Είμαι άθώος!»

Ακούστηκε η διαπεραστική, απελπιστική φωνή του κατηγορουμένου.

«Σας μιλεί, κύριοι Ένοχοι, η ελληνική της ψυχής αυτό που ανθρωπίνως, διευκολυνόμενος ο συνήγορος του κατηγορουμένου άποτεινόμενος στους Ένοχους. Διαδικασίες συμπτώσεις παρουσιάσαν εδώ σήμερα μπροστά σας αυτόν τον άνθρωπο για ένοχο. Είπα και άπεδείξα ότι ο Κάρλ δέν έθιξε ούτε μιλία στη ζωή του. Που έδρεθηκαν λοιπόν τώρα όλ' αυτά τα καινούργια ένστικτα μέσα του;»

«Πριν βγάλετε την άπόφασή σας αναθεώρητε ότι μπρέπετε σέ κανένα μέγα σφάλμα. Ή καταδικάζει τον άνθρωπο αυτό δά σας τάρ'αζή έφ' όλης της ζωής σας όταν άρ-

γότερα άποκαλυφθή ό πραγματικός ένοχος. Διότι δά έρεβή! Τίποτα τόν κρυπτόν δέν παραμένει ύπό τον ήλιον, αυτό τό ξερετε. Θά είναι όμως τότε άργά και τό αίμα του αθώου αυτού θά βαράνη την ψυχή σας, την ήσυχία σας, τη ζωή σας, αν δέν είναι ο Κάρλ Μαννόνερ;»

Μ' αυτά τά λόγια τό δικαστήριο άπεσυρόθη.

Τό άποτέλεσμα της άποφάσεως ήτο, ότι ο Κάρλ Μαννόνερ κατεδικάσθη είνε τον διά της ηλεκτρικής καρέκλας θάνατον.»

Ο Μαννόνερ έκλαιε από την άπελπισία του και διαρκώς έφώναζε:

—Είμαι άθώος! Πιστεύτε με, είμαι άθώος!

«Έπειτα από δύο ήμέρες εξέχθη την έπίσκεψή του τερέως.

—Είμαι άθώος, τού ψιθύρισε. Κι' ύστερα από μία ώρα συνοδεύμενος από τόν άιευθυντή και τό προσωπικό των φυλακών, έβάδιζε προς τό τέλος!

Έδωχαν από τις σιδερένιες πόρτες, έμπήκαν στην σάλη και εξαφινά ο Κάρλ Μαννόνερ μ' ένα πήδημα εύρεθή κάτω από τό τεράστιο κοντάρι της σημαίας των φυλακών.

Σάν αϊλουρας άνερυθρίχθη μέχρι την κορυφή, προτεινόμενος προς τά κάτω τη γροθιά του.

Ή άσπασία των έσπρωξε σ' αυτό τό άπονευμένο κίνημα και διαρκώς έφώναζε:

—Είμαι άθώος!

Μία φρουρά από πέντε άνδρες έμεινε έκεί από κάτω και τόν φύλαγε, με τά πιστόλια στο χέρι, τί τό πολύ περίεργη περιμένοντας να κουρασθή για να τόν συλλάβουν.

Ο Μαννόνερ κατόρθωσε να μείνει ένα είκοσιτετράωρο έκεί ένω.

Σ' άναμεταξύ όμως συνέβη κανένα ντενέκτι άνεκάλυμμε τον πραγματικό ένοχο, ό οποίος άπολόγησε ότι για να σωθή έκείνος είχε μη σ' ένα σπίτι και τοποθέτησε όλα τά ένοχα εκείνα αντικείμενα κι' έσκότισε τό μυαλό του στο ρούχα του Κάρλ, τού άφηρε μάλλινα και τό όργανο του έγκληματος.

Ή Θεία Πρόνοια και η έπιμονή του Κάρλ για να ζήσει, τόν έσωσαν!

ΜΑΞ ΝΙΜΕΛ

Άθηναικά δειλινά άνοιξάτικα!

Λαμπρά άπτικό φώς, ύψανός όλογαλανος, σάν από έξαίσο κρύσταλλο, θούνα που κάνουν τόν όγκο και τό βάρος των κι' εξαυλάνονται μέσα στή διάφανη άτμόσφαιρα.

Κόμποι δροσίδας σάν διαμαντόπετρες στή χλόη, άπδόνια που περιμένουν τη νύκτα να κελαϊήσουν κάτω από τό σπινθήρισμα χρυσών άστρων.

Άνοξάτικη μέθη διάχυτη παντού.

Ένα ζευγάρι πάει πιασμένο χέρι με χέρι, κάτω από τις άκακίες που τ' άνθισμένα τσαμπιά τους γέρνουν για να τό χαιρετίσουν με τό έζαίσιο άρωμά τους.

Έκείνος κι' εκείνη.

Τά δεκαοκτώ τους χρόνια είναι γεμάτα δειλινά και ήροσμονή.

Τό Άγνωστο είναι σάν μία Χρυσή Πύλη μπροστά στα έκθαμβά μάτια τους, έτοιμη νά τους άνοιξη.

Πίσω άπ' αυτήν, άκούει παθητικά κελαϊδήματα έξωτικών πουλιών, νιώθουν παράξενες μυρωδιές, μαντεύουν σκιρτήματα έρώτων.

Νεράιδες θάνατι τη νύκτα στις λίμνες με τά νούφαρα. Πάνε θά παίξουνε τις σύριγγες κρυμμένοι στα σκοτεινά δάση, γι'αυτοί θ' άπλώνονται με χρυσή άμμο, που θά τήν φιλάνε σαπφείρινα κύματα.

Κι' ή Άθήνα είναι μία τόσο γοητευτική πολιτεία για να δεχθή τόν έρωτά τους...

Άθηναικά δειλινά καλοκαιριάτικα!

Σκληρό είναι τό φώς, σάν νάντανακλάται πάνω σε χαλυδίνες πλάκες.

Τζητζικά θορυβούνε στα πέικα, ή γή είναι φριγμένη, ή Άκρόπολις θορραίζει και χάνεται πάνω στον αιώνιο βάθος της.

Ή δροσιά έκει φύγει, σάν δάκρυ στεγνών μένο από τη φλόγα του πάθους.

Κι' ή νύκτα άργεί νάρθη.

Έκείνος κι' Εκείνη έχουνε περάσει πιά τό κατώφλι της Πύλης του Άγνωστου, που δέν ήταν, άλλοιμονο! Χρυσή!

Πουλιά κελαϊδούνε, λουλουδία μυρώνουν, πίν άτμόσφαιρα, υά και, τά πουλιά είναι γνώριμα και τά λουλουδία δέν είναι καθόλου έξωτικά.

Όστόσο, ό ήλιος είναι τόσο ζεστός και τό αίμα κυλάει τόσο όρμητικά στις φλέβες του ζευγαριού, που τό τριάντα τους χρόνια διψούν άκόμη για άγάπη!

Νά ιδούν άκόμα, να γνωρίσουν, να βρουν, να ζήσουν!

Ή Άθήνα μπορεί νάρη άκόμα κρυμμένα μερικά μουσικά γι' αυτούς!

Μέσα στην άπείραντη σαγήνη, μπορεί άκόμα, κά δειλινά τους χρόνια, να βρουν, να ζήσουν!

Ό Άθηναικός μπορεί νάρη άκόμα κρυμμένα μερικά μουσικά γι' αυτούς!

Μέσα στην άπείραντη σαγήνη, μπορεί άκόμα, κά δειλινά τους χρόνια, να βρουν, να ζήσουν!

Ό Άθηναικός μπορεί νάρη άκόμα κρυμμένα μερικά μουσικά γι' αυτούς!

Μέσα στην άπείραντη σαγήνη, μπορεί άκόμα, κά δειλινά τους χρόνια, να βρουν, να ζήσουν!

Ό Άθηναικός μπορεί νάρη άκόμα κρυμμένα μερικά μουσικά γι' αυτούς!

Μέσα στην άπείραντη σαγήνη, μπορεί άκόμα, κά δειλινά τους χρόνια, να βρουν, να ζήσουν!

Ό Άθηναικός μπορεί νάρη άκόμα κρυμμένα μερικά μουσικά γι' αυτούς!

Μέσα στην άπείραντη σαγήνη, μπορεί άκόμα, κά δειλινά τους χρόνια, να βρουν, να ζήσουν!

Ό Άθηναικός μπορεί νάρη άκόμα κρυμμένα μερικά μουσικά γι' αυτούς!

Μέσα στην άπείραντη σαγήνη, μπορεί άκόμα, κά δειλινά τους χρόνια, να βρουν, να ζήσουν!

Ό Άθηναικός μπορεί νάρη άκόμα κρυμμένα μερικά μουσικά γι' αυτούς!

Μέσα στην άπείραντη σαγήνη, μπορεί άκόμα, κά δειλινά τους χρόνια, να βρουν, να ζήσουν!

Ό Άθηναικός μπορεί νάρη άκόμα κρυμμένα μερικά μουσικά γι' αυτούς!

Μέσα στην άπείραντη σαγήνη, μπορεί άκόμα, κά δειλινά τους χρόνια, να βρουν, να ζήσουν!

Ό Άθηναικός μπορεί νάρη άκόμα κρυμμένα μερικά μουσικά γι' αυτούς!

Μέσα στην άπείραντη σαγήνη, μπορεί άκόμα, κά δειλινά τους χρόνια, να βρουν, να ζήσουν!

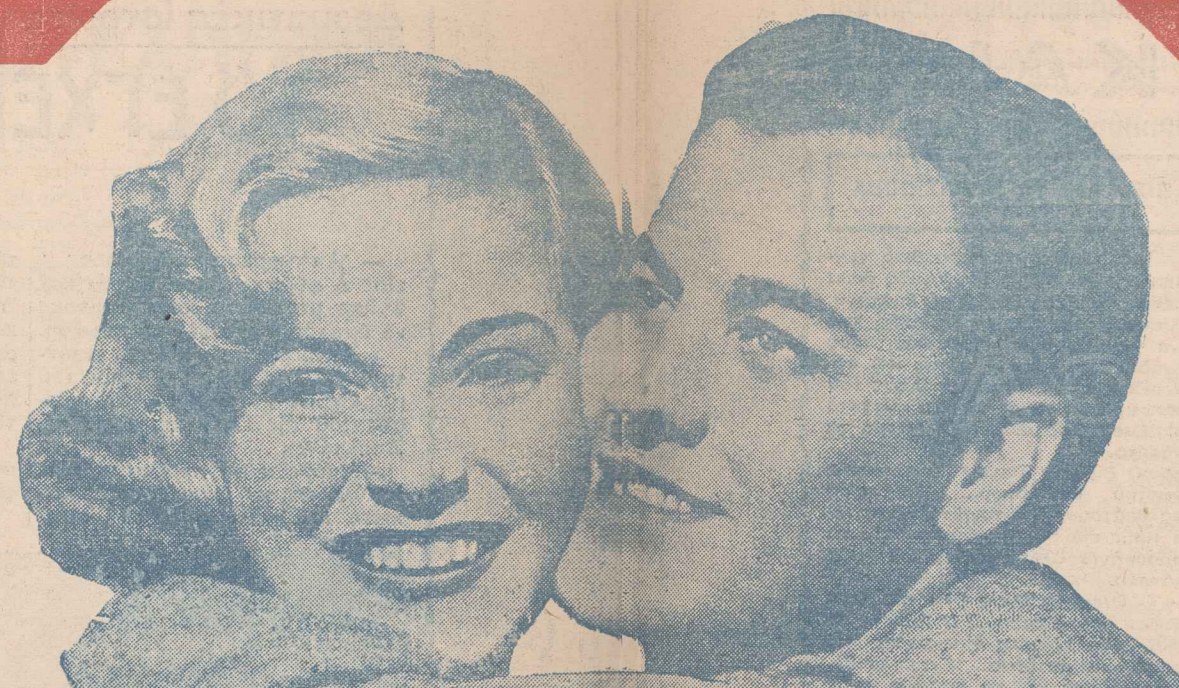
Ό Άθηναικός μπορεί νάρη άκόμα κρυμμένα μερικά μουσικά γι' αυτούς!

Μέσα στην άπείραντη σαγήνη, μπορεί άκόμα, κά δειλινά τους χρόνια, να βρουν, να ζήσουν!

Ό Άθηναικός μπορεί νάρη άκόμα κρυμμένα μερικά μουσικά γι' αυτούς!

Μέσα στην άπείραντη σαγήνη, μπορεί άκόμα, κά δειλινά τους χρόνια, να βρουν, να ζήσουν!

Ό Άθηναικός μπορεί νάρη άκόμα κρυμμένα μερικά μουσικά γι' αυτούς!



ΦΡΕΣ ΔΕΙΛΙΝΟΙ

ΑΘΗΝΑΤΙΚΗ ΖΩΗ



ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ

Μέσ' τη μικρή μου κάμαρα σά θρέχη, σά χιονίζει
Στό τζάκι κόκκινη φωτιά σπιθοβολάει και τρίζει
Και ή μικρή συντροφίσσα τά χέρια χου χουλίζει.

Πόσο μου άρέσει νάμαστε τέτοιες στιγμιόμους μόνοι!
Τι ώμορφα πέφτει ή βροχή, τι ώμορφα τό χιόνι!
Μά κι' ή μικρή συντροφίσσα τί ώμορφα κρουνεί!

Σάν τό πουλάκι, που χτυπά στό τζάμι, με κυττάζει.
Στην άγκαλιά μου τρέμοντας τά ζεσταθή φωνάζει
Και τά μικρά χεράκια της στον κόρφο μου τά μπαζει.

Νωρίς τά φέρνει ή συγγενιά τά ποθημένα θράδια—
Και πέφτουνε πυκνά πυκνά μέσ' τά θαμπά σκοτάδια
Βροχές από φύλματα, νιφάδες από χάδια...

Μέσ' τη μικρή μου κάμαρα κανέναν μη ζυγώνει!
Ζεστόθηκε ή μικρούλα μου κι' είμαστε ό δυο μας πόνι.
Άχ! άς μην πάψη πιά ή βροχή κι' άς μη σωθ ή χιονί!

Τ. ΑΘΑΝΑΣ

κρυά τις στάλες της βροχής οι πιπεριές.

Εκείνος κι' Εκείνη δέν βαδίζουν πιά.

Ελέησαν τη Χαλύδονη Πύλη της εξέδου από τη χώρα του Άγνωστου να πλησιάζη...

Τά έξηντα τους χρόνια βαθαίνουν αδάσταχτες άναμνήσεις.

Τά χέρια τους τρέμουν καθώς πάνε, από συνήθεια, να σφικθούν.

Όλη ή Άθήνα έχει περιοριστή τώρα στην άπόμειρη γωνιά τους, γυμνή από κάθε μουσικό, γνώριμο όσο ποτέ άλλοτε, λίκνο που έγινε, με τόν καιρό, φέρετρο...

Δειλινό. Ή ώρα που γεμίζει την ψυχή θλίψη.
Ή ώρα που φέρνει τό θόρυβο για... αντίδοτο.
Ή ώρα που με τρώο κυττάζει ό άρρωστος, γιατί προμηνάει τη νύκτα, την τόσο τυραννική γι' αυτόν, καθώς μένει μόνος στην άγανία του πόνου του. Ή ώρα της χαράς για τό μεροκάματο και νά φύσιν νά πάρη στα παιδιά του, ή στην ταβέρνα, που σβύνουνται οι καύμοι με τό κεκριμαρή ρετινάτο. Ή ώρα που λαχταρούν άλλα και τρέμουν οι έρωτευμένοι στην άμφιβολία: θάρρη έκείνος; θά φανή αυτή; Ή ώρα των πλουσιών που θά θυγούν στα έμπορικά, θά πάν στον κινηματογράφο, στο μπαρ, στο κοσμικό κέντρο που θά διασκεδάσουν.

Ή ώρα που ή ζωή, με τις χαρές και τις λύπες της, παίρνει τη μεγαλύτερη ένταση της... Ή ώρα που ό θόρυβος της κινήσεως φθάνει στο ζενίθ. Ή ώρα των άπειρων άνιθέσεων και της άτελειότητας σειράς των έναλλασσόμενων εικόπων της εύτυχίας, του πόνου, της χλίδας, της άπερίγραπτης μιζέριας, του γελού, του τρανικού. Άς τις ιδούμε μία-μία...

Όραία σάν όνειρο, άποπνεύουσα τό πιο βαρύτιμο άσμα του Κοτού, ντυμένη στα μεταξί, με τό τρυφερά γαμπάκι της διευπνεύμενα άπαλά από την άκριβότερη μεταξωτή κάλτσα και τό μικροσκοπικό ποδοράκι της περιβαλλόμενο από άριστοτεχνικό ύφάκοννο γοβάκι ή άκρίβης έκείνη, έξέρχεται σπριζόμενη εις τόν άρακίονα έκείνου. Μάτια ή θάψη των μαλλιών του προσαθεί να κρύψη τό γήρας

του. Άφήνουν τό μέγαρό των, για να τους δεχθή ή κομψή τους μπου ήκ.

Τό άπρέ - μιντί της προσθείας έχει όριοθή γι'α τις έξη άκριβές. Και ή (μυρμηκ) άναπτύσσει ταχύτητα για νάναι στην ώρα της!...

Έξω από τό «Ρέξ» ό έπαρχιώτης φοιτητής από ένα τέταρτο κόβει θόλας, τό θέλημα του είναι άνισχυο.

Τά χείλη του είναι άνοιχτά, άν άγνή σου γλυκειά χέρι, Μενεζέ του Γενάρη.

Και κοιμώμαι άπαλά τό πενήνιο σβύνει. Μά ή ψυχή μου φιλάει μακριά άπ' την δούλην σ' άλλους κόσμους κυλά.

Σ' άλλο φως με φεγγάρι νά όνειρά μου... γάλα. Κι' όλη έντός μου σταλάζει άν άγνή σου γλυκειά χέρι, Μενεζέ του Γενάρη.

Και κοιμώμαι άπαλά τό πενήνιο σβύνει. Μά ή ψυχή μου φιλάει μακριά άπ' την δούλην σ' άλλους κόσμους κυλά.

Σ' άλλο φως με φεγγάρι νά όνειρά μου... γάλα. Κι' όλη έντός μου σταλάζει άν άγνή σου γλυκειά χέρι, Μενεζέ του Γενάρη.

Και κοιμώμαι άπαλά τό πενήνιο σβύνει. Μά ή ψυχή μου φιλάει μακριά άπ' την δούλην σ' άλλους κόσμους κυλά.

Σ' άλλο φως με φεγγάρι νά όνειρά μου... γάλα. Κι' όλη έντός μου σταλάζει άν άγνή σου γλυκειά χέρι, Μενεζέ του Γενάρη.

Και κοιμώμαι άπαλά τό πενήνιο σβύνει. Μά ή ψυχή μου φιλάει μακριά άπ' την δούλην σ' άλλους κόσμους κυλά.

Σ' άλλο φως με φεγγάρι νά όνειρά μου... γάλα. Κι' όλη έντός μου σταλάζει άν άγνή σου γλυκειά χέρι, Μενεζέ του Γενάρη.

Και κοιμώμαι άπαλά τό πενήνιο σβύνει. Μά ή ψυχή μου φιλάει μακριά άπ' την δούλην σ' άλλους κόσμους κυλά.

Σ' άλλο φως με φεγγάρι νά όνειρά μου... γάλα. Κι' όλη έντός μου σταλάζει άν άγνή σου γλυκειά χέρι, Μενεζέ του Γενάρη.

Και κοιμώμαι άπαλά τό πενήνιο σβύνει. Μά ή ψυχή μου φιλάει μακριά άπ' την δούλην σ' άλλους κόσμους κυλά.

Σ' άλλο φως με φεγγάρι νά όνειρά μου... γάλα. Κι' όλη έντός μου σταλάζει άν άγνή σου γλυκειά χέρι, Μενεζέ του Γενάρη.

Και κοιμώμαι άπαλά τό πενήνιο σβύνει. Μά ή ψυχή μου φιλάει μακριά άπ' την δούλην σ' άλλους κόσμους κυλά.

Σ' άλλο φως με φεγγάρι νά όνειρά μου... γάλα. Κι' όλη έντός μου σταλάζει άν άγνή σου γλυκειά χέρι, Μενεζέ του Γενάρη.

Και κοιμώμαι άπαλά τό πενήνιο σβύνει. Μά ή ψυχή μου φιλάει μακριά άπ' την δούλην σ' άλλους κόσμους κυλά.

Σ' άλλο φως με φεγγάρι νά όνειρά μου... γάλα. Κι' όλη έντός μου σταλάζει άν άγνή σου γλυκειά χέρι, Μενεζέ του Γενάρη.

Και κοιμώμαι άπαλά τό πενήνιο σβύνει. Μά ή ψυχή μου φιλάει μακριά άπ' την δούλην σ' άλλους κόσμους κυλά.

Σ' άλλο φως με φεγγάρι νά όνειρά μου... γάλα. Κι' όλη έντός μου σταλάζει άν άγνή σου γλυκειά χέρι, Μενεζέ του Γενάρη.

Και κοιμώμαι άπαλά τό πενήνιο σβύνει. Μά ή ψυχή μου φιλάει μακριά άπ' την δούλην σ' άλλους κόσμους κυλά.

Σ' άλλο φως με φεγγάρι νά όνειρά μου... γάλα. Κι' όλη έντός μου σταλάζει άν άγνή σου γλυκειά χέρι, Μενεζέ του Γενάρη.

Και κοιμώμαι άπαλά τό πενήνιο σβύνει. Μά ή ψυχή μου φιλάει μακριά άπ' την δούλην σ' άλλους κόσμους κυλά.

Σ' άλλο φως με φεγγάρι νά όνειρά μου... γάλα. Κι' όλη έντός μου σταλάζει άν άγνή σου γλυκειά χέρι, Μενεζέ του Γενάρη.

Και κοιμώμαι άπαλά τό πενήνιο σβύνει. Μά ή ψυχή μου φιλάει μακριά άπ' την δούλην σ' άλλους κόσμους κυλά.

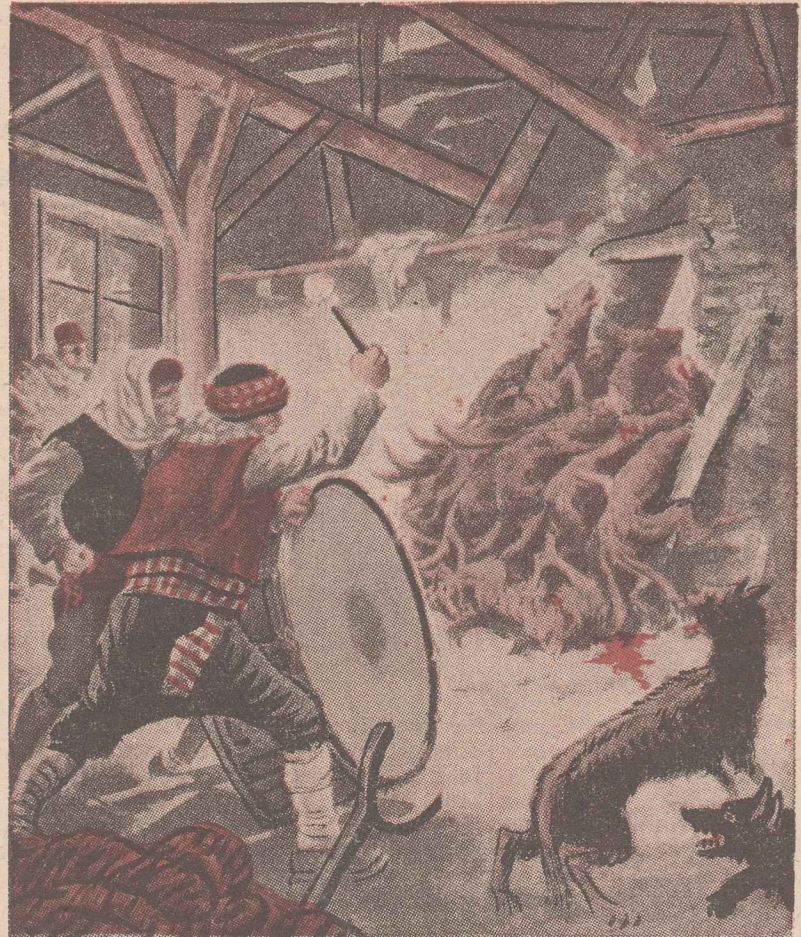
Σ' άλλο φως με φεγγάρι νά όνειρά μου... γάλα. Κι' όλη έντός μου σταλάζει άν άγνή σου γλυκειά χέρι, Μενεζέ του Γενάρη.

Και κοιμώμαι άπαλά τό πενήνιο σβύνει. Μά ή ψυχή μου φιλάει μακριά άπ' την δούλην σ' άλλους κόσμους κυλά.

Σ' άλλο φως με φεγγάρι νά όνειρά μου... γάλα. Κι' όλη έντός μου σταλάζει άν άγνή σου γλυκειά χέρι, Μενεζέ του Γενάρη.

Και κοιμώμαι άπαλά τό πενήνιο σβύνει. Μά ή ψυχή μου φιλάει μακριά άπ' την δούλην σ' άλλους κόσμους κυλά.

Σ' άλλο φως με φεγγάρι νά όνειρά μου... γάλα. Κι' όλη έντός μου σταλάζει άν άγνή σου γλυκειά χέρι, Μενεζέ του Γενάρη.



ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΤΕΠΠΑΣ

ΕΠΕΛΑΣΙΣ ΛΥΚΩΝ

ΜΙΑ ΦΡΙΚΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Χιλιάδες θέρατα μακριά μέσα στη στέππα της Σιβηρίας θρίσκει ται ένας σταυμός άνεφοδιασμού τροφίμων και άναπαύσεως για τούς ταξιδιώτες οι οποίοι άκούουν τούς ήχοις της δημοσίας από τρία έσρατια μακριά από τη σιδηροδρομική γραμμή.

Ο Παύλος Πετρόβιτς έξοδσε χρόνια τώρα μόνος έκεί κάτω σ' αυτή την έρημια.

Οι ταξιδιώτες ήσαν λίγοι και οι εύκαιρίες νά περάση μία ώρα εύχάριστη πολύ ύπαισιες.

Ή μητέρα του πέθανε όταν ήσαν άκόμα μικρός και όταν ό πατέρας του πέθανε κι' αυτός και την τελευταία του στιγμή τού είπε αυτά τά λόγια:

«Μείνε μακριά από την κακία των ανθρώπων...»

Και ο Πετρόβιτς έμεινε έκεί στη μοναξιά χρόνια τώρα και δέν έβλεπε παρά διαρκώς τη στέππα, την άπέραντη αυτή έρημο που για μόνους κατοίκους είχε τούς λύκους.

Οι λύκοι! Τά σούρλιασματά τους τού έδιναν χαρά, άπόλαυσι, όταν τά άκουε μέσα στη νύκτα.

Ο χειμώνας ήπιασε βαρύν και ό Πετρόβιτς καθισμένος τώρα στη γωνία του, δίπλα στο τζάκι, έκάπνιζε την τσιπά του. Περιμένα να νυχτώση για να κοιμηθή.

Ξαφνικά άκουσε άπ'έξω ένα περιεργό κουδούνισμα, που έρχόταν από πολύ μακριά και όσα ζύζωνε γινόταν δυνατότερο.

—Περιεργό, σκέφθηκε τέτοια ώρα!

Και όμως σέ λίγο ό θόρυβος άμασιόνταν σταματούσε και τό πέταγμα των πτερόνων τόν έκαναν νά σπυρλώ και νά κυττάζη έξω από ένα μικρό παραθύρι.

Πρόξεντι ήσαν ένα άμείζι μεγάλα. Ένας ένοχος κτεόθηκε και πλησίασε την πόρτα του.

Ο Πετρόβιτς άνοιξε.

—Πρέπει νά μείνω άπ'έξω έξω, τού είπε.

Παραμέρισε για νά περάση ό ένοχος, έκείνος όμως έκανε πρός τό άμείζι και έβγαλε από μέσα κάτι άλλο.

Ο Πετρόβιτς υ' τό κεφάλι σκυφτό έκτίναξε τις νιφάδες τού έξω του.

Αυτό που θαύτασε σέ χέρια που ήσαν κάτι μεγάλο, ένας άγκυρος που έμοιαζε σάν άνθρωπος.

Όταν τού άνοίξε μία πόρτα, τού έδειξε κι' ένα χαμηλό ντιάνι.

Τότε μονάχα ο Πετρόβιτς είδε και κατάλαβε ότι αυτό που έα- στούσε ήταν μία γυναίκα.

Και ήσαν τόσο άσπαι! Χλωμή άλλος πολύ άσπαι! Άμιλητος έτρεξε στο τζάκι, άρπαξε την τσιπέρα κι' άδειασε λίγο τσιπά ζεστό σ' ένα φλυτζάνι. Από θούνη τη δημοσία από τρία έσρατια μακριά από τη σιδηροδρομική γραμμή.



ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΗ

ΑΛΦΡΕΔ ΝΤΥΝΕΝ

Ο καλλιτέχνης η ο ανώτερη των γραμμάτων ο οποίος έπαινε να πάει στο Παρίσι κατά το 1830, αδύνατον να μην ελάβαινε μια πρόσκληση για το φιλολογικό σαλόνι της θαρσύνει Ντυντέν (Αρμανδίνη, Λουκία, Αύλη Ντυντέν) ο' ένα σπίτι του Καί Μαλανού.

Η κυρία του σπιτιού με ποικίλους και γραβάτα ανθρώπων, με σακκάκι, ανοικτό μπροστά, με μαλλιά μαύρα, με δύο παντόφλες στα πόδια, εδέχετο ξεπλυμένη πάνω ο' ένα σωρό από μαλλιά, σκά αναρίθμητα με μια τεράστια πίνα από κεράσι.

Η Αρμανδίνη Λουκία Αύλη ήταν μια κόρη του έρωτος. Έγεννηθη από μια κυρία του ημετέρου και από τον θαρσύνει Μαυρίκο Ντυντέν, κ' έμεινε όλη από μικρή. Άφου τ' ήλθε λίγα χρόνια ο' ένα εγγλέζικο σχολείο, απεσώθη σε μια γιγιά της στην έπαρξια φωρτώντας, αρκώς ανδρική, μ' ένα μοτίγιο στο χέρι.

Στα δεκαοκτώ της χρόνια ήταν ένα υπέροχο κορίτσι, ένα άφοροκόπο γερό αλλά και κομψό, η πρώτη γυναίκα που έπαιθετο στα όμορφα με μαύρα μαλλιά, και μ' ένα δέμα μπρούτζινο, και προσωπίδα συμπληρωτική. Σ' αυτή την ηλικία ενθάρσυνε τον άρτετα ηλικιωμένο θαρσύνει Ντυντέν και τον παντρεύτηκε. Δεν ήταν όμως γυναίκα του νοικοκυριού, και τόσους για το Παρίσι όπου άρχισε να γράφει μυθιστορήματα με το όνομα Γεωργία Σανή.

Το όνομά της μετά την έκδοση της «Βαλεντίνης» και της «Ινδιάνας» έγινε διάσημος και ο νεαρός λόγιος έπρεχαν να την γνωρίσουν και να συζητούν στο σαλόνι της.

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

«Ενα βράδυ ο' ένα δείπνο, ο' ένα φίλο οπλί η Γεωργία Σανή ενθάρσυνε κάποιον ποιητή, ηλικίας είκοσι δύο περίπου ετών. Ήταν ο' Αλφρέντ ντε Μυσσέ. Ήταν ώριος, με λεπτό πρόσωπο, με ξανθά μαλλιά. Κι' αυτός είχε κατακτήσει το κοινό με τους στίχους του, και επεζητούσε να γνωρίσει τη Γεωργία, η οποία επιζητούσε ως γυναίκα και ως λογία.

Δυστυχισμένη Μυσσέ! Πού να ζήσει ότι έμοιαζε με την πεταλούδα η οποία πνίγανε να πετάει γύρω από τη φλόγα και να κάψει τα φτερά της!

Η συνάντησις αυτή ήταν οριστική για το μέλλον τους. Ο Αλφρέδος άναψε σαν το σπέρμα και η Γεωργία, η οποία ήταν υγιής εικονίσια χρονώ έκολλαντο πολύ από την έρωτική έκδηλωσι του ώριμου ατόμου νέου.

Δύο ημέρες αργότερα η Γεωργία αποκαλύπτει το νέο έρωτά της στο Σάν-Μπένε, το γάλλο κριτικό: «Πέστε το σε όλους, ενώ και ο Αλφρέδος αγαπιώμαστε».

Η ΦΥΓΗ ΠΡΟΣ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Και οι δύο έρωτευμένοι φεύγουν τότε για την Ιταλία. Στη

Βενετία την κλασική πολι των έρωτευμένων και του άνδρου, το είδωλο τους ήταν τέλει. Στη Βενετία μένουν στο ξενοδοχείο του Ντανιέλι. Εκεί η Γεωργία κάνει εντύπωση. Μία γυναίκα με πανταλόνια ανδρική, με ένα μαντίλι κόκκινο στο λαιμό κι' ένα τοιαύτο στο στόμα δεν ήταν συνηθισμένο πράγμα.

Ενας νεαρός, γιαντρός που περνά κάτω από το μπαλκόνι: μένει κατάπληκτος βλέποντας την περιέργη αυτή γυναίκα να συρνοίλη με ένα νεαρό ξανθό.

Η μοίρα του έφερε να κληθεί λίγες ημέρες αργότερα αυτός ο γιαντρός από την κυρία εκείνη. Είχε άρρωσθήσει ο Αλφρέδος, από πυρετούς. Ο γιαντρός ο οποίος άνωμαζόταν Πέτρος Πατζέλλο, οπεύδει, φροντίζει για τον άρρωστο, ενθαρρύνει την ύψα γαλλίδα, η οποία γράφει ρομάντο και παπνίζει αγαπώντας, κι' ίσως μπροστά στο κρεβάτι του άρρωστου ποητού γεννιέται ένας νέος έρωτας.

Όταν το κατάλαβε ο Μυσσέ, άρχισαν σκηνές ζήλοτυπίας. Κατά το τέλος του Μαρτίου του 1834 ο Μυσσέ αφήνει τη Γεωργία στη Βενετία με τον νέο της φίλο και φεύγει για το Παρίσι, νομίζοντας ότι κάνει μια θύσια καθίστασης εύτυχη. Η γυναίκα εκείνη με τον άνθρωπο που αγαπά.

Αλλά κι' αυτός ο έρωτας της Γεωργίας ήταν περαστικός. Αφού έφερε τον γιαντρός στο Παρίσι, τον εγκαταλείπει και ξαναγυρίζει στο Μυσσέ, για να τον ξαναφάει άλλη μια φορά ακόμα πιο πολύ έρωτευμένο.

Έξηντηνήμερος, άπογορευμένος ο Μυσσέ, γυρίζει από καφεναείο σε καφεναείο, σαν μια καταδικασμένη ψυχή, άρχίζει τώρα να πίνει και να γραφει. Τη μένη του παρηγορεί τη βρίσκει στην τέχνη. Είνε νέος, έχει πολλές έρωτικές περιπέτειες, αλλά καμμία δεν τον σταματά.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΚΡΑΥΓΗ

«Ενα βράδυ περπατά μόνος, μελαγχολικός στο δάσος του Φονταινεμπλά. Σαφνικά προς το ύψος της όδου των Ιταλών, βλέπει μια γυναίκα ώρα να προχωρή άναμεσα σε φίλους. Είνε η Γεωργία Σανή.

Αυτός είχε να τη δει πρό πολλού.

Κ' έτσι γυρίζει στο σπίτι αναταρασμένος, κάθεται στο γραφείο του και γράφει εκείνο το περίφημο τραγούδι του: «Ουμύου».

Είνε η τελευταία του κραυγή για τον άτυχο του έρωτα, αλλά η ώρα της Γεωργίας δεν άδειάζει να προσέξει στους μελωδικούς θρήνους του ποητού.

Αυτή, άφου ένθενυσσε στο Μυσσέ ένα αθάνατο ρομάντο, και μερικά από τα ώραιότερα τραγούδια της Γαλλικής φιλολογίας, έμπνέει τώρα βίβες μουσικές σε κάποιον άλλο χώρο καλλιτέχνη, το λεπτό και ραφινάτο ποητή του πόνου, τον φρεϊδικό Σοπέν.

ΜΑΡΙΟΣ

Και μία που μιλούμε για έρωτα...

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ Ο

Αστέρες που μεσουρανούν

«ΝΤΙΡΙΝΤΑΟΥΑ»

Από την μουσική μας σκηνή

Όπως είχαμε αναγράψει στο προηγούμενο φύλλο μας, η «Ευρώπη» θα παρουσιάσει από σήμερα εις τους άναγνώστας της, μία, μία τους μεσουρανούντες αστέρες του μουσικού μας θεάτρου...

Και άρχίζουμε από την δίδα Καίτη Οικονόμου, την περισσότερο γνωστή με το ψευδώνυμο «Ντιριντάουα». Όπως και το άποστομικό της όνομα, έτσι και το παρουσιαστικό της. Έχει κάτι το εξωτικό, και στο σύνολο μοιάζει μ' ένα ζωντανό ζωτικό λουλούδι, που κάθε βράδυ γυρνάει και συναρπάζει τους θεατές...

Θυμίζει χορούς από ζωτικές και παραμυθεμένες χώρες, λίγο Χονολουλού και λίγο Κίνα κι' άλλα...

Ενας νεαρός, γιαντρός που περνά κάτω από το μπαλκόνι: μένει κατάπληκτος βλέποντας την περιέργη αυτή γυναίκα να συρνοίλη με ένα νεαρό ξανθό.

Η μοίρα του έφερε να κληθεί λίγες ημέρες αργότερα αυτός ο γιαντρός από την κυρία εκείνη. Είχε άρρωσθήσει ο Αλφρέδος, από πυρετούς. Ο γιαντρός ο οποίος άνωμαζόταν Πέτρος Πατζέλλο, οπεύδει, φροντίζει για τον άρρωστο, ενθαρρύνει την ύψα γαλλίδα, η οποία γράφει ρομάντο και παπνίζει αγαπώντας, κι' ίσως μπροστά στο κρεβάτι του άρρωστου ποητού γεννιέται ένας νέος έρωτας.

Όταν το κατάλαβε ο Μυσσέ, άρχισαν σκηνές ζήλοτυπίας. Κατά το τέλος του Μαρτίου του 1834 ο Μυσσέ αφήνει τη Γεωργία στη Βενετία με τον νέο της φίλο και φεύγει για το Παρίσι, νομίζοντας ότι κάνει μια θύσια καθίστασης εύτυχη. Η γυναίκα εκείνη με τον άνθρωπο που αγαπά.

Αλλά κι' αυτός ο έρωτας της Γεωργίας ήταν περαστικός. Αφού έφερε τον γιαντρός στο Παρίσι, τον εγκαταλείπει και ξαναγυρίζει στο Μυσσέ, για να τον ξαναφάει άλλη μια φορά ακόμα πιο πολύ έρωτευμένο.

Έξηντηνήμερος, άπογορευμένος ο Μυσσέ, γυρίζει από καφεναείο σε καφεναείο, σαν μια καταδικασμένη ψυχή, άρχίζει τώρα να πίνει και να γραφει. Τη μένη του παρηγορεί τη βρίσκει στην τέχνη. Είνε νέος, έχει πολλές έρωτικές περιπέτειες, αλλά καμμία δεν τον σταματά.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΚΡΑΥΓΗ

«Ενα βράδυ περπατά μόνος, μελαγχολικός στο δάσος του Φονταινεμπλά. Σαφνικά προς το ύψος της όδου των Ιταλών, βλέπει μια γυναίκα ώρα να προχωρή άναμεσα σε φίλους. Είνε η Γεωργία Σανή.

Αυτός είχε να τη δει πρό πολλού.

Κ' έτσι γυρίζει στο σπίτι αναταρασμένος, κάθεται στο γραφείο του και γράφει εκείνο το περίφημο τραγούδι του: «Ουμύου».

Είνε η τελευταία του κραυγή για τον άτυχο του έρωτα, αλλά η ώρα της Γεωργίας δεν άδειάζει να προσέξει στους μελωδικούς θρήνους του ποητού.

Αυτή, άφου ένθενυσσε στο Μυσσέ ένα αθάνατο ρομάντο, και μερικά από τα ώραιότερα τραγούδια της Γαλλικής φιλολογίας, έμπνέει τώρα βίβες μουσικές σε κάποιον άλλο χώρο καλλιτέχνη, το λεπτό και ραφινάτο ποητή του πόνου, τον φρεϊδικό Σοπέν.

ΜΑΡΙΟΣ

Και μία που μιλούμε για έρωτα...

τα, άς πούμε τα εξής: Από την ημέρα που ντεμπουτάρησε στο «Μοντιάλ», λαμβάνει 15-20 γράμματα έρωτικά την ημέρα. Άλλοι της τάζουν χρυσόστολιστα παλάτια, κούρες, ταξίδια και μία πλούσια ζωή! Ενώ άλλοι δεν έχουν να της προσφέρουν παρά μία μεγάλη κι' άγνη αγάπη και μία καλύβα φτωχική. Στους τελευταίους αυτούς συγκαταλέγονται και δύο μαθηταί, δύο μικροί μαθηταί, έσωτερικοί ο' ένα αθηναϊκό λύκειο, που την εκπαιδεύουν και της ζητούν μία φωτογραφία της για να την βλέπουν—όπως γράφουν— τις

—Ο θυμαρός όμως δεν του επέτρεψεν την είσοδον. Ο Ριρίκος έπικαλεσθη κάποιες Μπεκάδες και μερικά έκαστοτικά. Έπεκλούθησε συμπληκ και το σπάσιμο ενός μαυρίνου. Στο τέλος ο Ριρίκος ώθη γρή εις το άουτομωβίκον τμήμα, όπου έπληρωσαν τα απαισμένα, ήγουν 300 δραχμάς...

—Ο Παπαγάλος του μουσικού μας θεάτρου, πρόκειται να παρουσιάσει στο θέατρο της όδου Θεμιστοκλέους...

—Το Ταχυδρομικόν παράστημα Λεβιδου εζήτησεν ένίσχυσιν δύο υπαλλήλων, δια να άντεπεξέλθι εις τας ανάγκας, που δημιουργούν οι άποκομμένοι έπιστάται δύο άστέρων του Μουσικού θεάτρου...

—Εν τώ μεταξύ, και άς το έχουν αυτό υπ' όψη οι άλληλογραφούντες η γουπετική υπέρβητι των δύο άστέρων, άνεκαλύψθη την εξής επιχείρησιν. Μοζέως εις διάφορες έπιστολάς και τις πούλει, άς κορη γία σοφδελάς, εις ένα μπακάλι της γειτονείας.

—Κάποιος δικαστικός έρωτεύτηκε γουπετικήν χορεύτριν ένος θεάτρου της όδου Πανεπιστημίου. Όταν πρόκειται να πάει στο άστρο της το άγγέλλει τηλεγραφικώς ως εξής:

—(Απόψε έλθω. Καθώς πρώτον θεωρείται. Μαύρο κοστούμι και γαρβένια από μπουτυλιέρα. Έκτενώς μερικά θάματα...) —

—Μία γυνή από το Παρίσι, ότι Έλληνες πρωταγωνίστρια εύρισκόμενη εκεί, νυμφεύεται με γνωστόν Γάλλον συγγραφέα...

—Επίσης θρυλούνται τα εξής συκώτα: Σαφώς πρωταγωνίστρια, με γνωστόν θύλακον, μέγα γιν' στις χορευτικές με ιστρον και τέλος ένος παλαιού θεατροφίλου με μανιβάη ποκερίστριαν...

—Γνωστή δια την μεγακρονή της ύμωφια συμμετέτα το μουσικό θέατρον, λέγεται ότι πρόκειται να άποσυρθεί της σκηνής, προκειμένου να νυμφευθεί κατόπιν σφοδρού έρωτος, γνωστόν άρχισυντάκτιν πρώηνς ημερημίδος, ο οποίος παρήγγειλεν ήδη, εις τα εργοστάσια (Χόστικ) ένα μυθραλίτιδωλον με το όνομα δια προστασίας μέρος του προώπου του...

—Παλαιοί, νέοι και άπόμαχοι έρωτεύει το Μουσικό θεάτρον, πρόκειται να ζητήσουν την ένίσχυσιν του κράτους δια την ίδρυσιν ταιείου Προνομίου και άσφαλείας. Εις σκεπτικόν υπόμνημα των, άναφέρουν ότι η ίδρυσιν του ταιείου εινε άπαραίτητος, καθ' όσον οι περιστάσεις εξ αυτών, κατόπιν του πολυκρονον μωδήςματός των, από τους θηλικούς αστέρας, άλλοι μόν σπώνται εις τας φυλακάς, άλλοι δε άδύνατοι και θρηνούν, από πρώλας μερικήν υκτόδα δια το κατήντημα των, όπως και ό...

—Από την ζωήν της στο θέατρο εινε κατενθουσιασμένη. Θυμάται πάντα με συγκίνησι και εύγνωμοσύνη τον Άττικ, άγαπή τον κ. Μακέδο που την λανσάρησε στο μεγάλο κοινόν κι' έκτιμή και συμπαθεί εξαιρετικά τον συγγραφέα κ. Κ. Καπετανάκη.

—Ακόμη παρουσιάζει το εξής φαινόμενο, μία πιστή άπεικονίσι των καλών της αισθημάτων. Συμπαθεί όλους τους συναδέλφους της κι' άκόμη έκείνες που ίσως... ίσως... δεν την χωνεύουν. Περισσότερο άπ' όλες αγαπή και θαυμάζει τις δίδες Καλουτά, για τις όποιες μού μίλησε με άληθινόν ένθουσιασμό και κατεφέρθη έναντιον μιάς μικρόχρονης κριτικής, η οποία δημοσιεύτηκε εις βάρος των, αυτές τις ημέρες...

—Τα αισθημάτα της αυτά μπορούν να χρησιμοποιούν ως μάθημα σε πολλές άλλες πρωταγωνίστριες. Είνε αισθημάτα πρωτοφανή για Έλληνίδα ήθοποιό. Δ. Γ. ΠΕΦΑΝΗΣ

ΠΙΣΟ ΑΠ' ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

—Μία καινούργια συμπέθεια γεννήθηκε στην λεπτή ψυχή μιάς συμπτέτας του έλαφρου μας θεάτρου. Άντικείμενον της συμπέθειας της εινε γνωστός και συμπέθης, νέος συνάδελφος, εύγενέστατος και εύπατριδης, που με τους κάλους του τρώους καθάρησε να την κατακτήσει. Έμεις περιμένουμε αστομα τα κουβέρτα.

—Ο Ριρίκος έγενεν ύπασιπτης γνωστός διασάρχου... Κεντρικός μας θεάτρου. Ής τοιούτος άποστάλη με... είδικη άποστολήν εις τα παρασκηνία άλλου κεντρικού μας θεάτρου.

—Ο θυμαρός όμως δεν του επέτρεψεν την είσοδον. Ο Ριρίκος έπικαλεσθη κάποιες Μπεκάδες και μερικά έκαστοτικά. Έπεκλούθησε συμπληκ και το σπάσιμο ενός μαυρίνου. Στο τέλος ο Ριρίκος ώθη γρή εις το άουτομωβίκον τμήμα, όπου έπληρωσαν τα απαισμένα, ήγουν 300 δραχμάς...

—Ο Παπαγάλος του μουσικού μας θεάτρου, πρόκειται να παρουσιάσει στο θέατρο της όδου Θεμιστοκλέους...

—Το Ταχυδρομικόν παράστημα Λεβιδου εζήτησεν ένίσχυσιν δύο υπαλλήλων, δια να άντεπεξέλθι εις τας ανάγκας, που δημιουργούν οι άποκομμένοι έπιστάται δύο άστέρων του Μουσικού θεάτρου...

—Εν τώ μεταξύ, και άς το έχουν αυτό υπ' όψη οι άλληλογραφούντες η γουπετική υπέρβητι των δύο άστέρων, άνεκαλύψθη την εξής επιχείρησιν. Μοζέως εις διάφορες έπιστολάς και τις πούλει, άς κορη γία σοφδελάς, εις ένα μπακάλι της γειτονείας.

—Κάποιος δικαστικός έρωτεύτηκε γουπετικήν χορεύτριν ένος θεάτρου της όδου Πανεπιστημίου. Όταν πρόκειται να πάει στο άστρο της το άγγέλλει τηλεγραφικώς ως εξής:

—(Απόψε έλθω. Καθώς πρώτον θεωρείται. Μαύρο κοστούμι και γαρβένια από μπουτυλιέρα. Έκτενώς μερικά θάματα...) —

—Μία γυνή από το Παρίσι, ότι Έλληνες πρωταγωνίστρια εύρισκόμενη εκεί, νυμφεύεται με γνωστόν Γάλλον συγγραφέα...

—Επίσης θρυλούνται τα εξής συκώτα: Σαφώς πρωταγωνίστρια, με γνωστόν θύλακον, μέγα γιν' στις χορευτικές με ιστρον και τέλος ένος παλαιού θεατροφίλου με μανιβάη ποκερίστριαν...

—Γνωστή δια την μεγακρονή της ύμωφια συμμετέτα το μουσικό θέατρον, λέγεται ότι πρόκειται να άποσυρθεί της σκηνής, προκειμένου να νυμφευθεί κατόπιν σφοδρού έρωτος, γνωστόν άρχισυντάκτιν πρώηνς ημερημίδος, ο οποίος παρήγγειλεν ήδη, εις τα εργοστάσια (Χόστικ) ένα μυθραλίτιδωλον με το όνομα δια προστασίας μέρος του προώπου του...

—Παλαιοί, νέοι και άπόμαχοι έρωτεύει το Μουσικό θεάτρον, πρόκειται να ζητήσουν την ένίσχυσιν του κράτους δια την ίδρυσιν ταιείου Προνομίου και άσφαλείας. Εις σκεπτικόν υπόμνημα των, άναφέρουν ότι η ίδρυσιν του ταιείου εινε άπαραίτητος, καθ' όσον οι περιστάσεις εξ αυτών, κατόπιν του πολυκρονον μωδήςματός των, από τους θηλικούς αστέρας, άλλοι μόν σπώνται εις τας φυλακάς, άλλοι δε άδύνατοι και θρηνούν, από πρώλας μερικήν υκτόδα δια το κατήντημα των, όπως και ό...

—Από την ζωήν της στο θέατρο εινε κατενθουσιασμένη. Θυμάται πάντα με συγκίνησι και εύγνωμοσύνη τον Άττικ, άγαπή τον κ. Μακέδο που την λανσάρησε στο μεγάλο κοινόν κι' έκτιμή και συμπαθεί εξαιρετικά τον συγγραφέα κ. Κ. Καπετανάκη.

—Ακόμη παρουσιάζει το εξής φαινόμενο, μία πιστή άπεικονίσι των καλών της αισθημάτων. Συμπαθεί όλους τους συναδέλφους της κι' άκόμη έκείνες που ίσως... ίσως... δεν την χωνεύουν. Περισσότερο άπ' όλες αγαπή και θαυμάζει τις δίδες Καλουτά, για τις όποιες μού μίλησε με άληθινόν ένθουσιασμό και κατεφέρθη έναντιον μιάς μικρόχρονης κριτικής, η οποία δημοσιεύτηκε εις βάρος των, αυτές τις ημέρες...

—Τα αισθημάτα της αυτά μπορούν να χρησιμοποιούν ως μάθημα σε πολλές άλλες πρωταγωνίστριες. Είνε αισθημάτα πρωτοφανή για Έλληνίδα ήθοποιό. Δ. Γ. ΠΕΦΑΝΗΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Περίεργες ιδιοτροπίες

ΑΠ' ΤΗ ΣΚΗΝΗ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Η όμορφιά κάτ' άπ' το ράσο

—Την περασμένην εβδομάδα έφθασε στο Παρίσι ο διάσημος γερμανός ήθοποιός Κόνραντ Φάιτ για να παίξει για πρώτη φορά σε γαλλική ταινία.

—Εκλήθη από το σκηνοθέτη Ρικ. Όσβαλντ για να παίξει έναν από τους κυριώτερους ρόλους στην ταινία «Καταγίδα στην Άσια» που γυρίζεται τώρα στο στούντιο του Μονουορι.

—Στην άρχή επρόκειτο να χρησιμοποιηθεί ο φόν Στροχάιμ, αλλά για διάφορους λόγους αυτός δεν μπορούσε να γυρίσει και εκλήθη ο Φάιτ από το Λονδίνον όπου ευρίσκειται από έτών.

—Οι Γάλλοι φιλοδοξούν να πολιτογραφήσουν τον Κόνραντ Φάιτ στο γαλλικό γαλλικό κινηματογράφο όπως έκαναν με τον επίσης γερμανό Έρικ φόν Στροχάιμ και τον Ιάπωνα Χαγιακάβα, αλλά αυτό φαίνεται άπαισθη γιατί ο Φάιτ, έχει ήδη καταλάβει την θέση του στον άγγλικό κινηματογράφο.

—Ο Χαγιακάβα ίδρυσε στο Παρίσι δική του κινηματογραφική εταιρία και φαίνεται άποσασμένος να μείνει όριστικά στη Γαλλία, όπου θα γυρίσει ταινίες των οποίων θα εινε ο ίδιος πρωταγωνιστής.

—Ο σκηνοθέτης Μάρκ Άλλεγκρέ έτελείωσε το γύρισμα της «Καταγίδα» από το γνωστόν θεατρικόν έργο του Μπερνσάιν το «Δηλητήριο».

—Επειδή όμως έγιναν πολλές μεταβολές στην ύπθεσι και την πλοκή του έργου, ο ίδιος ο Μπερνσάιν εζήτησε την άλλαγήν του τίτλου.

—Ο Σάρλ Μπουαγιέ που ευρίσκειται εις το Παρίσι όπου ήλθε δι' ένα ταξίδι άναψυχής άπεφάσισε να ντυμπιάρη μόνος του τον έαυτόν του εις την ταινίαν «Μαρία Βαλεσκα» όπου παίζει τον ρόλον του Μεγάλου Ναπολέοντος.

—Εν τώ μεταξύ τον περιμένουν άνυπομένως στο Χόλλυγουντ όπου πρόκειται να γυρίσει μίαν ταινία με τον διάσημον σκηνοθέτην Κάπρα που προσελήθη πάλιν στην εταιρία Κολούμπια από την όποιαν είχε άποχωρήσει πρό καιρού.

—Ο Κάπρα εινε ο σκηνοθέτης του άλμορνικίτου «Νέα Ύορκ (Μαϊμυ) και σκεπτεται τώρα να γυρίσει μίαν ταινία από τη ζωή του Σοπέν, όπου ο Σάρλ Μπουαγιέ θα παίξει το πρόσωπον του μεγάλου πολυμού μουσουργού.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ο Γκάρι Κούπερ έκινδύνευσε μέχρι σήμερα 34 φορές τη ζωή του. Το κουτοπομπό λέγει ότι οι κίνδυνοι που διέτρεφε εινε έργον των έρωτικών άντιπάδων του.

Η Μύριαμ Χόπκινς, λαμβάνει κατά μέσον όρον 56 γράμματα έρωτικά την ημέρα, 34 προτάσεις γάμου, 154 ραντεβού και 21 προτάσεις άπαγωγής.

Η Κλωνίτ Κολμπερ διατρέχει 150 χιλιόμετρα την ημέρα με το αυτοκίνητό της και 2 πεζή.

Η Γκλόρια Σθάνσον θέλει πενήντα δολάρια την εβδομάδα για κομμωτή, 35 για μανικιουρίστα και 135 για μασάζ.

Η Κάθριν Χάτμπορν μίμειται για την μανία της να φωτογραφίζεται. Κατά μέσον όρον λοιπόν βγάζει 150 φωτογραφίες τη βδομάδα.

Η Ζαννέτ Γκέυνορ δίδει κατά μέσον όρον 15 συνεντεύξεις δημοσιογραφικές την ημέρα.

Η γαλλική σκηνή εινε έκεινη που προμύθευσε τις περισσότερες καλντρες σε μοναστήρια. Φταίει άρα γε το κλίμα, η ιδιόσυγκρασία, οι παραδόσεις, ή τα παρασκηνία.

Οπωσδήποτε «α καλύτερα όνόματα της γαλλικής σκηνής έχουν φορέσει το καλογερικό ράσο.

Η Εύα Λαδελιέρ, πολύ ώραία γυναίκα. Νεωτέρα έφθασε σε υπέροχη ύψη δόξης. Αγαπήθηκε πολύ από θαυμαστά και από το κοινό της.

Εν τούτοις άν καλοσυλλογισθί κανείς τη θέση αυτών των γυναικών θα δει ότι από την υπέρτατη κρυστάλλινη πύλη 36 υπάρχει πέρα μοναχα ένα θύμα.

Κι' από τον πόνο, τότε, εύκολα περνά κανείς στην έκσταση, και στον ερωτισμό. Λοιπόν ότι οι μεγάλοι: ενόσεις, πλούσιοι, και εύτυχοι, τις περισσότερες φορές εινε σκλάβοι των εύδων.

Εύα Λαδελιέρ

Εν τούτοις η Εύα Λαδελιέρ μία μέρα, νοιώθει μία άκατακνιπτή άνανην η άποσυρθεί στη σκηνή, στη γαλήνη. Καμμία φαινομενική άνάγκη άενοηρώκενι ο' αυτό το πράγμα. Καμιά έρωτική άπογοήτευσις, καμμία αντίζηλις, δεν την είχε έξαναγκάσει. Μοναχα μία έπιθυμία νέα που έγεννήθη στην ψυχή της την κατέλαβε. Ένωσις: ότι όλη η παλάμη της δεν της άνίκε πιά. Και σπεύδει προς το μοναστήρι.

Δεν βρισκει καλή ύποδοχή και έξαναγκάζεται να ζηρή επί δύο ώρες έπι άπεριτρηγμένη άπ' τον κόσμο άεσθενότατα τα πλούτη της στις φυλακές.

Κι' έτσι κατορθώνει να μη εινε εως τότες το μοναχικό άσπασμα των φραγκικωνών άδελφών ύπο το όνομα Εύα-Μαρία.

Ενα κελλί, μία γυνίσινα μαρούα από το θρησκό, αυτό ήταν το άνειρο της έπειτα από τη θρησκόδη ζωή της σκηνής και του πλούτου που την περιτολίζε.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΛΛΗ...

Μετά την Ε'α Λαδελιέρ η Σουζάνα Ντελέρμ.

Είχε ένα βρώμα, άγνη χαρισματική, μ' ένα καρτωμένο χαμόγελο.

Είχε όμως, τη δύρα στους έκδους άκαρποστά, και την είκη άπογοήτευσης.

Κάθε σκηνή είχε μία κάρτα με το ύψος και άγνη προσωπική της άγιος θρησκείας. Έτσι την παρίστανε η φωτογραφία.

Κάποιος κινηματογραφικός οίκος την έζήτησε τότε κι' ήλπιε να παίξει ο' ένα έργο με τον τίτλο «Άγια Θερσία».

Επείκει: τόσο καλά το ρόλο της, έμψυχόθηκε τόσο πολύ κινηματογραφικά, έφτασε, κι' έφτασε, ένα άγιο έργο. Τό μυστικό έκείνο πάθος, τόσο πολύ, όπως τότε με το τέλος των παραστάσεων να πάρη μία τέτοια άπρόσπνη άπόφασις:

Κι' έφυγε!

Εκάθηκε!

Δεν είσπραχίσε κανένα!

Έζη χρόνια τώρα η Σουζάνα Ντελέρμ, ζή και από τους ησυχούς βόλους του μοναστηριού φωνώντας το ράσο των μοναχών Καρμελίδων.

Εινε εύτυχής!

Κι' άν κανείς έρωτήσει την άδελφή θρησκεία— αυτό εινε το

καινούργιο της όνο

ΤΟ ΑΓΓΕΛΗΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

"Ένα αισθηματικό διήγημα της Μ. ΝΤΕΛΛΥ"

Η ζωή της Ρένας Μπρουσά, καθώς έπιπτε απόλυτα στην πραγματικότητα των ονείρων που είχε πλέξει, για ένα αβrio πιο υαρά, κυλούσε άφροντιση και φαεινή. Μοναχοκόρη, πλούσια, μορφωμένη, ώρια, δεν είχε τίποτα να σκεφθεί, που να βολώρη τη χαρά των είκοσι χρόνων της. Τό αβριο, που άναυσει συνήθως τα κορίτσια της ηλικίας της, ήταν γι' αυτήν άσφαλισμένος όπως τό είχε ποθήσει. Ο άνθρωπος, ποίχε ζήτησει τούς πρώτους έρωτικούς της καρδίας της παλμούς και στόν όποιο είχε στήριξει όλες τις έλπίδες της γιά τό μέλλον, είχαν άνταποκριθή στο αίσθημα που γι' αυτόν έννοιθε και της είχαν όρκισθή αλάνια άφοσίωση και παντοτινή αγάπη. Οί γονείς της, πάλι, που την άσπρευσαν, δεν είχαν φέρει καμιάν αντίρρηση γιά την έννοια της με τό νέο που είχαν αυτή έκλέξει γιά σύντροφο της ζωής της.

Ο Ζάκ Λεμονιέ άν κι' ήταν ντυμένος, ήταν όστόσο από καλή οίκογένεια και τό δίπλωμα του ηπικυκού που θάπαιρνε σέ λίγο, ήταν μαζί με τη δροσπιριότητα που τον έίεκρινε, τη νεότη και τη λεθεντία του, ό,τι ακριβώς χρειαζόταν γιά να αναλάβει τη διεύθυνση των μεγάλων εργοστασίων του Μπρουσά.

Ετσι, ή Ρένα δεν είχε παρά να περιμένη, λίγο καιρό, όποιο να πάρη ό άγαπημένος της Ζάκ τό δίπλωμα και να γυρίση στή Λυών να παντρευτούν.

Αγ' τη σκέψη της δεν είχε περάσει ποτέ, ούτε γιά μία στιγμή, ή ιδέα ότ τό πολυπόδομο Παρίσι με τό τόσα κέντρα της διασκεδάσεως και τις ώριές και γοητευτικές γυναίκες, μπορούσε να την ξεχάση γιά χάρη μιάς άλλης.

Τά γραμμάτια που ως την παραμονή των ψύτων της έστειλανε κάθε δύο μέρες, γεμάτα έκφρασεις περιπεθείς και όρκους πίστωσης, μιλούσαν τόσο εύγλωττα γιά την στωιχρότητα του αίσθηματός του, ώστε κι' άν ακόμα έδλεπε με τό μάτι της ό κείνο ο ν που ήταν ή μοναδική καρή της ζωής της να γέρνη στήν αγκαλιά μιάς άλλης, θα πίστευε πως όνειρεύεται, πως είναι όμα όθαλασσοπείρα. Γι' αυτό τό άσφαλισμένο, που έδινε προσοχή σέ βλέμματα συμάνσης, που έδω δύο δύο μέρες της έρχονταν όλοι της όί γυναικός. Ακόμα που με τη γυναική του πατέρα της δεν υπήρχαν όπως άλλότε έφημερίδες στό Παρίσι ότ έμενιδες έπέλεσαν ίλην ίλην τρέκοντες τούς γάμους των έν Παρισίους. Αφελέστα-α, γυρίζοντας στή φιλη της Λιλή Λυονά, που έμειναν στο αλοάνοκι της τη στιγμή εκείνη, της είπε :

—Κύτλαε, άγαπημένη μου Λιλή, μιά σατανική σύμπτωση!

"Αν δεν ήξερες τόσο καλά τό Ζάκ μου κι' άν ακόμα προχτές δεν είχα περσί γραμμάτια, αυτή ή συναντήση θάταν ίκανή να με τρελλάνη άν δεν με θανάτωνε."

Η νέα έκυψε στήν έφημερίδα, χωρίς ν' άντιληφθή καλά τί της είχε πη τό κοινωικό, που άλοι φρόντίζαν να μην όή ή φτωχή Ρένα, έσπου να βρούν τρόπο να της τό πουν, ψεύθους χωρίς να τό θέλη πονεμένα :

—Καιμείη, φτωχή μου μικρούλα, ύπομονη! Τέτοιο είναι ό άντρας!...

Και τό πρόσωπό της είχε γίνει κατάκλημα.

Στόν τόνο της φωνής της, που παλλόταν από ελκρινή πόνο, στά λόγια της, που έδειχναν ότ έπιπτε σέ τό ποτό διάθεσης, ήταν αλήθεια που έσοοιθε αυ-

τη, που μαρτυρούσε την καταστροφή της ευτυχίας της, ή Ρένα νινάκτικε άλασπισμένη.

—Λιλή, άγαπημένη μου, ό έξορκίζω σ' ό,τι έχεις ίερο, πές μου, ζέρεις τίποτα; Δεν πρόκειται λοιπόν περί συνωνυμίας, όπως θέλπω να πιστέψω ένώ, είναι αλήθεια ή άπαισία αυτή είδοι;

Και χωρίς να δώση καιρό στή φίλη της να σκεφθεί, να συνέλ-

πημένει την άναχώρησή του, τράινου γιά τό Παρίσι με άγανά.

Τά κεϊλη της τρέμουν στήν προσπάθεια να πιλήρη τούς λυγμούς που φουσκώνουν τό στήθος της και τό μάτια της κλείνουν από τό βάρος των δακρύων που γυρεύουν διεξόδο.

Στό θαλμένο μυαλό της κορομπόουν, σε γρήγορη έναλλαγή άναμνήσεων, τό περασμέ-

—Ρένα, τί είναι αυτά, παιδί μου; Πού πάς; Τί θέλεις να κάνης; της φώναζε με συγκίνηση. Και ό Ρασούλ πρόσθεσε :

—Υπομνή, Ρένα, θάρρος... Η νέα σήκωσε τό μάτια της, τό δολωμένο από τα δάκρυα και είπε :

—Όστε τό ζέρεις και σύ, Ρασούλ, είναι αλήθεια, δεν υπάρχει έλπίς!...

Κι' άφίνοντας μιά σπαρτική κρουνη, έγειρε στή γωνία λιπόθυμη.

Ο ρόγχος της μηχανής έδωσε στόν νέο που είχε σασίσει, την αίσθηση της πραγματικότητας.

Αρπαξε τη νέα στήν αγκαλιά του και όπως τό τράινο ξεκινούσε, πήδουαν έξω. Ο κόσμος που είχε συγκεντρωθή στό σταθμό γιά ν' άποχωρήσει τούς δικούς του που θάφευγα ή γιά να δειχθή έκείνους που σέ λίγο θάταν ναν με την ταχεία Παρισίαν, να κλυσαν τό νέο ζητώντας να μάθουν τί συνέβαινε.

Ο Ρασούλ, βοηθός μισθός, κι' από τη Λιλή, καθάρθηκε ν' άποδέρση τη νέα σ' ένα πανκάκι του σταθμού κι' ένώ ή Λιλή κύτταζε να τη συνεφέρει, αυτός έτρεξε στό μηδρό του σταθμού να φέρη λίγο νερό.

Τη στιγμή εκείνη ή ταχεία Παρισίαν κατέφθεσε κι' ένας άμορφος νέος πήδουαν έξω βιαστικά. Ήταν ό Ζάκ.

Γρήγορα - γρήγορα προσπάθουσε να διακωνισή τον κόσμο γιά να βρεθή έξω από τό σταθμό. Για μία στιγμή περνώντας από τό μέρος που ή Ρένα λιπόθυμη περιστοιχίζονταν από ένα πλήθος περιέργων, άντελήθη στή Λιλή.

Σασπισμένος την πλοίαρχα και άντιληφθείς τη Ρένα κατάκλιμη και με τό μάτια μισόανοιχτα πάνω στό πανκάκι.

—Τί, τί... Τί έχει ή Ρένα μου, είπε.

Τη στιγμή εκείνη έφθανε ό Ρασούλ.

—Τί έχεις τό θρόνος νά την άνεύγης ύστερ' άν' αυτό που έκανες;

—Δεν σάς καταλαβαίνα, είπε και σκύβοντας, άνήγειρε τό ζαν θομάλλο «ερελάκι» της Ρένας, που είχαν άρχισε, να συνέρχε-ται.

—Δεν καταλαβαίνεις, έπίορκε, άπατεώνα, άτιμεί!...

Ο Ζάκ δεν χρειαζόθηκε και πολύ γιά να καταλάβη τί συνέβαινε.

—Ρασούλ, φίλε μου, μην έζήτησαι έτσι, τού είπε. Έννοώ όμως την άγανάκτησή σου... Ο-στε μοιάζω λοιπόν γιά τόσο πτωστή μοιάζω με την έκατοχλήν λανθάνουσα να έκατοχλήν έκείνη που της έρκισθη άγάπη και άφοσίωση γιά ό,τι όποιονησέ της.

—Γιατί οί γονείς του δεν διεψεύσαν την είδοις;

Από τούς μικρούς λογισμούς της που δεν κατέληγαν σέ συμπεράσμα την άποσέμνη ένα ό-ζο σύμγιομ του τράινου, που τό νόμιζε να της τριβελίζη σάν πυρμαίωση λειπία τη ελονοιτική καρδιά.

—Πού πάς; Τί γυρεύω να κάνω; σκεπτικέ.

—Τί θέλω να τόν ιδώ πιά; Νά τον παρακαλέσω να γυρίση σέ μένα; Μά άγάπη μου δίνεται από οίκο, μοιάζει με τό κόκκαλο που ρίχνουμε στή σκαλιά.

Τό καμπαλάκι του σταθμού κτύπησε τώρα είδοποιώντας τούς επιβάτες που ήσαν ακόμη έξω, να καταλάσουν τη θέση τους.

Στόν άκο του ή Ρένα προσπάθησε γιά μία ακόμα φορά να λυγισθεί, γιά να δεν βρεθή τη δύναμη να τό κάνει. Και έξαφάνισε στή θέση της, όταν ή πόρτα του διαμερίσματος άνοιξε και πέρασε μέσα ή φίλη της ή Λιλή, που είχε πάρει τό κατόπι της. Την συνάντησε ό ξάδελφος της.

ΜΕΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΕΡΩΤΗΜΑ

Μαρία. — Αλήθεια, Έλένη, είνε αυτό που έμαθα; Έλένη. — Τί πράγμα καλέ; Μαρία. — Μου είπαν... ό,τι ό φίλος σου έκρεώκτισε.

— Πράγματι! Δεν ζέρεις πόσο λυπάμαι τό δυστοκισμένο! Και τί θα κάνη τώρα σ' άκως έμένα!

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ

Η πεθερά. — "Ο, κύριε Γιωργάκη, ή κόρη μου είναι ακόμα πολύ μικρή. Άδύνατον να την παντρώω από τώρα. Κάνετε ύπομονη, περιμένετε ακόμα λίγα χρόνια..."

Ο μέλλων γαμπρός. — Άφού τό θέλετε, κυρία Έλενικη, θα κάνω ύπομονή! Τί να γίνη!... Άλλά... δεν θα μου δώσετε, τουλάχιστον ούτε μιά μικρή προκαταβολή από την προίκα της;

ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Μεταξύ μοντέρνων δεσποινίδων: — Η Μαρία είναι άπελπισημένη σάν... ποτάμι!

— Θυμάσαι! Άλλά τί σημαίνει αυτή ή έκφραση; — Άπλούστατα. Άφού τό ποτάμι πηγαινοέρχεται ρίχνοντας όλα μέσα στή θάλασσα, πώς άλλως θα έκροσώμε τον άπελπισημένο... Ποτάμι!

ΟΤΑΝ ΠΡΟΤΟΓΟΡΠΙΣΤΗΚΑΝΕ

Έκείνος. — Θυμάσαι, αγαπούλα μου, την ήμερα που πρωτογνωριστήκαμε; Ένα γεύμα; Έκείνη. — Πώς! Θυμάμαι, Κλεόβουλε. Από τότε άρχισε ή γρουσουζιά... Είμαστε δεκατρείς στό τραπέζι!...

ΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ

Ο Γιαννάκης. — Ελάθατε, ώραία μου δεσποινίς, τό γραμμάτιό μου σάς έστειλα και σάς έξωμολογούμαι τόν έρωτά μου.

Η Έλδωρα. — Όχι!... Τί κρίμα...

Ο Γιαννάκης. — Α, μη λυπόαστε, δίδωλο, έχω μαζί μου τό αντίγραφο... Δεν είναι πολύ δεκάξη σελίδες μονάχα!

Η ΠΡΟΛΗΨΙΣ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

Ο πελάτης. — Άλλά, γκαρσόν, ό λογαριασμός είναι λάθος...

— Δέν είναι δεκατέσσαρες δραχμές... παρά δεκατρείς!

Τό γκαρσόν. — Με συγχωρείτε, κύριε! Φόδομένο μιλώ με σάστε προληπτικά!

ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΔΕΣ!

Συζητώντας δύο γυμνασιόπαιδες!

—Είδα χθές στόν κινηματογράφο ένα έγχρωμο φιλμ 100 τοίς 100.

—Τί λέει; Έγώ τό καλοκαίρι που είχα πάει στήν έκθεση του Παρισιού, είδα ένα έγχρωμο φιλμ 1000 τοίς 1000!

ΣΤΟ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΔΙΚΕΙΟ!

—Βλέπω, κατηγορούμενε, ότι πάλι σέ ξανάφεραν εδώ.

—Α, έμεινα έχαρτιστημένος την περασμένη φορά από σάς και βλέπετε ότι σάς προτίμησα!

ΕΝΕΚΑ ΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

—Καθώς πάνε οί μεγάλοι έφευρετές θα κατορθώσουν να βρουν και τό μέσο που να βλέπουν ό ένας τί έχει ό άλλος μέσα στή τσέπη του.

—Κι' έσύ τί έχεις να φοβηθής απ' αυτό;

—Πώς όχι! Τό έκαστοσάτικο που έχω τό... έκλεισα από τόν ποτιστικό μου.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

Όταν ό ήρωικός Θεόδωρος Κολοκοτρώνης ήλθε διά πρώτην φοράν εις τας Άθήνας, την νύαν πρωτεύουσάν του έλευθέρος ελληνικού κράτους, διά την ανεξαρτησίαν του όποιου ήγωνισθή έπέρασε και από τό τότε κριζόμενον Έθνικόν Πανεπιστήμιον και στήσθη διά να τό θαυμάση. Έπειτα σ'ερέφμενος πρός τούς συνοδούς του άντον συμπολιμίας τό ειπέ:

—Τί Πανεπιστήμιον και κολοκώλια!... Η Γιστρίδα μας θάπρεπ στή θέση τούτη να πιάθην ένα μεγάλο σχολείο που να μαθαίνουν πώς να γολεμάνε!

Ο άνδριμος των όπλων τέτοιαν έχε νοστήσει.

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΜΑΣ ΑΚΟΥΝ

Κάποτε ζένοι ναύαρχοι εις τό Ναύπλιον έζήτησαν να ιδούν τόν Κολοκοτρώνη και να τόν γνωρίσουν. Ο Μωραϊτης στρατηγός, όστις ήτο άλλως και καί ταγματάρχης του Άγγλικού στρατού της Ιονίου Πολιτείας, όπθεν έφυγε, δραπετεύσας από την Ζάκυνθον διά να πολεμήση υπέρ της έλευθερίας της Ελλάδος, Πρωτό.

—Καλύτερα να μάς άκούω, παρά να μάς βλέπουν, απήντησεν ό Κολοκοτρώνης.

Ο ΔΙΑΦΟΝΟΝ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Η παλαιά κυθέρνισα είχε ήπειρος — όπως έλέγετο τό καιρό εκείνη ή παλαιά της κυθέρνισα — και την νύαν άνελάμβανε διά πρώτην φοράν να σχηματίση ό άείμνηστος Κουμουνοδότης, Κατ' έθιμον ό πρωθυπουργός τότε έκράτει, δι' αυτόν και τό ύπουργιον των Έσωτερικών. Εύθως ως ανέλαβε την διεύθυνση του ύπουργείου, ό Κουμουνοδότης έκάλωσε τούς υπαλλήλους και τούς προσεφώνησε, συσπώντας εις αυτούς «άφοσίωση και έμπειριαν περί την έκτέλεσιν των καθήκοντων».

Δέν είχαν περάσει δύο λεπτά της ώρας από την προσφώνησιν και τό τότε Γεν. Γραμματέας Α. Νέγκος ένεχειρίζε εις τόν ύπουργόν μίαν παρτίτσιν, την παρτίτσιν... ενός γραφews.

—Τί είδους γραφews είναι αυτός; ήρώθηκε ό ύπουργός.

—Άριστος. Είναι από τούς καλύτερους μου υπαλλήλους, κύριε ύπουργέ.

—Και διατί παρτίτσιν;

—Αιτί, κύριε! Ο Νέγκος εδίστασε, δεν σμυφώθηκε, λέγει, με τας... άρχας σας, κύριε Πρόεδρε!

—Α! γι' αυτό; Έ, τότε πές του, ό παρακαλώ, άν τούμενών ένώ με τας ίδιούς του, απήντησε γελάων ό Κουμουνοδότης.

Ο ΑΠΛΟΊΓΚΟΣ ΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ

Είπε μακαρίτης σήμερα. Τότε, πρό είκοσιπέντε έτών, ήτο γραμματέας α' τάξεως εις τό ύπουργιον των Έσωτερικών. Προχθή εις τηματάρχη και παρούσασθη εις τόν ύπουργόν των Έσωτερικών Δελγηγιάννη.

—Πότε, κύριε ύπουργέ, θα άναστήθω και εις έμέ ή έντολή;

—Όταν, παιδί μου, την καταθέσω ένώ!

Είχε διαδοθεί ό άτυχής την τυπικάν κατ'έθος των έγγραφων φράσην «ένω» ή ύπουργός, ό τηματάρχη και δεν έγνώριζε την σημασίαν αυτής.

ΤΑ ΑΡΧΑΊΑ ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

Ο άείμνηστος διευθυντής της «Ακροπόλεως» Βλ. Γοβριλίδης, εις τόν όποιον πολλοί όφειλε ή έλληνική δημογραφία, είχε την συνήθειαν όταν έγραφε τό κριόν έφ'ερν της έφημερίδας του, να ένη τά πόδια του θυσιάζοντάς τα ένώ...

—Πιστεύετε με, πριν τό νοικιάσετε έσείς, έπέρασα κι' έγώ ένα χρόνο άνάμεσα σ' αυτά τά ίδια έπιπλά...

Σιώπησε. Προχώρησε, έξωλα τό καπέλλο του, τό πανωφόρι μου κι' έκάθησα μπροστά στό γραφείο μου.

Έκείνη συνέχισε: —Είστε δημοσιογράφος, κύριε;

—Μάλιστα.

—Πολύ άρραία! Πολύ καλά... Και τώρα θα θέλατε να μάθετε τό πώς έμνηκα και γιάτί έμνηκα σ' ένα στίτι που δεν πλήρω-

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΓΚΕΠΕΟΥ

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΥΠ' ΑΡ. 674

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΜΕΣ' ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Την εποχή εκείνη έδούλευσε στό Παρίσι ως έκτακτος άπεσταλμένος της έφημερίδας μου, και μπορώ να πώ ότι καλοπερνούσα γιάτί ή δουλειά μου ήταν μετρημένη και οί άρες αναπαύσεως και διασκεδάσεως πολλές.

Είχα νοικιάσει ένα ισόγειο με τρία δωμάτια, έπιπλωμένο, με πολύ κομμά έπιπλα.

Ένα έράδυ έγύριζα από τό θέατρο με τά πόδια. Ο καιρός ήταν εύχάριστος και μόλις έπλησίασα στό στίτι, μου ήρθε ξαφνικά ή ιδέα να γυρίσω πίσω και να άνακατωθώ πάλι με τό πλήθος των κεντρικών δρόμων του Παρισιού, ότε ξαφνικά ή ματιά μου έπεσε επάνω στά μπατζορία.

Ήταν έλαφρά φωτισμένα.

Περίεργο! Είχα εχάσει άφραγε τό φως άναμμένο;

Άλλά πότε; Έγώ είχα φύγει τ' άπόγευμα πριν σκοτεινιάση ακόμα.

Έθγαλα τό κλειδί και προχώρησα στή πόρτα.

Με μιά νευρική κίνηση άνοίξα και μπηκά στό μικρό χώλλ που ήταν σκοτεινό.

Έγυρσα άμέσως τόν διακόπτη και σταμάτησα.

Ένα περίεργο όραμα, ένα άγνωστο γιά μένα λεπτό, γυναικό όραμα μου έκανε έντύπωσι.

Μπροστά μου ύπρχε ή κλεισμένη πόρτα. Η κλειδαρότρυπα ήταν φωτισμένη.

Τί συνέβαινε; Ποιος ήταν άραγε μέσα στό δωμάτι; μου; Καμιά από τίς γνωριμίες που είχα κάνει μέχρι την ήμερα εκείνη στό Παρίσι, δεν είχε τό κλειδί της πόρτας.

Πριν να γυρίσω λοιπόν τό πόμολο, έθγαλα τό πιστόλι μου. Κι' άνοιξα!

Στό δάθος στό δωματίου, όρθια, μιά μαυροφορεμένη, λεπτή ξανθή γυναίκα.

Τά μάτια της ήταν γαλανά και ή έκφρασή της πολύ συμπαθητική.

Μ' έκτύταζε, την κύτταζε. Η έκπληξις ήταν ζωγραφισμένη στό πρόσωπό της όπως και στό δικό μου.

Ήταν όμως είχε και κάτι παραπάνω. Ήταν άνήσυχη, ταραγμένη!

—Θά έκπληττεστε, κύριε, πώς έρίσκονται στό στίτι σας. Για τό θάρρος μου να μπώ μέσα σ' ένα ξένο στίτι...

»Πιστεύετε με, πριν τό νοικιάσετε έσείς, έπέρασα κι' έγώ ένα χρόνο άνάμεσα σ' αυτά τά ίδια έπιπλά...

Σιώπησε. Προχώρησε, έξωλα τό καπέλλο μου, τό πανωφόρι μου κι' έκάθησα μπροστά στό γραφείο μου.

Έκείνη συνέχισε: —Είστε δημοσιογράφος, κύριε;

—Μάλιστα.

—Πολύ άρραία! Πολύ καλά... Και τώρα θα θέλατε να μάθετε τό πώς έμνηκα και γιάτί έμνηκα σ' ένα στίτι που δεν πλήρω-

νω πιά έγώ τό ένοίκιο;

—Αν νομίζετε ότι πρέπει να μου δώσετε τέτοιες έξηγήσεις... τίς δέχομαι. Καθίστε...

Τό μυστήριο αυτής της ύποθεσης με σκανδάλιζε πολύ.

Ήρθε και κάθισα σέ μιά πολυθρόνα άπέναντί από τό γραφείο μου. Έθγαλα τό «συγάρα μου και της έπρόσφερα ένα. Άναψα κι' έγώ και την κύτταζε.

Ήταν πολύ χαριτωμένη, πολύ κομψά ντυμένη, και γιά να πώ την άμαρτία μου, αυτό τό άπρόοπτο τέτ-α-τέτ μου άρεσε πολύ.

Έκείνη σάν να κατάλαβε τίς σκέψεις μου, δεν μ' άφησε να τό πλήρωσω ίσως γιά να μην έ-

στα στελέχη της Γκεπεού, όχι, ούτε μία από τίς τόσες έδώ γυναίκες που άντιπροσωπεύουν τά διασκατήρια μου. Όχι, είμαι άπλούστατα ή Μάρθα Κλήμερ, διδασκάλισσα και άναχωρά αβριο γιά τό «Μπριτάνικα» γιά τό «Ακροπύριον της Καλής» Έλπίδος. Έύρηκα μιά θέσι δασκάλας στην Ροδέζια, κι' έκλεισα ένα συμβόλαιον γιά πέντε έτη...

—Και δεν άνήκετε πιά στήν Γκεπεού;

—Όχι. Και μάλιστα σήμερα μετανόω πού έργάστηκα με τέτοια όργανωσι, ή όποια άποτελείται μονάχα από δολοφόνους, άσχετως άν αυτοί δικαιολογούνται ότι σκοτώνουν γιά μία ιδέα.

Ίδεις και ιδεολογία ύπήρχαν κάποτε και παραιοφύλακες κάποτε κι' έμεις όλοι... Σήμερα όμως, τά πάντα παραμέρισαν μπροστά στό συμφέρον και την έξυπνότητα των προνομίων.

»Πριν μπώ έδώ μέσα, μισή ώρα πριν τρεις σφαίρες καί με εύρισκαν και θά ήμουν νεκρή, στην όδό Βολζέρ, άν δεν προλάβαινα, άν δεν τούς έβλεπα κι' έπερτα χάμω. Ένόμιζαν ότι με σκότωσαν και έξηφανίσθησαν στό σκοτάδι. Άρρησα να πείρασουν πέντε λεπτά και όταν είδα έναν άστυφύλακα νά τρέχη πρός τό μέρος μου έπειδή άκουσε τούς πυροβολισμούς, σηκώθηκα, έμνηκα σ' ένα ταξί, κι' έλειπα από άρκετη περιπέλεια, έμνηκα έδώ μέσα.

—Και γιάτί ήθελεν να σκοτώσουν... έσάς;

—Γιατί είχα κουρασθή... γιάτί δεν έξετέλεσα μιά δολοφονία... γιάτί συχάθηκα τά έργα τους.

»Αναψε ένα τσιγάρο και έάπλωσε σ' ένα ντιβανάκι.

—Έδώ έμειθα άσφαλείς, ό έίπε. Έκεί στό ντουλάπια, ύπάρχει κονιάκ, και δύο κουτιά με μπισκότα. Είναι ή τελευταία μου δρασθή στό Παρίσι. Είμαστε μόνοι. Άς ζήσουμε τη ζωή του Παρισιού...

✠✠✠

Την άλλη ήμερα τό πρωί, μετρημένο, έγώ σέ σχολαστικό δόξαλο κι' έκείνη σέ γρηούλα με γυαλάκια, έπήραμε ένα ταξί και πήγαμε στό σταθμό.

Τη συνάντησα στή Μασσαλία. Την άνέβρα στό δαπύρι.

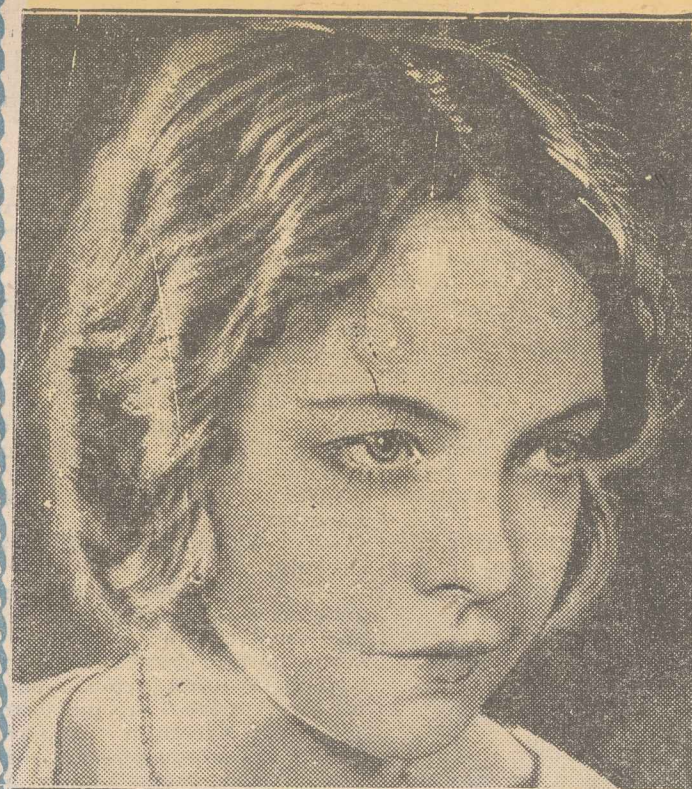
Περίμενα μέχρις ότου έφυγε τό θωπόρι και γύρισα πίσω στό σταθμό να πάρω τό νυχτερινό τράινο.

✠✠✠

Τώρα μπροστά μου έχω μιά γλυκεία άνάμνηση μιάς γυναικός, ή όποια ήθέλησε να με γνωρίση και να μω χάριση μιά νύχτα εύτυχία.

Έχω μπροστά μου κι' ένα μεγάλο φάκελλο με όλα τά μυστικά της πράκτορας όπ' αριθ. 674.

Γνωρίζω ότι μ' έχουν ξεγράψει. Κι' όμως δεν πεινώ μέσα από τό μυστικό



ΛΙΛΙΑΝ ΓΚΥΣ

ΑΘΑΝΑΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΔΑΝΤΕΣ

ΦΡΑΤΖΕΣΚΑ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ

Γιὰ μέρα οι δύο μας ήσυχια διαβάζαμε του Λανσελάτου τη γλυκόλαλη ιστορία, είμαστε μόνοι, και περνούσαμε την ώρα (μας) δίχως καμιά στο νού μας ύποψια.

Πολλές φορές, αλήθεια, άλλαζε, ή όμι μας και κυτταζόμαστε άφωνοι κι' οι δύο, μά πάλι χαμηλώνουμε τα βλέφαρα μέσ' στο παθητικώτατο θίβλο.

"Όμως σά φτάσαμε εκεί, πού ένα χαμό- (γελο) γλυκοφιλούν δυο χείλη έρωτευμένα, αυτός, πού από τότε δε χωρίστηκε μήτε στη γή, μήτε κι' εδώ, στιγμή από (μένα), σκύβει λαχταρισμένος, και σά χείλη μου ένα φιλή τρειάμενο μου δίνει, κι' έγινε τὸ θίβλο Γαλέτος μας, κι' άλλο δεν εδιδάσαμε τη μέρα κείνη.

Μετ'φρασίς ΜΙΛΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ



ΝΤΙΑΝΑ ΤΖΙΜΠΟΝ

Αισθηματικές ιστορίες

ΕΛΠΙΔΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΣΒΥΝΟΥΝ

Για την τιμή εκείνου

Δεν ήταν πολύς καιρός που είχαν παντρευτεί.

Μόλις έφτα μήνες!

Και όμως η διαφορά των χαμακίων των τους είχε κάνει να νομίζουν πως ήταν χρόνια και χρόνια παντρεμένοι.

Είπε αλήθεια πως ο Κάρολος ήταν πλούσιος κι' η Άννα πτωχή, μα αυτό δεν ήταν ο βασικός λόγος της ασυμφωνίας των.



Κάθε Κυριακή αν δεν πήγαινε εκδρομή από το πρωί, θα βρισκόταν στον Στάδιο ή σε κανένα γήπεδο.

Κι' εκείνη έμενε και μαραιωνόταν σαν το λουλούδι στο απόπιο μέσος στο σπίτι. Κι' αν καμιά φορά τούκανε να θυσιάσει έξω τότε εκείνος θα έβρισκε κάποια άφορη να την παρηγορήσει με φίλους του και να φύγει.

Εν' απογευματινάκι πού ο Κάρολος έλειπε — γιατί είχε φύγει με κάποια ομάδα και θα επέστρεφε την άλλη ημέρα, άκουσε το κουδούνι της πόρτας τους να χτυπά.

Ποιά όμως ήταν ή έκπληξη της όταν αντίκρισε στο κατώφλι να τη χαιρετά μ' ένα ευγενικό χαμόγελο, ο Παύλος, ένας φίλος του Καρόλου, με τον οποίο πολλές φορές είχε μείνει και την είχε συντροφεύει μέχρι το σπίτι όταν την παρατούσε ο Κάρολος στα κέντρα που έπαιγαν.

— "Ο, δεν θα με περιμένετε άσφαλώς.

"Εκείνη του χαμογέλασε και τον έδεχθη ευγενικώτατα μέσα στο σαλόνι της.

Αλλά ο Παύλος ήξερε πολύ καλά τη μοναξιά της, ήξερε και τον Κάρολο περισσότερο και καν' μόνοι να της ανάγη το κεφάλι και να ηρ' ένα σωρό κομπιόριες γι' αυτόν με το σκοπό να της εδάφει τη ζήλεια της.

"Εκείνη τὴν άκουσε με άπάθεια άσφαλώς.

"Εκείνη του χαμογέλασε και τον έδεχθη ευγενικώτατα μέσα στο σαλόνι της.

Δίχως να φέρη αντίρρηση, άλλ' ούτε και να συγκινείται από τα λόγια του.

"Ενθουσιασμένος ο Παύλος νομίζοντας ότι την επηρεάσε και ότι ήρθε ή στιγμή να φθάσει στο συμπέρασμα, πού τον είχε φέρει μέχρι στο σπίτι άνοιξε την άγκαλιά του και γύρεψε να εκφράσει την συμπάθειά του κάπως, αλλοιούτικα, πιό έρωτικά στην Άννα.

Τότε ήλθε μία φαινή ιδέα στον κ. Τσιγκουνίδη.

—Μήπως κατά τύχην έχετε, είπε, τού μορμαρά, κανένα... με ταχειρισμένο σταυρό προς τού λοιπού;

—Ναι, έχω ένα του είπε, αλλά είναι γραμμένο με το όνομα του άλλου μακαρίτη!

—Δεν πειράζει, του είπε. Άρκεϊ να είναι φθόνος. Ή πεθερά μου δεν ήξερε... γράμματα!

Η Άννα δεν έδωσε. Πάνω στην πλάη για να απελευθερωθή, τράβηξε το πιστόλι και με άριστην την ψυχή, έπιασε τη σκανδάλη.

Η σφαίρα τον βρήκε στο χέρι. Τὸν πλάνωσε. Έλαφρά, ο Παύλος όμως μπροστά στην άποψη πού είχε πάρει η Άννα, άνοιξε την πόρτα κι' έφυγε.

♦♦♦

Την άλλη ημέρα το πρωί, όταν έγυρισε ο Κάρολος ευρήκε την Άννα έσπλημένη κόμην στο χαλί του σαλονιού μ' ένα πιστόλι δίπλα της.

Την άρπαξε στα χέρια του και με χάδια κατώρθωσε να την κάνει να συνέλθει.

—Μα τί συμβαίνει; Τι έχεις; —"Εκάνα εκείνο πού δεν μπορούσες να κάνεις εσύ, του είπε. Υπεράσπιση την τιμή σου, Κάρολε, από την κακεντρέχεια των φίλων σου.

"Ο Κάρολος έπιασε το κεφάλι του με τα δύο του χέρια.

"Όταν έόκησε τη ματιά του και κύταξε πάλι τη γυναίκα του είδε στο πρόσωπό της όλη την άγνότητα της ψυχής της και κατάλαβε άμέσως τα σφάλματά του.

— Άννα, της είπε σιγανά σ' αὐτή. Δεν σου φαίνεται πως έχω κάνει όταν παντρευτήκαμε να κάνουμε το ταξίδιού του μέλλοντος;

"Εκείνη τὸν άγκάλιασε. Τὰ μάτια της εδάκρυσαν και τὸ ψιθύρισε:

—Ναι, αγάπη μου, τὸ ήξερα εγὼ πως είσαι τόσο καλός!

ZEO MARTIN

ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ

Ο ΠΑΛΛΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

"Ο κ. Ίωάννης Τσιγκουνίδης, είχε πολλές υποχρεώσεις από την πεθερά του. "Ήτο ίσως η μόνη πεθερά στον κόσμο πού τάχε καλά με τον γαμπρό της!

"Όταν εκείνη πέθανε ο Τσιγκουνίδης απεφάσισε να της δώσει ένα μαρμαρίνον σταυρό στον τάφο της.

Πηγαίνει λοιπόν ο' ένα μαρμαράδικο της οδού Άναπαύσεως, δια να της παραγγείλει ένα σταυρό. Κανένας όμως δεν ήτταν φθινότερος από χίλιες δραχμές.

Τότε ήλθε μία φαινή ιδέα στον κ. Τσιγκουνίδη.

—Μήπως κατά τύχην έχετε, είπε, τού μορμαρά, κανένα... με ταχειρισμένο σταυρό προς τού λοιπού;

—Ναι, έχω ένα του είπε, αλλά είναι γραμμένο με το όνομα του άλλου μακαρίτη!

—Δεν πειράζει, του είπε. Άρκεϊ να είναι φθόνος. Ή πεθερά μου δεν ήξερε... γράμματα!

ΘΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕ!

"Ο κ. Κουνενές απεφάσισε να άνασώπει την επίπλωσι του σπιτιού του. Πηγαίνει λοιπόν ο' ένα καλλιτέχνη επιπλοισιό και διαλέγει μία ώραία και εξαιρετικής τέχνης θισθιοθήκη.

—Και πόσο στοικίζει; ερώτησε:

—Δώδεκα χιλιάδες δραχμές.

—Άκριβα είναι, του είπε. Άν μου την άφηνες... πέντε χιλιάδες μπορούσαμε να συμφωνήσουμε.

—Πέντε χιλιάδες; Ποτέ ο' αυτή την τιμή κύριε, προτιμώ να πεθάνω παρά να την πουλήσω ο' αυτή την τιμή.

Και ο κ. Κουνενές:

—Ε, τότε θα περιμένω να... πεθάνω!

ΜΙ ΚΡΟΖΟΥ!

"Ενας πολύ γέρος στο πανηγύρι της Χαλκίδος διαλαλούσε το καλοκαίρι ένα φάρμακο, πού όποιος τῷπαιρνε θα ζούσε πάνω από εκατό χρόνια.

Κάποιος τὸν άκούσε, ερώτησε τὸν βοηθό του γέρο — πωλητή.

—Και είναι τάχα ο' ίδιος εκατό χρονώ;

—Α, αυτό δεν μπορώ να σάς το διαβεβαιώσω του είπε. Συνεργάζομαι μαζί του μονάχα...όδοντοπάρια χρόνια!.....

N. ΣΤΑΥΡΟΣ

Ευθυμη ζωή

ΕΝΑΣ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΟΣ!

"Ας όψεται ή... μύιγα

"Ο θάνατος Καραβιδάς ήταν ένας ναυτικός γεννημένος (Γιατί καθώς ξέρετε οι ναυτικοί είναι σαν τούς ποιητές: γεννιούνται, δεν γίνονται). Τώρα αν δεν είχε δη ποτέ του θάλασσα, αυτό ήταν λάθος δικό του... Τόχε μάλιστα καυμό μεγάλο, μα πως να ξεκολλήσει από το μαγαζί του ένας Τριπολιτωτής υπάλληλος;

"Εχω την έντοψησι μάλιστα πως θα πέθαινε μ' αυτόν τὸν καυμό, αν δεν τὸν προλάβαινε ο' βίος Μπανάνας...

Αυτός ήταν ένας ξεχασμένος άδελφός του πατέρα του πούκε φύγει μικρός για την Άμερική, και πού όλοι τὸν είχαν γιά πεθαμένο. Δεν ήταν όμως... Σέ είκοσι χρόνια μέσα έκανε περιουσία με τὸ να εμπορεύεται σάπιες μπανάνες. Γι' αυτό και τὸν έλεγαν βείο Μπανάνα...

"Όταν τὸν ήλθε ή εύτυχής εμπνευσις να πεθάνη, γενικός κληρονόμος τὸν βρέθηκε νάνα! ο' Καραβιδάς!

Πήγε να τρελλαθῇ από τη καρά του!

Επὶ τέλους το μεγάλο του δεινέρο έπαίρνε σάρκα και όστά! Θάλασπε τη θάλασσα! Θα γινόνταν ναυτικός! Θ' άρμάνανε ένα καράδι και θα γύριζε όλο τὸν κόσμο. Θα γινόνταν—γιατί όχι!—ξέρευνήτης μεγάλος σαν τὸν Μάρκο Πόλο, σαν τὸν Μαγγελάνο, σαν τὸν...

—Μά, ρουκαρά μου, του είπε ένας ξάδελφός του έξυπνος άνθρωπος, κάλιστα πού διαόλου, περάσας πια αὐτοί οι καιροί! Δεν υπάρχουν πια μέρη άνεξέρευντα! Τι σου ήρθε τώρα... ν' ανακαλύψεις τὴν... Άμερική;

Μά ο' θάνατος δεν πειθόταν εύκολα. Σκυμμένος ο' ένα χάρτη τὸν Ειρηνικό, εζήταζε ένα—ένα να νησάκια. Ήταν ένας πολὺ μεταχειρισμένος χάρτης τὸν βίου Μπανάνα, πού τὸν είχε ο' όλα τα ταξίδια του.

Και ὡ τὸ θαύματος! Λίγους πόντους άριστερά της Ταϊτής, ανεκάλυψε ένα νησάκι χωρίς ο'νομα!

"Ήταν σίγουρα κάποια άνακάλυψι τυχαία τὸν βίου Μπανάνα! Τι όδρα και τι τιμή γιά τὸν Καραβίδα να πάρη να στήση εκεί τη σημαία της πατρίδος του! Θα τόνάζε «Πουλκερία», τ' όνομα της άγαπημένης του γυναίκας.

Κανένας χάρτης άπ' όσους άγύρασε δεν είχε σημειωμένο τὸ νησάκι αυτό! Α! βίε Μπανάνα! Εύλογημένη ή νιμνή σου!

Σαν πήρε τὴν άπόφασιν άνήγειλε τὸς σκοπούς του στή γυναίκα του και στήν πεθερά του.

—Νά! Αυτό εἶνε! Επέμενε ο' Καραβιδάς. Αυτή εἶνε ή άγνωστη νήσος πού σημείωσε ο' βίος μου!

—Νέου! Λυποῦμαι! Έκανε ο' ναύαρχος. Αυτό δεν σμάρδεφε άνθρωπος... "Ο, νόου! Αυτό σμάρδε, τόκανε... μύιγα!

Κόκκαλο ο' Καραβιδάς.

N. ΣΤΑΥΡΟΣ

—Θα γίνω σε λίγο καιρό διάσημος, τούς είπε. Όλος ο' κόσμος θα μιλά γιά μένα. Τὸ νηοί πού θ' ανακαλύψω θα με περάρη στην άθανασία.

—Καλέ πού νηοί μὰς τσάμπου νὰς; του είπε με ύφος βλοσυρόν ή πεθερά του.

—Τὴν Πουλκερία, άγαπημένη μου πεθερά, τὴν Πουλκερία... —Βρέ νηοί εἶνε ή κόρη μου, πού κακό χρόνον νάχης...

—Νηοί δεν εἶνε άκόμα, πεθερόλα μου, της είπε, μα θὰ τὴν κάνω!...

Σε λίγο καιρό ή «Τριπολιτοά»



το θαυμασιο πλοίο του Καραβίδα, άρκει να κινή θάλας γύρω-γύρω στην Ταϊτή.

Μά νησάκι, τίποτε!

—Βλέπεις τίποτε, καπετάνιο;

—Δυστυχώς, κύριε θάνο.

—Καθόρισε τὰ κυάλια σου, καπετάνιο!

—Αδίκα, κύριε θάνο. Δεν βλέπω τίποτε!

—Μά τί στο διάβολο εἶναι; Βούλιαζε:

"Υστερα από εξάμνηο περιπλάνησι, ή «Τριπολιτοά» πήγε κ' άρως στο μεγάλο λιμάνι της Ταϊτής.

"Εκεί ο' Καραβιδάς γνώρισε ένα Άγγλο ναύαρχο, και τὸν διηγήθηκε τὴν περιπέτειά του.

"Ο ναύαρχος ζήτησε να δῇ τὸν χάρτη πού βίου Μπανάνα. Κύταξε με προσοχή τὸ νησάκι, πού δεν ήταν μεγαλύτερο από κουκκίδα, ζήτησε ένα φακό, τὸ ζανακούταξε, και φάνηκε ν' άπορρή πολύ.

—Νά! Αυτό εἶνε! Επέμενε ο' Καραβιδάς. Αυτή εἶνε ή άγνωστη νήσος πού σημείωσε ο' βίος μου!

—Νέου! Λυποῦμαι! Έκανε ο' ναύαρχος. Αυτό δεν σμάρδεφε άνθρωπος... "Ο, νόου! Αυτό σμάρδε, τόκανε... μύιγα!

Κόκκαλο ο' Καραβιδάς.

N. ΣΤΑΥΡΟΣ

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

"Ο Άμλετος, πρίγκηπ της Δανίας έχει καταλάβει από εξαιρετική μελαγχολία μετά τὸ θάνατο τὸν βασιλέως πατέρα του και τὴν μελαγχολία του έπαύσκει ή πικρία γιά τὴν άπεριττή διαγωγή της μητέρας, τὴν ή οποία, δύο μήνες μετά τὸ θάνατο του, παντρεύθηκε τὸν άδελφό του νεκρού βασιλέως Κλαύδιο πού κατάλαβε και τὸ θρόνο. Σ' όλη τη Δανία κυκλοφοροῦν φήμες πως ο' πατέρας τὸν Άμλετο δολητηριάθηκε από τὸν άδελφό του Κλαύδιο πού ήθελε να τὸν πάρη τὸ θρόνο και τὴν γυναίκα. Και τὴ φήμη αὐτή τὴν επέθεβαινε και τὸ ίδιο τὸ φάντασμα τὸν νεκρού πού παρουσιάζεταί στον Άμλετο.

"Εκείνος παίρνει τὴν άπόφασιν να εκδικηθῇ. Σε λίγο συναντάται με τὸς φίλους του ΌρATIO και Μάρκελλο, πρὸς τὸς όποιους, άφου πρώτα τούς άρκειζε, τούς άνακοινώνει τὴν άπόφασιν του να κινή τὸν τρελλό γιά να μὴ κινήρη κανείς τὴν ύποψια γιά τὴν εκδίκησιν πού έτοιμάζε. "Ο Άμλετος άναποσει άπό καιρὸ τὴν Όφελία αλλά εκείνη κατά τὴν τελευταία τὴς συνάντησιν μαζί του τὸν έρριξε άσφορετικά. "Επρόσθε από τὴν συμπεριφοράν της. Και έτρεξε πρὸς τὸν πατέρα της.

3ον

—Μου έπιασε τὸ χέρι και τὸ έόφισε δυνατό. "Επειτα τραβήχθηκε λίγο και φερώνοντας τὸ άλλο χέρι στο μέτωπό του κάρφωσε τὰ μάτια του στο πρόσωπό μου και με κύταξε σαν να ήθελε να με ζωγραφίσω. "Επειτα, κουνώντας έλαφρά τὸ χέρι μου σήκωσε και κατόπιν έόκυψε τρεῖς φορές τὸ κεφάλι του. "Εβγαλε από τὰ δάθη της καρδιάς του ένα άσυνεπαγμὸ τὸς σθιθερός, τόσο παραπνευμένο, πού φωνάζαν πως όλο τὸν τὸν κορμὶ δὲ έόρασε και θὰ εἶσεν ή ζωή του. Τότε με άφισε. Και προχωρώντας με τὸ κεφάλι κυριόμνηο πρὸς τὸ πηος, πάνω από τὸν όμο του, φαίνονταν πως εὐρίσκε τὸ δρόμο του χωρίς να χραιομοποιή τὰ μάτια του. Πέρασε τὴν πόρτα χωρίς να τὴν θέλπει και κρατώντας πάντα τὰ μάτια του καρφωμένα πάνω μου.

"Ο Πολώνιος παρακολουθοῦσε με προσοχή τὰ λόγια της κόρης της. "Όταν αὐτή τελείωσε τὴν αφήγησιν της, έμεινε γιά άρκετὴν ώρα σκεπτικός. Τί να σμῆλουν όλα αυτά; Μήπως εἶδιναν τὴ λύσι τὸν μυστηρίου πού άπαοκολούσε τόσο καιρό άδελφόρο τὸ παλάτι; Σαρκνικά άπράσιε. "Επιασε τὴν κόρη του άπὸ τὸ χέρι και της είπε:

—Έλα μαζί μου, Όφελία. Θὰ πάμε να δοῦμε τὴν βασιλέα.

Και έπειτα προσέθεσε χαμηλόφωνα σαν να μιλούσε μόνον στον εαυτό του.

—Σε τέτοια παραζάλη πως ρίχνει ο' έρωτας. Μὰς παρσέρνει σε άπελπισμένους προέξεις περισσότερο από κάθε άλλο πάθος πού τάρζει τὴν άδύνατη φύσιν μας παρά στή γή.

—Νέου! Λυποῦμαι! Έκανε ο' ναύαρχος. Αυτό δεν σμάρδεφε άνθρωπος... "Ο, νόου! Αυτό σμάρδε, τόκανε... μύιγα!

Κόκκαλο ο' Καραβιδάς.

N. ΣΤΑΥΡΟΣ

μαρτυρήθη ή Όφελία. Άπέφυγα να τὸν συναντήσω, όπως με είχες διατάξει και άρνήθηκα να δεχθῶ τὰ γράμματά του.

Αὐτὰ τὰ εἶπε ή νέα με κάπως δίσαιο ύφος, δυσαρεστημένη γιά τὴν άπόφασιν της άμφέβαλε γιά τὴν πεθαρκοκτοπία της. Αλλά ο' Πολώνιος νόμισε πως ήρθε τὴν εζήγησι πού ζήτησε:

—Αὐτὸ άκριβώς, εἶπε, γὰ τὸν έρριξε στήν άπελπισία. Λυποῦμαι πολύ πού δεν είχα τὴν ικανότητα να καταλάβω τὴν άληθειά του αισθημάτων. Φοδόμεον μίσησι ή άγάπη πού ήταν επίπολαι και καταστρέψη μόνο ε-όνα!

"Εγκληματική ύποψία! Φαίνεται πως τὸν ελάττωμα της ηλικίας μου εἶνε να μπερδεύωίστασε μέσα στους συλλογισμούς, όπως τὸ ελάττωμα της νεότητος εἶνε να μὴ μπορῇ να κάμη προδλέψεις.

"Επρόσθε πάλι τὴν κόρη του πρὸς τὴν πόρτα.

—Έλα, της εἶπε. Πάμε να δοῦμε τὸν βασιλέα. Πρέπει να τὸν πούμε όλα. Υπάρχει μεγαλύτερος κίνδυνος αν κρύψουμε τὸν έρωτά του από τὸν μίσηο πού θὰ έχρ έναντίον μου αν τὸν άποκαλύψω.

"Όταν ο' Πολώνιος με τὴν Όφελία έφθασαν στο διμερῆ σμα τὸν βασιλέως, τὸν βρήκαν μαζί με τὴν βασιλισσα και με τὸν αὐλικό, τὸν Ρόζενκραντς και τὸν Γκλίντενστερν, να συζητοῦν γιά τὴν ύπόθεσιν τὸν Άμλετου. Ή μελαγχολία τὸν νεαρό πρίγκηπα πού σιγα-σιγα έπαρνε καθαρά τὴ μορφή τρελάου, άπαοχολούς ο' βασιλικὸ ζεύγος πού μάταια προσπαθοῦσε να βρῇ τὴν αἰτία.

—Ακούσατε άσφαλώς γιά τὴν τρελλά του Άμλετου, έλεγε ο' βασιλέας στους δύο αὐλικούς, πού στεκόταν με σεβασμό μπροστά του. Λέγω τρελλά, γιατί οὐτε στο έξωτερικό του ούτε στήν ψυχῇ του δεν μοιάζει πιά κατόλου με ό,τι ήταν πρώτα Πόια άλλην αἰτία μπορεί να βρῇ κανείς από τὸ θάνατο τὸν πατέρα του; Εγὼ τὸν άκούιστον, δεν φαντάζομαι καμμίαν άλλη. Σεις πού άνατρεφθήκατε μαζί του άπό παιδί, πού συνδέσθε μαζί του στενά με τούς δεσμούς της ήλικίας και τὴν κοινὴν ζωική δάεωσι, θὰ μπορούσατε να με βοηθήσετε. Σας παρακαλῶ τὸν παρακολουθήσετε και να τὸν προσέξετε. Ή συντροφία σας μπορεί να τὸν ζαναδούρη τὴ διαθεσῇ τὸς διασκεδάσεως. Χρησιμοποιεῖτε όλες τις εύκαιρίες πού μπορεί να βρῇτε γιά ν' άνακαλύψετε ποιά να εἶνε ή αἰτία τὴς μελαγχολίας του πού άγνοῦσε και πού θὰ μπορούσαμε ίσως να θεραπεύσουμε με κάποιον τρόπο.

"Η βασιλισσα παρακολουθεῖ δοκρυμένη τὴν συνομιλία αὐτή. Η θλιβερὴ κατάστασις της άποκαλύπτει με σεβασμό και ο' Γκλίντενστερν εἶπε:

—Εἶθε ο' θεός να βοηθήσει τὴν προσπάθειά μας και ή κόρη!

ΕΥΡΩΠΗ = 19 =

ΑΜΛΕΤΟΣ

του. Ή βασιλισσα φανταζόταν κι' αὐτὴ πως ο' θάνατος τὸν πατέρα του ήταν αἰτία της αλλαγῆς τὸν Άμλετο, τίποτε όμως στή στάσι του δεν της έδεικνε πως τὴν θεωρούσε αὐτὴν υπεύθυνη. Μήπως κι' αὐτή:

—Αρχόντοι, εἶπε, μου έχει μιλήσει πολλές φορές γιά σας και είμαι βεβαία πως δεν υπάρχουν στον κόσμο άλλοι δυο άνθρωποι με τούς όποιους να συνδέεται τόσο στενά. Θὰ έχετε λοιπόν τὴν καλωσύνη και θὰ μὰς κάνετε τὴ χάρι να μείνετε λίγον καιρό στο παλάτι γιά να πραγματοποιήσετε τὴν έλπίδα πού νοιόωσατε μόλις μάθατε τὴν άφελία της. Ή άνταρτιάδη πού θὰ λάθετε θὰ εἶνε αντίδικα της εύ-

μας να έχουν εύχαριστο αποτέλεσμα.

Και υποχωρώντας έφθασαν στήν πόρτα, από τὴν όποιαν έφυγαν άκολουθούμενοι από ένα άξιωματικό.

Δεν είκαν άκόμη περάσει τὸ κατώφλι της πόρτας, όταν έναφανόθη ο' Πολώνιος, όταν ένεκλήθη με σεβασμό μπρὸς στο βασιλικὸν ζεύγος. Φαίνονταν ταραγμένος και έδεικνε πως είχε κατι σπουδαίο ν' άναγγείλει.

Γιά να κρύψη τὴν ταραχή του εἶπε μερικά γιά τὴν επιστροφή τὸν πρεσβεῦτων πού είχαν σπῆλει στο βασιλέα της Νορβηγίας με τὴν όποιαν ο' σκέσεις της Δανίας τὸν τελευταίο καιρό δεν ήσαν και τόσο καλές.

Οι πρεσβεῦται μὰς επέστρεψαν εύχαριστημένοι και ικανοποιημένοι, εἶπε.

—Εἶσαι πάντα ο' άγγελος τὸν καλὸν εἰδήσεων, πού εἶπε ο' βασιλέας.

"Ο Πολώνιος ικανοποιημένος και ύπερήφανος, υπεκκλήθη.

—Μπορῶ να δεβαιώσω πως όλες μου οι δυνάμεις και ή ψυχῇ μου εἶνε άψωσιμμένες στον θεό μου και στον Βασιλέα μου.

"Ο Πολώνιος θεωρῶσε πως ήταν ή κατάλληλη στιγμή να μιλήσει γιά τὸ ζήτημα πού κυριώως τὸν ένδιέφερε και να δείξη συγχρόνως τὴν ικανότητά του και έσπευσε να προσθέσει:

—Πιστεύω πως άνεκάλυφα τὴν αἰτία της άνοσησίας τὸν Άμλετου.

"Ο βασιλέας και ή βασιλισσα άνατηχθηκαν με κίνησιν άπορημονίας:

—Γρήγορα, εἶπε γήσο άμέσως, εἰνα να εἶς ή βασιλισσα, Σέρειε πρὸς άνωπομόνα να τὴν μάθω.

—Πρέπει να δοχῇτε προηγουμένως τούς πρεσβεῦτας, εἶπε ο' Πολώνιος, θέλοντας να καλλιεργήση περισσότερο τὸ ένδιαφέρον τὸν βασιλέας. Αυτό πού θὰ σὰς πῶ μοιάζει σαν ένα ώραιο φρούτο έπειτα από ένα καλὸ νεῦμα.

—Όδύνησε τούς μόνος σου, εἶπε άνοσημονός ο' βασιλέας και έσπευσε να εζήγησιν στήν βασιλισσα:

—Αγαπημένη μου, λέγει πως ανεκάλυψε τὴν αἰτία και τὴν πηγή της άρρωστίας, τὸν γιουό σου.

"Η βασιλισσα κοίτησε μελαγχολικά τὸ κεφάλι της. Δεν έπιστευε πως οι πληροφορίες πού εἶχε να δώρη ο' Πολώνιος εἶναι και τόσο καθοριστικές, σαν τὰ χέρια του.

—Εγὼ τὸν άκούιστον, εἶπε, δεν βρίσκω καμμίαν άλλη αἰτία από τὸ θάνατο τὸν πατέρα του και τὸν κάπως διαστκό γάμο μας.

"Ο βασιλέας έταράχθη. Γιά πρώτη φορά ή βασιλισσα έδειχνε πως αισθανόταν τῶς γιά τὴν ένωσιν τους. Εμεινε γιά λίγον σκεπτικός. Αλλά άμέσως κτύπησε τὸ κεφάλι του σαν να ήθελε να δώρη κάποια έννοχλική σκέψη.

—Πολὺ καλά, εἶπε, θὰ μπορούμε να τὴν εξακριβώσουμε.

"Εκείνη τὴ στιγμή μπηκε

... τῶν οἰκῶν, τῶν
... βομβῶν καὶ ἐκ τῶν
... μῶν μέχρι τοῦ θά-
... κιλ.ογράμων τούλαχι-
(Ἔχει συνέχεια)

ΕΠΙΤΟΞΑΦΟΝΙΣΤΟΕΠΑΙΘΡΟ

ΓΥΡΟ ΑΠ' ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Η «ΕΥΡΩΠΗ» από του σημερινού φύλλου της εγκαταλείπει ειδική μουσική στήλη, εν τη επιθυμία της όπως εξημερήσιον της άνωθεν δόξης και επί του αντικείμενου του.

ΤΟ ΘΑΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Το θέσιον Αθηνών μας έδωσε την προπαρθεύσαν Κυριακήν (εις Γενικήν Δοκίμην) και Δευτέραν, την Ε' Συνάληψιν των συνδρομητών της Συμφωνικής του Όρχηστρου με μαστόρον των Γάλλων Άρχιμουσικών Κ. Αλμπέρ Βόλε.

Είνε γεγονός άναμφισβήτητον ό τι ό Κ. Βόλε είνε ένας από τους διασημωτέρους νέους Διευθυντάς όρχηστρου, τό δε κοινόν και των δύο συναληών, τό όποιον διά πρώτην φοράν τών παρκαλοούσας διευθύνοντα έμεινε κατενθουσιασμένων.

Μελετημένος, προσεκτικός, χωρίς περιττές κινήσεις και θερινισμούς, μάς έδωσε μίαν άριστην μουσικήν έκτέλεσιν, του πολύ καλού προγράμματος του, είνε όποιον και ομορφότερος όπ' όποιου είνε άκρον ή σφραγίς της προσωπικότητός του. Είκομεν καιρύν να άκούωμεν την άριστήν συμφωνίαν εις Re (ορ. 35) του Μότσαρτ, ή όποια ήνοιξε τό πρόγραμμα, δοσμένη με τό αν λιπτότητα και ήκρον, όσον χρειάζεται τό έργον τούτο του μεγάλου Διαδοκάλου.

Τέ δύο ίδιως τελευταία μέρη έδόθησαν κατά τοιούτον τρόπον ώστε να προκαλέσουν θέλησιν χειροκροτήτων.

Η «Χορευτική Σουίτη» του Ραυμό ή όποια άποτελεί μέρος του έργου «Κάστρον και Πολυτεχνική» έδόθη διά πρώτην φοράν εν Έλλάδι, είνε χαρακτηριστική της τεκτονιστικής του συνθέτου του 19ου αιώνα. Διά της εισαγωγής του άριστογνήστου του Βέλπου «Οραίστου» έκλεισε τό πρώτον μέρος του προγράμματος. Είς τό έργον τούτο ό Κ. Βόλε έπέδειξε ήλν την ικανότητά του, καταρτίσας να έμμενην νίχη όλας τας λεπτομερείας του άσκολού τούτου τεμαχίου χειροκροτήσεως ένδοξιας.

Η θαυμασία εις Re έλ, συμφωνία του Καίσαρ όράνκ άπέτέλει την άκρον του Β' μέρους.

Τό μεγάλο τούτο έργον, τό όποιον είνε ένα από τά πλέον λαμπρά διαμάντια της Γαλλικής Μουσικής του 19ου αιώνα είκουμεν πολλά έτι να άκούωμεν εν Έλλάδι. Η έμπνευσις του Κ. Βόλε, να μάς τό δώρη κατά την συναλήψιν ταύτην, και ή τελειότης της έκτέλεσεως έκ μερους της όρχηστρου μας, άπέτέλεσαν την μεγαλυτέραν ικανοποίησιν μας της ημέρας.

Η συναυλία περιελάμβανε άς τελευταίον έργον την γυνωστιστικήν «Βαλς» του Ροβέρ, την όποιαν ή όρχήστρα έξετέλεσε με ζώην και ήκρον άφού έπληρή ένός λεπτού σιγής εις μνήμην του άποθανόντος συνθέτου.

Τό πέρας της συναυλίας εκάλυψε ένδοξιας έκδόσεως του κοινού πρς τόν διευθυντή της όρχηστρας Κ. Βόλε, ό όποιος πραγματικά μάς έκάρισε μίαν τέσον εξαίρετικήν μουσικήν άπόλαυσιν.

Γ. Π.

Η ΠΗΤΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΑΕΙΟΥ

Τό προπαρθεύσαν Σάββατον έκότη εις την Αθήσαν από Έλληνικού Όρείου ή κανονιστικήν Πρωτοκροτική Γ'ίττα του Προσφυκτικού του.

Κατά την συγκέντρωσιν ταύτην επεκράτησε εξαίρετική εύθυμία, μετά δε τό κόψιμο της ήπίας κατά τό όποιον συνόλησιν ή καθηγητρια των θεωρητικών μαθημάτων Δις Πέκων και ό Μάσφους. Στο δέρας προσεφέρθησαν διάφορα άνοφιστικά. Μεταξύ των προσκεκλημένων διακρίνανμεν τόν Κ. Α. Ρούφον, τόν Κ. και Κ. Άντωνοπούλου, τόν καθηγητήν Κ. Μ. Καρατζά, τούς μαθητάς και Καλ. Διευθυντάς του Έλλην. Όρείου Κ. Μ. Μαρ. Βαγγελάτην και Α. Ευαγγελάτην, τόν Οίκον. Δ) τόν τόν Όρειου Κ. Π. Κοτορίδην μετά της Κυρίας του, τόν Δ) τόν τόν Σκηνόθεν τόν Βασιλικού Θεόδου Κ. Δ. Μαστοράκη μετά της Κυρίας του, τόν Κ. Σπυριδίου, τόν Κ. Τατσόπουλον, τόν Κ. Τ. Σούλτσε, τόν Κ. Β. Δημητριάδην, τόν Δνιδα Βεργιλή, τήν Δνιδα Κ. Σκαλκά και κλπ.

ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ (Αθηνών)—Την Πρωτοκροτικήν άρκεται από τους έδώ παρτιδιμωντας Κρήτας συγκεντρώθησαν εις τό φιλόθεον σπήτι του Κ. Μανώλη Άλιντζάκη.

Γιά τό καλό του χρόνου έτήρησαν και τό έθιμο της πρώπουας. Η ό κοδόσηνα Κ. Ντίνα Άλιντζάκη έπεριορίσθη τούς συγκεντρωθέντας με δλην την εύγένειαν πού την διακρίνει.

Στην συγκέντρωσι αυτή παρτιδιμωντας ό Κ. και ή Κ. Άλιντζάκη, ό Κ. και Κ. Πολυζών Στεφάνου, ό Κ. και ή Κ. Στερ. Μαυράκη, οι Κ. Κ. Στυλ. Γερασιμου, Στυλ. Τσερνάνκη, Ιωάν. Μπριντάκης, Μανώλης, Κίτσος, Δημ. Σπυριδίου, Παυλ. Θεοδωράκης, Βασίλ. Θεοδωράκης, Εύμωρ. Γερασιμου, Βασιλική Σπυριδίου, Άδελφά Κούλα και Ολίτσα Τσερνάνκη, Όλγα Θεοδωράκη και ά.

Η ημέρα δε της Πρωτοκροτικής έκτέλεσε, με τό δωδέν εις την Γ. Κοκκινιά οίκον του Κ. Στυλ. Γερασιμου γεύμα, όπου παρεκδόθησαν περίπου τά αυτά πρόσωπα.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΖΑΚΥΝΘΙΝΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΡΟΝ

Σύρος: Την Πέμπτη 6 Ιανουαρίου έόρτην των άντων έδόθη με εξαίρετικήν επιτυχία εις τό Λύκειον Έλληνίδων χορευτική έπερις καθ' ήν έκότη και ή ήπια αντί της παρτιμωνής του Νέου έτους, κατά τό τοπικόν έθιμον. Η άδότημος επιτροπή του Λυκείου των Έλληνίδων είνε άδια τών συγκροτημάτων μας διά τό πραγματικόν ένδιαφέρον άπερ έπιδεικνύει κάθε χρόνο διά να παρουσιάσιν την χοροεπιδείξη της εξαίρετικήν από πάσης άπόψεως πράγμ μαι πού επιτυγχάνει πλήρως προκαλούσα τών γενικών έπαυσης της κοινωνίας μας.

Έκ των παρτιδιμωντας διακρίνανμεν τόν Κ. και Κ. Γ. Σουτάνου, τόν Κ. και Κ. Μ. Διακάρη, τόν Κ. και Κ. Μ. Πνευματικού, τόν Κ. και Κ. Α. Κου. τοδοβντή, τόν Κ. και Κ. Γ. Μπαρμπέ, τόν Κ. και Κ. Α. Τσερνάνκη, τόν Κ. και Κ. Κούκια, τόν Κ. και Κ. Μ. Κα. τωίτη, τήν Κ. Σαλούστρου μετά της άνεψιής της διδος Ε. Σετέρ, τόν Διευθυντή της Άγροτικής Τραπέζης Κ. Μικον μετά της Κυρίας του, τας διδας Δελεράς Κυρίαν, Διακάρη, Κα. τωίτη, Κούκια, Νικολάου και Κω. όδον, τας διδας Κοντουδή, Παπα. όδον, Κρίνον, Βάσου, Άργυράκη, Παριση, Βασιλοπούλου, Βακονδίου και κλπ.

Τό ώραιότερον κα' δυνατότερον φίλμ της έφετεινής περιόδου ό θρίαμβος του «ΟΡΦΕΩΣ»

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Με τούς άσσους της Γαλλικής άδήςης

ΒΕΡΑ ΚΟΡΕΝ

ΖΑΝ ΒΩΡΜΣ - ΖΑΝ ΓΚΑΛΑΝ

Συνεχίζεται διά δευτέραν έβδομάδα σόν κινηματογρφο του καλού κόσμου και των διαλεκτών έργων

ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ

Παραπλεώρας Μεγάλης Βρετανίας

Τιμά δραχ. 15 — 10.

Τραπεζιτικά, Φοιτητικά δραχ. 10.

ΙΔΕΑ

Καπελάκη, τούς Κ.Κ. Παντ. Φουστά, νον, Α. Βάσον, Άνδ. Φουστάνον, Γεώργ. Άργυράκη, Γ. Κρίνον, Δ. Κυρίτον, άδελφούς Δρακάρη, Πρό. όδον και Χαραλδίου Κ. ά.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ν. ΝΙΚΟΛΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ Κ. ΝΕΥΡΟΚΟΠΙΟΝ

Κ. ΝΕΥΡΟΚΟΠΙΟΝ. — Είς την αίθουσαν του ένταυθα δημ. σχολείου έδόθη χορός ύπερ των προσκόπων Κ. Νευροκοπίου, ό όποιος εις τούς παρτιδιμωντας άφικε τας καλύτερας τών έντυπώσεων.

Η εξαίρετική όργάνωσις άπειλομένη εις την δραστηριότητα του Ι. ατρού Κ. Π. Παπαδριανού, προσέδω των προσκόπων, και τόν άκάματον ζήλον του Κ. Διακάρη της Ήπιδος άσους χορευτικής Κ. Ό. λια, Τριανταφύλλου θα μείνη άλη. ομνόντας εις τούς Άκρίτας μας.

Κατά τών χορόν διακρίνανμεν όλας τάς άρχάς της κομπούλεως και πολλών έκλεκτών κόσμον. Μεταξύ τούτων τόν Κ. και τήν Κ. Καρμην, πρέσβειν της Κοινότητος, τόν δι. οκικτήν του γάμματος Κ. Θ. Γερα. όδον μετά της Κυρίας του και της χαριτωμένης κοινιάδας του, όλους τούς άξιωματικούς του γάμματος, τόν Κ. Όδ. Τριανταφύλλου, μετά της Κυρίας του, τόν Κ. Α. Άναστα. σιάδον, τόν Κ. και τήν Κ. Α. Κάτρ, διευθυντή της Άγροτικής Τραπέ. ζης, τόν ταγματάρχην Κ. Σινιόδον και πολλούς άλλους πού μάς έφυσύνον τά όνόματά των.

Τ. Τ.

ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ—Τό παρελθόν Σάββατον εν τή μεγάλη αίθουσα του δημαρχιακού μεγάρου Άργοςτολίου έδόθη μεγάλη χοροεπιδείξη ή προσ. οσία του νομαρχίου Κεφαλληνίας Κ. Γ. Γεωργίου ύπερ των προσκόπων της πόλεως.

Τήν έν λόνγν χοροεπιδείξη έτίμησε διά της παρουσίας του ό Κ. νο. μάρχης.

Επίσης παρτιδιμωντας εις ταύτην : ό διευθυντής της νομαρχίας Κ. Χρισ. τωίτη, ό διοικητής της κομφο. λιας Κ. Α. Τολέας, ό φοροειρη. ος Κ. Α. Χατζησταμάτης, ό διευθυντής της Έθνικής Τραπέζης Κ. Δελακο. όδον, τής Ιονικής Κ. Π. Βάλοσος, ό διευθυντής του Ψυχιατρείου Ια. τρώς Κ. Μαρ. Μετατζά, ό γενικόσος Κ. Τ. Γεωργίου, ό νομομαρ. κός Κ. Α. Παπαναστασίου, ό λογ. όσος του Δημ. Ταμείου Κ. Ι. Γιαννό. πούλος, ό μηχανικός του Δήμου

ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Κοδρινγκτών 11. — Τηλ. 80-554

Τό κοσμικότερον άθηναϊκό κέντρο

Κάθε βράδυ

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

με την τελεία όρχήστρα του

και την ντιζέ

ΣΟΝΙΑ ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

ξετρελλαίνον τούς γλεντζέδες.

Χ. Ι. ΚΑΜΑΡΙΩΤΗΣ

Ειδικός Ιατρός

ΑΘΡΟΔΙΣΙΟΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙ. ΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ.

Γυνία Πειραιώς και Γερανίου 30

ΟΜΟΝΟΙΑ

ΝΙΚΟΣ Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ

Ίατρός

Ύ. έσωτ. Ν)μειου Συγγρού

Άφροδισια — Δερματικά — Γυναικολογικά.

Όδός ΚΟΥΜΟΥΝΑΟΥ 21

(έναντι Βασιλ. Θεάτρου)

Δέχεται 10—11 π.μ. και 4—8 μ.μ.

Τηλ. 52-623.

ΕΥΡΩΠΗ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

Δημοσιεύμεν έντελες δωδέν κάθε άντ' όριον άναγνώ. ιας περιέχουσιν κινούν / ό χορούς, έορτές, έρασιτεχνικάς παραστάσεις, έκδόμας κλπ, συγκεντρώσεις.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Επίσης δημοσιεύ. με: δω. ν μικρά φιλόλο.κά κομμά. ια και ποιήματ' άνεργατών μας. ινών καλά πρς δημοσίωσιν. Αλλά πρέει να είνε καθαρογρ. μέμνα και από την μίαν όφιν του χάρτι υ, δόν δε διά άβε. α ποτελλόμενον να έσκαλείται και άδραχρον γραμμοτόσημον ια τ.ρα.

Η «ΕΥΡΩΠΗ» ΑΠΑΝΤΑ

Παρακαλούνται θερμώς ό εκ των έμμενων κυρίως νέοι λογοτέχνη όπως μαζί με τά φιλολογικά κομμά. ια, πού μάς στέλλουν, να μάς έμψάδουν και μίαν άνταπικριν από την κομικήν κίνησιν του τό. πού των.

Μετά δέ τήν δημοσίωσιν της άνταπικρισεως να άνακαινίσουν εις τούς μηχανικούς, ός άντην τό τί εί' αυτούς γραφέται εις την «Ευρώπην».

Από τούς φίλους μας Νέους Λογοτέχνης έπιδείχοντες και την άπ' αυτούς ανάληψιν της άντιπρω. οσίας του περιδικίου μας εις τών τόπων των.

Οι άντιπρω. οσιοί μας αύτοι θα έ. φοδισθούν με δημοσιογραφικήν κάρταν, άφού μάς δηλώσουν έτι θέλουν να είνε μόνιμοι άντιπρω. οσιοί μας και μάς άποστείλουν δύο φωτογραφίας των.

— Ν. Ι. Κ.—Έκτετε έμπιστολήν σ' έμένα. Τό ποιήμα σας δέν έ. τί. ποτα. Δημοσιεύόμενον θα σας δια. πομπεύσιν.

Χ. Ρ. Π. Ο. Λ.—Τό «Έργον εκλη. ρή» έγκρίνεται, τό άλλο όχι.

Μ. Α. Ρ. Υ. Θ. Ε.—Νέο κορίτσι έ. σεις και να γράψετε τόν άπαι. σιόδεα γιά τί ζήη; Άν και έ. ναί καλό δέν έγκρίνεται γιάτί ό συμβολικός του υπέρβαλλο κά. θε... ποιητική έλευθερία!

Μ. Α. Ρ. Κ. Α. Δ. Ρ.—Διόρθωσε το λίγο και ζσαντέλιτε τό μας. θα έγκρίρη.

Π. Ε. Ρ. Γ. Α. Ν.—Σας δημοσιεύ. ε. δ. δ. τήν άρχή του τραγουδιού σας γιά να σας ένθαρρύνω, άφού τό ά. ποτίπτε:

Μουσα μου μάτια δροσρά είσθε γιά με τό φως μου θα ήθελα νυχτοδρόσφα να σας έχω έμπρός μου.

Ίκανοποιήστε: Έρμυτίστε τώρα τούς φίλους σας να σας πούν τί έντύπισιν τούς έκανε.

Δ. Α. Φ. Ν. Α. Ο. Υ. Υ.—Πάρα πολύ καλό, αλλά δυστυχώς μεγάλο γιά τόν χώρο πού διαθέτω γιά τούς «Ν. Α.».

Α. Ι. Μ. Ι. Α. Ν. Σ.—Τό έργάκι σας καλό, αλλά εις γνάσκον του 1860. Γράψετε τί καθομιλομηνί.

Ν. Δ. Κ. Ο. Υ. Τ.—Μιά μέρα θα γράψετε πολύ καλά. Διά να σας ένθαρρύνουμε θα τό διορθώσω και θα τό δημοσιεύσω.

Γ. Ε. Ρ. Γ. Ρ. Η. Υ. Ο. Ρ. Α. Τ. Ν.—Άν σας δημοσιεύσω τό κομμά. ια πού μου στείλατε θα μού παραπονεθώ ό φίλος μου λογοτέχνης Ω. Ποτα. μίνος, ότι δέν έ. χω διαδόσει τό θέλιό του «Σιλουέττες τών Βυ. θών».

Ε. Π. Ε. Ν.—Δέν δημοσιεύη με μιά μικρή διόρθωσι.

Ν. Ι. Κ. Β. Α. Ο.—Πάρα πολύ καλό, αλλά ή «Ευρώπη» είνε περιδικιον οικογενειακό. Τό κομμά. ια σας είνε πάρα πολύ τοιμηρό γιά τίς στήλες μας.

Π. Ε. Ρ. Σ. Π. Α. Θ.—Καλό. Έγκρί. νεται.

Α. Θ. Κ. Α. Λ.—Δέν ελάδομεν άκό. μη τίποτα.

Σ. Β.—Δέν διαβάζονται τά έργα πού δέν συνοδεύονται από κριτήρ.

Ι. Ο. Υ. Λ. Γ. Ρ. Α. Φ.—Άρχι μας είνε να μη δημοσιεύονται κομμά. ια άναγνωστών μας έξω της σελίδος «Ν. Α.».

Γ. Β. Γ. Ο. Ζ.—Καλό, έγκρίνεται.

Χ. Π. Α. Π. Α. Ρ.—Τούς άναγνώ. στας μας δέχομαι σ' ά γραφέτι της «Ευρώπης» (Σκράτους 43) κάθε Τετάρτη άπόγευμα από τας 4—7.30' μ.μ. Έλάτε να σας γνωρίσουμε.

Ε. Υ. Α. Α.—Παρεξηγήσεις συμ. δαίνουν και όταν ή εύγένεια δέν πάει περιπατό!...

Ο ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΥΡΩΠΗ

Τιμή έκάστου φύλλου δραχ. 2

Σ. Υ. Ν. Δ. Ρ. Ο. Μ. Α. Ι

(Δι' έν έτος)

ΑΘΗΝΑΙ — ΕΠΑΡΧΙΑΙ Δραχ. 120

ΔΙ' ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΔΗΜ. 500

ΔΙΚΑΙΟΥ

ΕΣΤΡΟΤΙΚΟΥ Ε (Άγγλίας) 1.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ Δολ. 1

ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΕΜΒΛΗΜΑΤΑ

«ΕΥΡΩΠΗ», Σκράτους 43

ΑΘΗΝΑΙ

Υπεύθυνος Συντάξεως:

ΜΑΝΟΣ ΚΕΛΛΑΣ

Άφροδισι 1 — Χαλάνδρι

Διευθυντής Τυπογραφείου:

ΝΙΚΟΣ ΓΑΒΑΛΛΑΣ

Πρώτου 53 — Καλλιθέα

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΜΑΣ

Άν' τή στήλη αυτή θεωρώ ύπο. κρώσι μου να ευχαριστήσω όλους εκείνους τούς άναγνώστας πού μού έγραψαν γιά να με συγκαρίν γιά την άνακαινία της «Ευρώπης» μας.

Τό περιοδικό σας καθώς έλάτητε φύλλο με τό φύλλο και γίνεται καλ. λητρο, αλλά δέν έφθασε ακόμα τό σημείο πού φιλοδοξώ να τό πα. ροισάσωμε.

Αλλά άντι ύποκρούσεων — τώσον συνήθως εις τάς περιοδικά — προ. τιμώ με να σας παρακαλέσωμε να άναμείνετε άκόμα.

Έναντι των κόπων μας μίαν πα. ράκλην έχομεν να κάνουμε πρς τούς άναγνώστας μας άναγνώστας: Κοθένας από σας να φροντίση να μάς κλην έναν άκόμα άναγνώ. στή. Τότε καθώς είνε φυσικόν ή κυκλοφορία μας θα διπλασιασθ ή και θα διαβεβαιώσθη ότι εκείνοι πού έ. χουν να κερδίσουν θα είνε αύτοι οι ίδιοι οι άναγνώστας μας.

Διά την σελίδην των άνταπικρι. σων ζητούμε άνταπικριτάς από όλας τας πόλεις και τά χωριά της Έλλά. ός. Άκόμα και από κάθε έκδορμ. κό σωματίου, από κάθε άκόμα ά. καθε άκόμα κέντρο διακοδιδέσεως.

Οι άνταπικριτές μας αύτοι θα έ. φοδισθούν — ένας σέ κάθε μέρος — με δημοσιογραφικόν δελτίον, τό όποιον πολλαπλώς θα τούς διευκο. λύνει εις τό έργον των.

Επίσης όποι θέλουν να γίνουν άνταπικριτές της «Ευρώπης» να μάς γράψουν άποστέλλοντες μαζί και δύο μικράς φωτογραφίας (τυπώ. τος).

Οι μνησίαι φιλολογικά διαγιν. ομας πρς όλην τήν περ. αμένην έβδομάδα κατέβησαν ά. θρα τά έργάκια των διαγινωζο. μένων. Η πρόσθεσις άποστολής ήλγχε καθώς έχομεν γράφει εις τας 25 τρέχ. μηνάς. Την 26ην θα συνέλθη ή επιτροπή — της όποιας τά όνόμα. τα ά άναγινώσκων εις τό προσέ. κες φύλλον — διά να άρθεσιν τά καλ. λητρα, σύμφωνα με τούς όρους της προκηρύξεως.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

(Η λέξις δρχ. 1 εις γραμμα. τόσημ. Οι άλληλ. γραφούντες μέσω των γραφειών μας δέον να ένοικιάσουν ειδικήν θυρίδα.)

Νέος μορφωμένος οικονομικός ά. νεξάρτητος και διαμένων μόνος εις Έπαρχίαν, έπείτ' υ' άλληλογραφή και γνωρισθ με ύμωρφα και χειρ. αφετμένα κορίτσια και κυρίες. Γρά. φετε «Επαρχίωτην» θυρίδ 5. Γρα. φεία «Ευρώπης», Σκράτους 43 — Αθήνας.

Συχαίρω όλας και όλους πού βρα. δεύθησαν από φιλολογικό κομμά. ια της «Ευρώπης» μας και τούς εύχομαι γρήγορα ζεσταγμια στο καινούργιο στάδιο τούς.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ή «ΔΑΦΝΟΣ ΛΟΓΓΙΩΤΗΣ»

«Ηλεκικό Ίνκονιτο» πού πολλά. ζέρει, πλην όμως δέν έμασες κά. τί. Ποιό; Γράφε μου. Θ. Μ. Π. Πόστ Ρεσάντ — Λεκαίνω.

— Σ. Ο. Φ. Ι. Α. Ν. Β.—Γράμμα σου ά. κτανόπτο. Γράφε μου συγκερι. μένα. Πάγκος.

— Ν. Τ. Μ. Α. Υ. Ρ. Ι. Δ. Ν. Ν.—Νέον Λο. γοτέκνιν — όποιον άλληλογρα. φήσεται με μίαν καλήν πνευματικήν άδελφήν; Άπαντίσας μέσω «Ευ. ρώπης» — Τζουλιάνω.

ΕΥΧΕΙΟΝΟΤΕΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ No 3

Μαγική εικών

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Α Β Γ Δ Ε Σ Ζ Η Θ Ι Κ

Η ΣΑΒΑΝΑ ΜΑΣ

Η ΠΡΟΣΕΝΗΤΡΑ



— Νάχε την τύχη ή κόρη μου να τον έ-
παρνε, θάτρωγε με χρυσά κουτάλια.
— Ά τί, χριστιανή μου, όλο σουπες
θά τρώνει!

ΖΗΤΗΣΕΙΣ

Νέος ήλικίας άπροσδιορίστου, όρφανός πατρός και
μπρός, ζητεί να υιοθετηθή παρά νεαρής δεσποινί-
δος ώραιας, πλουσίας και σοβαράς. Πληροφορίες εις
τό Δρομοκαίτειον.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ νύμφη διαθέτουσα την προίκα της εις
τόν γαμβρόν και τον έαυτό της εις τούς γονείς της.
Άποταθήτε εις τον πρώτον τυχόντά άγαμον.

ΠΩΛΗΣΕΙΣ

Πωλώ τά χρέη μου εις τον άναλαμσανοντα να μου
μετρήση την άξίαν τους και την υποχρέωσιν να πλη-
ρώση τούς δανειστάς μου. Εύκαιρία διά τον ύποφαι-
νόμενον.

Ο ΦΩΝΤΑΣ ΣΤΗ ΜΑΡΙΩ

ΧΑΛΙΝΑΡΙ

Ρε σὺ Μαρὶώ και τώρα πού
σάν τή θρεγμένην άλεπού
έφυγ' από τό σπίτι σου
θάρθεῖς να κάνουμε χωριά
γιάχνεις ψηλά τή μύτη σου
και δε θα ξεπορτίσης :

Μιά τάκανες καμπαναριό
δέν πρέπει να μ' αφήσης
έφ' όσον προσεβλήθηκα
και διώχτηκα και βρίσθηκα
χωρίς να ρεύση αίμα
σ' ένα σου μόνο νέμα...
Έάν δέν τόθελες έσύ
τώρα ή μάννα σου τουρσί
θα ήταν μα τον Άγιο
και σὺ πάν' από τό μνήμα της
θα διάβαζες τρισάγιο.
Θα πῆς πώς τότενες κι' έγώ
με τό κεφάλι σάν αυγό
έν τάξει ζουρισμένο
θα είχα τό κορμάκι μου
για χάρη σου μαννάκι μου
στη φυλακή κλεισμένο.
Όμως, γιατί να σὸ κρυφῶ
θα τό προτίμαγα αυτό
παρά να λέν' οί φίλοι μου
πώς έθαλεις στα χείλη μου
σάν ζωο χαλινάρι
για τ' έρωτα τή χάρη
Άφου λοιπόν καλοσκεφτῆς
γράψε τό τί θ' άποφανθῆς.
Προσμένω άδημονώντας
Όλος δικός σου

ΦΩΝΤΑΣ

Τῆς εβδομάδος τὰ συμβάντα
σ' αὐτὴ τῇ στήλῃ πάντα

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Τώρα, πού οί γάμοι τέλειωσαν και οί παρATES λησανε
και ένας - ένας φύγανε οί Ύψηλοί μας Ξένοι
και πάλ' άρχισαν οί δουλειές κι' οί έννοιες μᾶς τυλίζουν
και ή ζωή μονότονη σάν πρώτα έχει γένει
πρός τὰ συνήθη θέματα και μεις ξαναγυρίζουμε
κι' ως άλλοτε και σήμερα τὰ ψιλοκοσκινίζουμε...

Στό Τερουέλ, ως λέγεται, προδότης δείχθ' ό Ρεύ
οί μαχες συνεχίζονται, τό αίμα άφθόνως ρέει
κι' οί άδελφοί αντίπαλοι μ' άνδρεία θαυμαστή
κυττάζουν ή πατρίδα τους πῶς... θα ξεκληρισθῇ!...
Στήν Κίνα οί Ίάπωνες και πάλιν προχωροῦνε
και άπειλοῦν τον Τσαγκ-Κάι-Σεκ πῶς θα τον καθαρίσουνε.
Μ' αὐτὸς πιστεύει γρήγορα μπαστούνια να τὰ βροῦνε
και προς τό Τόκιο άναυλα σέ λίγο να γυρίσουνε...

Εἰς τή Γαλλία, π' ως γνωστόν, οί Καγκουλάρ έσχάτως
μεγάλην αναστάτωσιν έφέρανε στο Κράτος,
έξαφνικά έξέσπασε κρίσις πολιτική
και την άρχην κατέθεσεν έν τάχει ά Σωτάν...
Κι' οί Γάλλοι, πού άππύδωσαν μ' αὐτὴ την τακτική
άνήσυχτοι για τ' αύριο και νευρικοί ρωτᾶν:
Θάρρῃ ό Μπλουμ, ό Έρριώ, Σαρρώ ή ό Μποννέ;
Και όλοι άποφαίνονται - δικαίως μα τό ναί -
πῶς όποιος νάρρη τίποτα γι' αὐτοὺς δέν θα άξίζη
άν να κρατήσῃ την άρχή για χρόνια δέν γνωρίζει.
Εἰς τούς καιροὺς πού φθάσαμε, τὰ Κράτη για να ζήσουνε
τὰ πάθη τὰ κομματικά όφείλουν να τ' αφήσουνε...

Τό Μεσολόγγι τό κλεινὸ με την τρανή του δόξα
πού ξεχασμένο τόχαμε εις τῆς ζωῆς την πάλη
ένος τοσολιά ή φλογερή έρωτική του λόξα
εις την επικαιρότητα τό έχει φέρει πάλι...
Άκρῶς ό αθεόφοβος κουράγιο πούχε αλήθεια
και πό ο ντέρτι στην καρδιά και λάβα μέσ' στα σπησια,
ώστε, κατά την είδησιν, περεια να τολμήσῃ
μέσω χιόνων και βροχῶν, έδάφους δε δυσβάτου
πλέον ή δωδεκάωρον και να ξαναγυρίσῃ
την κόρην τῶν όνειρων του κρατῶν στην άγκαλιά του;
Πλὴν όμως και τό πάθημα τῆς χήρας στο χωριό, τό τῆς Εὐ-
ρυτανείας.

όπου άφου τούς κῶδωνας έκρουσε διά τῆς βίας
τούς χωρικούς συνήγειρε, άπ' τό καμπανητό
γιατί κάποιος της γείτονας την έκαμε ρεζίλι,
- διότι άλλου ήτανε κι' όχι εκείνου φίλη!
Πῶς τάχατε σᾶς φαίνετε; Τό έχετε σκεφθῇ
τό μέτρ' αὐτό εάν και έδῶ τυχόν εφαρμοσθῇ;
πιό τέχα τ' άποτέλεσμα θα εἶνε για την πόλι;
Άπό τό ντίγκ-ντάνγκ, ντούγκ, ντίγκ, ντάνγκ, θα κουφαθοῦμε
όλοι!...

Με δσκουμένα κι' αριθμούς άδιαφεύστους όντως
οί Έξαρχάκης, Τσουδερός άπέδειξαν δεόντως
πῶς τῆς Έλλάδος μας ποτε τὰ οικονομικά
δέν ήταν τόσοον ρόδινα όπως συμβαίνει τώρα
Ό δὲ Προϋπολογισμός π' έκλεινε τακτικά
μ' έλλείμματα πού τρώμαζαν όσους πονοῦν τή χώρα,
ισοσκελίσθη πράγματι και εἶν' καθ' όλα άριστος
και θάναί τώρα άπατρις κι' αληθινά άχάριστος
αὐτός πού θα θελήσῃ
πῶς κυβερνώμεθ' άριστα να τό άμφισβητήσῃ.

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ

ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ



- Θα ήθελα ένα δωμάτιο...
- Θέλετε δωμάτιο με λουτρό;
- Άγύρευτο νάνε. Χωρίς λουτρό. παι-
δί μου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

- Έξεδόθη κατ' αὐτὰς εις κομφότατος... κύριος εις
την Άστυνομίαν Παρισίων, καθ' όσον έξέδιδε και έ-
κυκλοφόρει πλαστά γαλλικά νομίσματα.

- Έξεδόθησαν επίσης δύο φερέλπιδες νέες εις
την άστυνομίαν Αιγύπτου, διότι έκδοτοι εις διασκε-
δάσεις οὔσαι, είχαν εγκαταλείψει τὰς οικογενεια-
κάς των έστίας συναποκοιμίσσαι και άκορετά τιμαλφῇ.

ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Ή χαριτόβριτος δις Μ. Τ α ρ ο ὕ και ό φερελπισ
νέος Κ. Α. Π ε ν τ α ρ ῖ δ ης έτέλεσαν τούς γάμους
των μέσω τῶν κοπετῶν συγγενῶν και φίλων. Εἰς τὰς
δεινῶς πληγείσας οικογενείας των εύχόμεθα μη χει-
ρότερα.

Η ΜΑΡΙΩ ΣΤΟ ΦΩΝΙΑ

ΔΟΥΛΕΙΑ

Ρε φώντα, δέν τὰ λές καλά
να θες να ξεπορτίσω
Γιατί έπήγες μιά δολά
στην μάννα μου, κι' εκείνη
σκούλλα μαζί σου εἶναι...
Γιατί στο πίσω - πίσω

Εἶχε και δικη-θα στο πῶ-
όσο πολὺ κι' αν σ' αγαπῶ...
Μα τό Χριστό ρε μάτια μου
-κι' οί σκούλοι τὰ κομμάτια μου
να φαν' αν γνῶμῃ αλλάζω -
σουπε με τρόπο μαλακό :
Έγώ γαμπρό, σέ βάξω,
Άλλά να ξερω νηστικό
ποτε πῶς δε θα μείνῃ
αὐτό τό δόλιο όρφανό
πού σάν παιδί μου τό πονῶ.
Μα τοῦτο πῶς θα γείνῃ ;
Έσύ, κύρ' φώντα μου δουλειά
δέν έχεις στερεώσει
πῶς θὲ να κάνῃς φαμελιά ;
Κοντὰ στο νου κι' ή γνώσι...
Λοιπόν, αν ίσως μ' άναγᾶς,
πρέπει εύθὺς ντογροῦ να πᾶς
κάποια δουλειά να πιάσῃς
κι' έσύ σείρα να φτιάσῃς.
Καί τότε, φώντα, ή Μαρὶώ
πού πάντοτε στο πλουταριό
-ψηλά κρατώντας την τιμή -
θα δέρνεται για τό φωμί
και θα σέ περιμένῃ
ταιράκι σου θα γένῃ.
Ταῦτα και μόνο διαστικά
ή Μαρὶώ σου όλο νταλκά.

ΜΑΡΙΩ